

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
EMMA ST. CLAIR

a HOLLY Jilly CHRISTMAS

A SWEET ROMANTIC COMEDY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A HOLLY *Jilly* CHRISTMAS

EMMA ST. CLAIR

Telif hakkı © 2022 Emma St. Clair Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler veya sorular için lütfen iletişime geçin Emma@emmastclair.com

Bu kitabı yazmamı sağlayan Jillian'a.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Epilog](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[EMMA'DAN BİR NOT](#)

[Sonraki Okuma Önerileri](#)

[Yazar Hakkında Başlıksız](#)

'İN BÖLÜMÜ 1

EĞER HAYATIM, çalıştığım stüdyonun çektiği romantik tatil filmlerine benzeseydi, bu mini yolculuk çok daha farklı olurdu.

Örneğin, yolcu koltuğunda oturan somurtkan adamı ele alalım. O, telefonuna yapışıp beni tamamen görmezden gelmezdi. Hayır, arka planda Noel müziği hafifçe çalarken ve dışarıda kar yağıyor iken, biz şakacı ve flörtöz espriler yapardık.

O da bana gizlice aşık olurdu. Brightmark Studios'ta ilk günümde asansörde ona çarptığımdan beri ona beslediğim gizli aşka karşılık verecek bir aşk.

O an, tatlı bir tanışmanın tüm unsurlarını barındırıyordu. Ona çarptım derken, kelimenin tam anlamıyla çarptım demek istiyorum. Telefonuma bakarak asansöre bindim ve tam o anda başımı kaldırdığımda, koyu gri takım elbise giymiş ve ustaca kesilmiş sakalı olan bir görüntü gördüm ve ona çarptım. Kahvesi gömleğinin ön tarafına döküldü ve ben de olayın geri kalanını tamamen hayal edebiliyordum: Onu peçetelerle kurulamaya çalışırken, gömleğinin altında gizlenen sert kaslarını fark ederdim. Asansör gizemli bir şekilde sıkıştırdı ve itfaiyeciler sonunda kapıları açtıklarında, bizi içeride öpüşürken bulurlardı. Tabii ki, ıslak kahve yüzünden gömleksizdi.

Ama olan bu değildi.

Bunun yerine, Case Winchester beni delip geçecek kadar sert bir bakış attı, dikkatsizliğim hakkında bir şeyler mırıldandı ve kapılar kapanmadan asansörden fırladı. Bu da asansör gerçekten sıkıştığında, yalnız kaldığım anlamına geliyordu. Yakışıklı itfaiyeciler beni kurtarmadı bile, yaşlı, kambur

bina yöneticisi kapıları açtı ve ben de dışarı çıkarken en sevdiğim eteğimi yırttım.

Case ile aramızdaki ilişkiler o andan itibaren sadece kötüye gitti. Daha çok hiçbir yere varamadılar, çünkü o son dört yılı beni vebalıymışım gibi değil, sanki veba benmişim gibi kaçınarak geçirdi.

Başarılı olmak için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, ona olan ilgim kaldırımdaki bir çatlaktan çıkan inatçı bir ot gibi büyüdü. Neyse ki, Brightmark Studio'nun yaptığı türden filmlere olan şüphecililiğim de öyle. Yeni sloganım, klişelere hayır demek.

Bilginiz olsun, işimi SEVİYORUM. Bizim klişe tatil filmlerimizi ve C veya D sınıfı aktörlerin performanslarını seviyorum. Ve klişeleri seviyorum — filmlerde veya kitaplarda, ait oldukları yerde. Bana kardeşin en iyi arkadaşının kovboy rock yıldızının dadısının gizli bebek hikayelerini verin. Bu tür şeyleri çok seviyorum ve bunun kalbimi ne kadar mutlu ettiğini söylemekten çekinmiyorum.

Ama bunların gerçek dünyada . Ya da en azından benim ilişkilerimde. Bu yüzden, işimi sevmeme ve Kindle'ımın içeriğinin utanç verici derecede klişe olmasına rağmen, bunların hepsinin kurgu olduğunun farkındayım. Telefonuna yapışık olan adama olan minicik, ufak tefek aşkım, sadece bir aşk olarak kalacak. Karşılıksız. Daha fazlası değil.

Hayatımda ihtiyacım olan tek şey bir erkek – patron değil, kardeşimin en iyi arkadaşı değil, rock yıldızı değil – ve tanışmamızın romantik olması da gerekmiyor. Şu ana kadar bunun gerçekleşme olasılığı, Brightmark'ın geçen yılki büyük streaming hiti "Dancer Prances Home" kadar uzak görünüyor. Bu filmde konuşan bir ren geyiği çöpçatanlık yapıyor.

"Daha hızlı sürebilir misin?" diye soruyor cimri yardımcım, telefonundan başını kaldırmadan.

"Daha hızlı gidebilirim."

Ayağımı gazdan çektim. Sadece BİRAZ, ama onun telefonunu bırakıp iç çekmesine yetecek kadar. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

Ama sonra Case hız göstergesine bakmak için konsola doğru eğildiğinde, aptalca güç oyunum geri tepti. Yoksa kilometre sayacı mı? Arabalarla ilgilenmiyorum, beni istediğim yere götürdükleri dışında.

Case benim alanıma girmiş, ki bu planım değildi. Onu sadece kızdırmak istedim — olgunca, biliyorum — ya da en azından birazcık ilgi görmek istedim. Burada romantik bir şey olmayacağını biliyorum, ama sürüş sırasında basit, medeni bir sohbet ummak çok mu fazla? Adam radyoyu bile açmak istemedi.

Kalbim çılgına dönüyor, büyük maçın devre arasında marş bandosundaki bir çocuk gibi atıyor. Case'in kolonyası burnuma geliyor ve ben duyulur bir şekilde koklamamaya çalışıyorum. Umarım fark etmez diye, sadece hafifçe kokluyorum.

Onun bu kadar güzel kokması inanılmaz derecede adaletsiz. Belki de Murphy'nin kolonya yasası gibi, bir erkek ne kadar pislikse o kadar güzel kokar diye bir oran vardır.

"Şimdi hız sınırının *altına* indin," diyor Case, kendi tarafına dönüp hemen telefonuna geri dönüyor.

"Kar yağıyor. Karda araba kullanmayı bilmiyorum."

İkimizin de yaşadığı Houston'da neredeyse hiç kar yağmaz ve Noel filmleri için keşif yaparken genellikle Aralık ayında değil, güneşli bir ilkbahar veya yaz aylarında olur. Bu gezi, tüm ailem grip olduğunda patronuma önerdiğim son dakika planı. Yalnız kalacaksam, kendimi işle oyalayayım diye düşündüm. Ve bu gezi iyi geçerse, umarım zam alabilirim.

"Hafif bir kar yağışı var. Yollara da yapışmıyor," diyor Case.

"Ama yollar hala ıslak." "Islak, buzlu demek değildir, Jillian."

"Jilly," diye ona yüzüncü kez söylüyorum. Adam takma isim kullanmaktan hoşlanmıyor. En azından benimkini. "Bana Jillian diyen tek kişi büyük büyükannem ve o da benden nefret ediyor."

Adam kaşlarını çatıyor. "Büyük büyükannen neden senden nefret ediyor?"

"Aslında herkesten nefret eder, ama bana özel bir nefret besliyor gibi görünüyor." Muhtemelen yapmamam gerekse de, büyük büyükannemin bana bu kadar ilgi göstermesini, eleştiri şeklinde olsa da, bir tür iltifat olarak alıyorum.

"Yine yavaşladın mı?" diye soruyor.

"Hayır." Ayağımı tekrar gaz pedalından çektim. ŞİMDİ tekrar yavaşladım. "Yollar hala tehlikeli. Özellikle karanlıkta. Ve sıcaklık sıfırın altında. Kara buz gerçek bir tehlike."

Siyah buzun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama tehlikelerini kesinlikle duydum.

"Kenara çek. Ben sürerim," diyor Case. "Aksi takdirde oraya asla varamayız."

Sadece sohbeti devam ettirmek için bile olsa itiraz etmeliyim. Bu tartışma, Case arabaya binip telefon ekranına daldığından beri söylediğimiz en uzun konuşma.

Ama dürüst olmak gerekirse, *normal* havalarda bile gece araba kullanmaktan nefret ederim. Özellikle de bilmediğim yollarda. Söylediğim doğru, her an yollar buzlanabilir.

"Tamam. Sen sür."

Case, tehlike ışıkları düğmesine basma cüretini gösterir. Onun elini gösterge panelinden çekmek için duyduğum dürtüye zar zor direnirim. Bunun yerine, hızımı düşürmeye ve aynaları kontrol etmeye odaklanırım, böylece kenara çekerken arkadan çarpılmayacağımızdan emin olurum. Neyse ki otoyol oldukça boş ve birkaç dakika içinde emniyet şeridine çekip arabadan ineriz.

Case ön tarafa doğru yürür. Ben arka tarafa doğru yürürüm. Hava çok soğuktur ve paltolarımız arka koltukta, bu yüzden ikimiz de acele ederiz, ama ben dilimle bir kar tanesi yakalamayı başarırım. Bunun büyüğü bir an olmasını isterim, ama kar tanesi çok çabuk eriyip yok olur.

Aynı anda arabaya binip kapıları çarparak kapatıyoruz, sanki senkronize bir kapı çarpma takımıyız. Yanına bakıyorum. Case'in dizleri neredeyse direksiyona yapışmış, sık takım elbise pantolonu -çünkü o şimdi bile takım elbise giymek zorunda- tamamen buruşmuş. Benim ise tayt giydiğim dizlerimle ön panel arasında iki fitlik bir mesafe var.

Gülmemi bastırmaya çalışıyorum ama bir kıkırdama kaçıyor. Case aynalarla oynamayı bırakıp bana ters ters bakıyor.

"Komik olan ne?"

"Bebeklerin go-kartını süren bir dev gibi görünüyorsun." "Bebekler go-kart sürmez."

"Umarım olmaz. Sigorta masraflarını düşünmek bile istemiyorum."

Homurdanarak ve benim esprili cevabımı tamamen görmezden gelen

Case, koltuğu geriye kaydırmanın bir yolunu arıyor gibi görünüyor. koltuğu geriye kaydırmanın bir yolunu arıyor. Onu arabamın direksiyonunda görmek garip bir şekilde eğlenceli geldiği için onu izliyorum.

"Düğme nerede?" diye soruyor.

"Düğme yok."

Yine bana bakıyor. Bakın, aramızda hiçbir şey olmadığını BİLİYORUM, ama bana bakışları içimi binlerce güneşin ısıısıyla eriyormuş gibi hissettiriyor. Kulağa geldiğinden çok daha iyi bir his, inanın bana.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Ne demek düğme yok? Elbette koltuklarını ayarlayabilirsin."

"Demek istediğim, *bazı* insanlar gibi yüksek maaş almıyorum ve Tina'nın sadece temel ihtiyaçları var. Koltuğun altında bir kol var."

Case, koltuğa ulaşmak için neredeyse Bavyera pretzeline dönüşmek zorunda kalıyor. Kahkahamı çok coşkulu bir öksürük nöbetinin arkasına saklıyorum. Ama o buna inanmıyor, ya da koltuğu elle geriye doğru hareket ettirmek zorunda kaldığı için kızgın, çünkü dik otururken bana attığı bakış Tüm parlamaları sona erdirecek parlama.

Parlama kıyameti. "*Tina*?" diye sorar.

"Mercedes'ine isim vermedin mi?"

"Mercedes kullanmıyorum."

"Beemer'ına?"

Aynaları tekrar kontrol edip hızlanarak otoyola sorunsuz bir şekilde girerken alaycı bir şekilde güldü. "Kimse onlara BMW demiyor."

"Ben takıyorum, Case. Ben takıyorum."

Aramızda bir anlık sessizlik olur. Belki de yolculuğun ilk rahat anıdır. Bu bir şey ifade ediyor. Özellikle de Case'i Austin'den aldığımdan bu yana sadece yirmi dakika geçmiş olmasına rağmen. Neden Austin'de olduğunu bilmiyorum, ama Houston'dan Sheet Cake'e giderken yolumun üzerindeydi.

Evet, kasabanın gerçek adı bu. Sheet Cake, Teksas.

Evet, bu kasabanın adını her söylediğimde, hatta düşündüğümde ağzım sulanıyor. Çikolatayı çok seviyorum ve kaynağına bakmıyorum: pasta, kek veya dondurma, hepsi bana uyar.

"Neden Tina?" diye soruyor Case.

"*Napoleon Dynamite* filmini izledin mi hiç?" Ağzını açıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum, onun sözünü keserek. "Sanmıyorum. Neyse, Tina adında bir lama vardı. Onun tarzını sevmiştim."

Case bir süre hiçbir şey söylemez ve ben de kapıya yaslanıp karı izlemeye başlarım. "Onun iyi bir tarzı vardı."

Ve birdenbire kendimi onun kolunu tutarken buluyorum. Bilinçli olarak yapmak istemeden, bir tür yırtıcı hayvan gibi orta konsolun üzerinden atlayıp adama yapıştım. Sanırım Case'e ilk kez dokunuyorum ve parmaklarımın altında hissettiğim kasların büyüklüğüne şaşırıyorum.

Bir erkeğin düğmeli gömleğinin altında ne saklı olduğunu asla bilemezsin, sanırım. Ofis kamuflajı gibiler, şehvetli iş arkadaşlarına karşı doğanın savunması.

O yüksek sesle ve kasıtlı olarak boğazını temizlediğinde, onu bırakıp sanki az önce ona saldırmamışım gibi arabamın kendi tarafına geri döndüm.

"Seni bu kadar şok eden ne ki beni elle taciz ediyorsun, Jillian?"

Dokunma kısmını görmezden geliyorum. Çünkü doğru. Ve ses tonunun daha az sert olması dikkatimi dağıtıyor. Neredeyse... alaycı.

"*Napoleon Dynamite*'i izlemiş olmana şaşırdım. *Sen?*"

Çünkü Case'in, biz ölümlüler gibi Netflix'te dizi maratonu yapan türden bir adam olmadığını düşünüyorum. Hayır, o borsayı izliyor.

Ya da borsa hakkında podcast'ler dinliyor. Sigorta

veya deniz hukuku okuyor, muhtemelen hala evinin rahatlığında takım elbisesiyle.

Kesinlikle *Napoleon Dynamite*'i izlemeyeceğim.

Brightmark Studios'ta çalıştığım dört yıl boyunca bu adam tam olarak bir kez gülümsedi. Ve bunun nedeni birinin kovulmasıydı. Kim kovulan insanlara gülümser ki? Tamam, adam biraz para zimmetine geçirmişti, belki de gülümsemek uygun bir davranıştı.

Ama önemli olan, Case'in mizah anlayışı açıkça ayrı satılan bir aksesuardı.

Cevap vermek için ağzını açar, ama aniden bir gürültü duyulur, araba sarsılır ve ağaçlara doğru hızla ilerleriz.

BÖLÜM 2

CASE, Tina'yı ağaçlardan uzaklaştırıp çıkış rampasına yönlendirir ve sanki profesyonel bir sürücüyümüş gibi güvenli bir şekilde durur. Etkilenirdim, ama hala çılgılık atıyorum.

"Kaza yapmadık," diyor Case, çılgılıklarımı bastırmak için yüksek sesle. "Hemen kes şunu."

Duyun, ağzımı kapatıyorum. Vücudum Case'in emir veren ses tonuna çok duyarlı. Biraz *fazla* duyarlı. Bu korkutucu bir düşünce. Bu teoriyi test etmesek iyi olur.

Birkaç saniye derin nefes alıp veriyorum, sonra Case'e dönüyorum. "Teşekkürler. Bir tür çılgılık sarmalına kapılmıştım ve çıkamıyordum." Ön camdan

ön camdan bakıyorum ve önümüzde çok ıssız bir kırsal yol görüyorum.

"Ayrıca Tina'yı kazaya uğratmadığın için teşekkürler. Lastik patladı mı?"

Bunun doğru terim olup olmadığından bile emin değilim. Filmlerdeki insanlar hep lastiklerin patlamasından bahsederler.

"Öyle hissettim. En son ne zaman lastiklerini değiştirdin?"

Bunu düşünürken, lastik satın aldığımı hatırlamaya çalışıyorum, ama hatırlayamıyorum. Acıyla yüzümü buruşturarak ona söylüyorum. "Sanırım almadım."

Case tüm vücudunu bana çevirir. "Bu arabayı ne zamandır kullanıyorsun, Jillian?"

"Şey... Bir süredir."

"Bir süredir ne demek? Sayısal olarak ifade et lütfen."

Bu mümkün olmamalı, ama nedense onun ağzından çıkan "*niceliksel terimlerle*" kelimesini duymak seksi geliyor.

Öl, aşık, öl! Şimdi sırası değil.

"Üniversite birinci sınıfta aldım."

"Peki kaç yaşındasın?"

"Bunu bilmen gerekmez mi, Bay Patron?"

"Ben senin patronun *değilim*."

Bana, kollarımdaki tüylerin diken diken olacağı kadar uzun süre bakıyor.

Yukarı.

"Yirmi altı yaşımdayım."

"Bu da demek oluyor ki, araban aynı lastiklerle

"*Bu... kötü bir şey mi?*"

"Bu... kötü bir şey mi?"

Onun bakışları, bunun kötü olup olmadığını SORMANIN bile kötü olduğunu söylüyor. "Yedek lastiğin olmadığını mı varsayayım?"

"Neden öyle varsayayım ki? Bagajda bir tane var." *Muhtemelen*.

Kahverengi gözleri, ıssız kırsalda daha da koyu görünüyor.

Tek ışık kaynağı, oldukça loş olan gösterge paneli. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz ve yine göğsümde aynı eriyen his uyandırıyor.

Bakışlarını kesmediğinde, "Sanırım bagajda yedek lastik var" diye ekliyorum.

Sanki itiraf etmemi bekliyormuş gibi başını salladı ve "Kontrol edeceğim" dedi. Yıldırım hızıyla Tina'nın bagajını açtı ve dışarı çıktı.

Umarım yedek lastiğim vardır. Sadece burada mahsur kalmak istemediğim için değil, aynı zamanda Case'in pahalı ayakkabılarıyla lastik değiştirmesini izlemek istediğim için. Yedek lastiğin olması, beni sorumsuz bir araba sahibi gibi göstermeyeceği için de tabii. Aslında tam da öyle olsam bile.

Ellerimi ovuşturuyorum, en azından motor hala çalışıyor ve ısınabiliyoruz diye mutluyum.

Sanki düşüncelerim bir şekilde evrene yansıtılmış ve değersiz bulunmuş gibi, motor hırıltı çıkarır, bir çınlama sesi çıkarır ve durur.

"Hayır," diye fısıldadım. "Tina, bana bunu yapamazsın."

Case'in kapısı açılır ve o kafasını içeri sokar, kar etrafında dönerek onun koyu renk saçlarına ve sakalına düşer. "Yedek yok," der.

Sesinde *şaşkınlık yok* gibi görünüyor.

"Üzgünüm." Gerçekten, gerçekten üzgünüm. "Ve motorda bir sorun çıktı. Bir, şey, ses geldi."

"Duydum." Elini, kaputun kolunu bulana kadar kaydırır. "Hemen dönerim."

Arka koltuktan ceketini alırım. "İster misin..."

Kapısı soruma sertçe kapanır ve o kaputun altında kaybolur. Onun paltosunu geri koymam gerekir, ama arabanın içi çoktan soğumaya başlamıştır. Bir an tereddüt ettikten sonra, paltosunu üzerime örterim. Kumaş pahalıya benziyor. Yani, benim sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyor, ki benim sahip olduğum şeylerin çoğu Target veya Ross'tan alınmış.

Case beni göremediği için eğilip yakasını kokluyorum. Bana doğru eğildiğinde kokladığım aynı baş döndürücü erkek kokusu.

Buna alışma, diyorum kendime, derin bir nefes alıyorum.

Kaput kapandığında, burnum hala yakasının içindeyken donup kaldım. Case ön camdan bana bakıyor ve ceketini kokladığımı fark etmemesi imkansız. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, ama tüm vücudu... ifadeler aynı temanın varyasyonlarıdır: tahriş veya kendini beğenmiş bir zafer gibi bir şey. Neredeyse, bu kadar kötü araba bakımı yaptığım için beni zihinsel olarak azarladığını duyabiliyorum.

Neden Case'in bana bağırmayı kesmemi söylediği zaman kullandığı aynı emir verici tonla beni azarladığı fikrine çekiliyorum?

Bir dakika sonra, saçları karla kaplı halde tekrar arabaya biniyor. Ona paltosunu uzatmaya çalışıyorum, ama o başını sallıyor.

"Sende kalsın. Hızlı bir soru: En son ne zaman yağını değiştirdin?"

"Bir bakalım... En son posta ile bir kupon aldım, şey... Bilmiyorum. Bu yıl içinde bir ara. Muhtemelen?"

"Aralık ayındayız."

"Biliyorum," diyorum zayıf bir sesle. "Üzgünüm."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Eminim öylesindir."

"Benimle gelmek zorunda değildin, biliyorsun. Bu seyahatleri hep tek başıma yaparım. Daha önce hiç bakıcıya ihtiyacım olmadı."

Eşyalarımı toplarken bilinmeyen bir numaradan mesaj aldığımda garip gelmişti. Daha da garip olanı, mesajı gönderen kişinin kendini Case olarak tanıtmaması ve Houston'dan Sheet Cake'e giderken Austin'de onu almamı emretmesiydi.

Sormadan. Açıklamadan. *Emrederek*.

Benim cevabımdan pek hoşnut görünmüyordu. Cevabım şuydu: *Yeni telefon. Kim bu?*

Kısa mesajlaşmamızdaki kısa cevapları, ona herhangi bir soru sormamı engelledi. sorularım vardı. Mesela, Case neden Austin'deydi? Neden bu seyahate gelmesi gerekiyordu? Benimle birlikte keşif mi yapacak?

yoksa gelmekte ısrar etmesinin başka bir nedeni mi vardı?

Case telefonunu çıkarıp tuşlamaya başladı. Sheet Cake'den *çok* uzak olamayız, umarım bir garaj ya da çekici yeri açıktır. Küçük kasabalarda bile vardır. Filmlerimizde, bu yerlerde genellikle tulum giyip seksi görünen ve asla kahramanın üzerine yağ lekesi bulaştırmayan yakışıklı kasaba erkekleri de olur.

Tabii, yüzde doksan dokuz seksüel gerilimle başlayan ve bir öpücükle biten sevimli bir sahnenin parçası değilse.

Birkaç dakika içinde Case, yerel bir çekici servisiyle ve yaklaşık konumumuzu verdi. Telefonu kapattığında, aramızda çok garip bir sessizlik ve her saniye daha da soğuyan hava hakim oldu.

Ceketinin içine daha da gömüldüm. "Ceketini geri ister misin?"

Kafasını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben iyiyim. Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olurlar."

"Vücut ısıımızı paylaşabiliriz." Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum nereden geldiğini bilmiyorum, daha da önemlisi neden bunu gerçekten, sesli olarak söylediğimi de bilmiyorum.

Biri beni öldürsün. Donma, çabuk ol! Hipotermi, bana merhamet et!
!

Artık ısınmak için Case'in paltosuna ihtiyacım yok. Utanç verici ateş beni bir tür volkanik olay gibi yakıyor. Gözlerimi kaçırmam gerek, ama kendimi onun karanlık gözlerine bakarken buluyorum.

Case, loş ışıktaki yoğun bir ifadeyle bakıyor. Ağzı sıkılıyor. Gözleri kısılıyor. Düzgün kesilmiş sakalı bile öfkeli görünüyor.

Ve ağzım durmadan konuşmaya devam ediyor, asla çıkamayacağım bir çukur kazıyor. "Vücut ısını paylaşmanın en etkili yolu ten tene temastır, ama

birbirimizi pek tanımadığımızı düşünürsek, muhtemelen giysilerimizi çıkarmamalıyız."

Ayağımı ağzıma soktum ve sonra dizime kadar kemirmeye karar verdim.

"Giysilerimizi çıkarmamalıyız," diye tekrarlıyor Case, ses tonu Tina'nın lastiği kadar düz.

"Evet."

"Çünkü birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Doğru."

"Bu senaryoyu çok düşündün mü?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Kesinlikle hayır. Yani, özellikle seninle ilgili olarak değil. Ben en kötü senaryoyu düşünen biriyim. Hazırlıklı olmayı severim."

Bunun kaygımı azaltmaya yardımcı olduğunu açıklamama gerek yok. Benimki oldukça hafif ve Dr. Google tarafından kendi kendime teşhis ettim. Genellikle kendimi sakinleştirebiliyorum veya nefes alma teknikleri kullanabiliyorum. Ancak korkunç senaryolar hayal edip bunlarla nasıl başa çıkacağımı planlamak, harika bir önleyici tedbir oldu. Kardeşim birkaç yıl önce bana *The Worst-Case Scenario Handbook* (En Kötü Senaryo El Kitabı) kitabını verdi ve ben de onu başucumda tutuyorum.

"Örneğin, bir ayı saldırısı durumunda hareketsiz kalın. Ama bir dağ aslanı durumunda, daha büyük görünmeye çalışın. Bu yüzden kollarınızı veya ceketinizi genişçe açın — eğer ceket giyyorsanız. Bataklıkta ise, sırt üstü yatıp mümkün olduğunca düz durmaya çalışın."

Konuşmayı kesmem lazım. Ama bu, az önce yaşadığım çılgılık sarmalı gibi — kendimi kontrol edemiyorum.

"Bataklık, hayatında gerçekten endişe duyduğun bir konu mu?" "Asla bilemezsin. Dediğim gibi, hazırlıklı olmayı severim." "Bataklık için mi?"

"Ve ayılar. Ve kar yağarken ısıtmasız bir arabada mahsur kalmak."

Sonunda ağzımdan çıkan kelimelerin akışını durdurmayı başardım, bu da yine aynı garip sessizliğe düştüğümüz anlamına geliyor. Artık vücut ısıımızı paylaşma fikrini ortaya attığım için durum daha da garip hale geldi. Giysisi ya da giysisiz.

"Yani, bataklık ve ayı saldırılarına karşı hazırlıklı ve hipotermiyi önlemeye çalışıyorsun, ama temel araba bakımını bile yapamıyorsun?"

Ouch. Tam isabet. Zayıf bir gülümsemeyle gülüyorum. "Sanırım öyle."

Case başını sallar ve tekrar telefonuna döner. Yine. Görünüşe göre bu adam hiç çalışmayı bırakmıyor. Bu arada, ben onun paltosuna daha da sokulurum ve son birkaç dakikalık konuşmayı silip atacak sihirli bir düğme olmasını dilerim.

Belki de Case'in kokusu, bir gerçeklik serumu gibi davranıyor ve sözlerimi tutma yeteneğimi ortadan kaldırıyor. Kesinlikle öyle olmalı.

Eğer klişeler gerçek hayatta işe yarasaydı, Case vücut ısıısı fikrine tamamen kapılırdı ve bu da arabanın camlarını buğulandıracak kadar ateşli bir öpüşme seansına dönüşürdü.

Dürüst olacağım, *Titanic*'i izlediğimden beri bu fikir bana çekici geliyor. Ama dediğim gibi, klişeler gerçek hayatta işe yaramaz.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Çünkü korku filmlerinin kendi kuralları vardır ve şu anki durumumuz, birinin ormandan çıkıp bizi öldürmesine neden olabilir.

Bu kesinlikle düşünmemem gereken en kötü senaryo. Anksiyetenin kaşıntısını hissetmeye başlıyorum, sanki küçük karıncalar cildimde ürpertici bir şekilde geziniyorlarmış gibi. Yavaşça nefes alıp, aynı yavaşlıkla nefes veriyorum.

Korku filminde değiliz. Kimse bizi öldürmek için ormandan çıkmayacak. Noel'deyiz, Tanrı aşkına! Noel haftasında kimse baltayla öldürülmez!

Araştırmalar tatillerin stresi artırdığını ve stresin insanların sınırlarını aşmasına ve...

"Hey." Case'in eli omzuma dokunur ve hızlıca sıkar. Hemen bırakmaz ve nazik sesi ve sıcak dokunuşu endişeli düşüncelerimi kesintiye uğratır.

"Biz iyiyiz Jillian. Hiçbir şey olmayacak. Tamam mı?"

Onun haklı olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum. Yine de...

"Bagajdan metal çubuğu çıkarabilir misin?" Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Lastik levyesi mi?"

"Evet, onu. Ne olur ne

olmaz diye." "Ne olur ne

olmaz diye...?"

Balta katilleri diyeceğim. Söylemeyeceğim.

"Ayılar," diye patladım. Bu, balta katillerinden birkaç derece daha az saçma.

"Ayılar varsa hareketsiz kalmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum," diyor Case, hala hafifçe gülümsüyor. "Ama evet, Jillian, senin için... ayılar için değil, senin için..."

lastik levyesi getireceğim."

Jillian, senin için.

O arabadan inerken, ben de ceketini yüzüme daha fazla çekiyorum.

Ayılar için değil, senin için.

Bu bir iltifat değil. Bir tavlama cümlesi de değil. Ama şimdilik, Case'in sözleri ve lastik levyesi ile geri tırmanışını görmek kalbimi ısıtıyor.

BÖLÜM 3

ÇEKİCİ ARAÇ yirmi dakikadan çok daha uzun sürüyor.

Hava çok soğuk ve Case hayatta kalmak için vücut ısını paylaştırmaya inanmıyor (en azından benimle), bu yüzden durum umutsuz hale geldi. Dışlarının takırdandığını duyunca ona ceketini giymesini söyledim. Ve kat kat giyinerek yaratıcı oldum.

Şimdi, *A Christmas Story* filmindeki Ralphie gibi, yanımda getirdiğim tüm pantolonları ve gömlekleri giyerek elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Şapka getirmeyi unutmuşum, bu yüzden kafama bir çift tayt geçiriyorum.

Bu pek hoş bir görüntü değil, hareket etmeyi de zorlaştırıyor, ama hayatta kalmak için yeterli. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Case'in sağlam varlığı (ve lastik levyesi) öldürülme veya hipotermi nedeniyle ölme konusundaki endişeli düşüncelerimi uzak tuttu. Çoğunlukla.

Yine de, sonunda bize doğru gelen farları gördüğümde, hiçbir şeye bu kadar minnettar olmamıştım.

"Bak! Onlar olmalı, değil mi?" Gösterge panelinden işaret ederek, nefesimin küçük hava bulutları halinde dışarı çıktığını izledim.

Case sonunda telefonunu kapatır ve öne doğru eğilir. "Umarım öyledir."

Bir çekici yanıma yanaştığında, ikimiz de rahat bir nefes aldık. Sakallı iri bir adam camını indirip, bize olduğumuz yerde kalmamızı işaret etti

üç noktalı dönüş yapar, yanımdan geçer ve Tina'nın önüne geri geri gider.

Arabadan atlayıp Case'in bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Adamın sıcak gülümsemesi olmasaydı, ormana doğru koşarak şansımı denerdim, çünkü adam çok iriydi. Tam bir oduncu görünümü vardı.

Bu durumda ve dostça bir gülümseme olmadan, bu bir oduncu baltası cinayeti olabilir.

Oduncu cinayeti... Stüdyomuz romantik film yapımından daha geniş bir alana yayıldığında bu fikri bir kenara not alıyorum.

"Ben Big Mo. Araba sorunu için mi aradınız?" Gözleri gösterge panelindeki lastik levyesi üzerinde, Case boğazını temizler.

Orta konsola doğru eğildim. "Tina'nın gecesi pek iyi geçmiyor," dedim ve Big Mo'nun bunu anlaması için hiçbir neden olmamasına rağmen, anlıyormuş gibi başını salladı.

"Lastik patladı ve motor durdu," diyor Case. Kötü bir araba sahibi olduğum için bunun benim hatam olduğunu açıklamasını bekliyorum, ama açıklamıyor.

"Tina'yı bağlayayım," diyor Mo. "Neden taksimde beklemiyorsunuz? İçerisi sıcak ve rahattır. Çantalarınızı şimdilik bırakın."

"Yardım ister misin?" Case'in soruş şekli çok sevimli, ancak çekiciye bakışından, nasıl yapılacağını hiç bilmediği açıkça belli.

"Hayır. Anahtarları bırakın ve ısınmaya gidin. İki buzlu şeker gibi görünüyorsunuz."

Arabada üşüdüğümü sanıyordum, ama dışarısı çok daha kötü. Kat kat giysilerimle titreyerek, Case'in yolcu kapısında beklediği çekiciye doğru yürüdüm. Kapıyı benim için açtı.

"Önce sen."

Ama büyük kamyonete tırmanmak zor oluyor. Üst üste giydiğim katmanlar yüzünden kollarımı ve bacaklarımı bükemiyorum. Zıplamayı deniyorum ama yerden belki bir santim kadar ve sadece bacaklarımı arabaya çarpmayı başardım. Bacaklarımı *hissedebilseydim*, bu çok acıtacaktı.

Case, sinirli bir şekilde derin bir nefes alarak, "İşte," der ve sonra belimi bulup beni içeriye doğru çekmeyi başarır.

"Oof!" Yüzüstü, çatlak vinil koltuğun yarısına kadar uzanmış halde kalırım.

"Kalan kısmı kendin giremez misin?" diye sorar Case arkamdan.

Bunu deniyorum ama hiç ilerleme kaydedemiyorum. "Görünüşe göre yapamıyorum." "Üzgünüm," diyor ve ben ne için üzgün olduğunu sormak üzereyken,

"dokunmak" der, kadın doğum uzmanımın kullandığı ses tonuyla. Sonra elleri popoma konar — en azından, onun elleri olduğunu ve benim popom olduğunu düşünüyorum; katmanların arasından anlamak zor — ve beni kuvvetlice iter.

Tamam, o zaman. Artık tamamen arabanın içindeyim ve oturma pozisyonuna geçmek için zorlu bir manevra yapmam gerekiyor. Tüm bunlar olurken, Case'in popoma dokunduğunun farkına varıyorum. (On beş kat pantolonun içinden. Ama yine de!)

Fazla ilerleyemeden, sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve Big Mo ortaya çıkıyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, gülerek. "Ya da forklift," diye mırıldanıyorum.

Koca elleri ceketimin omuzlarından tutuyor ve beni dikleştirirken, Case bacaklarımı yere indiriyor. Şimdi kendimi araba koltuğuna oturtulan bir bebek gibi hissediyorum. Özellikle de Case emniyet kemerimi takmak için eğildiğinde.

Ona teşekkür etmeliyim. Bunun yerine, onu tekrar fark edilmeden koklamamaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, kendimi ve gururumu düzelterek.

Case arabaya binerken cevap vermez, ama Big Mo bana hızlıca başını sallar ve tekrar ortadan kaybolur. Case ve ben ÇOK yakın oturuyoruz. Uyluklarımız birbirine yapışmış gibi hissedebilseydim, bu anı daha çok zevk alırdım. Ama neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum, bu yüzden sadece onun takım elbise pantolonunun, benim pijama pantolonuma, kot pantolonuma, yoga pantolonuma ve en başta giydiğim taytımın üzerine değdiği görüntüsünü takdir ediyorum.

"Rahat," diyorum.

Case sadece homurdanıyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. Ne kaba! Bak, randevuda falan olmadığımızı biliyorum, ama bence yanında yaşayan, nefes alan bir insan varken herhangi bir elektronik cihaza yapışıp kalmanın tamamen terbiyesizlik olduğunu düşünüyorum.

Eski sevgilim (en iyi arkadaşımın kardeşi) ile, ona bir ultimatom verdiğimde ayrıldık: televizyon mu yoksa ben mi? O da televizyonu seçti. Geriye dönüp bakınca, televizyonu atması gerektiğini kastetmediğimi açıklamalıydım. Belki de... 24 saat spor izlememesi gerektiğini.

Jeff zaten biraz pisliğin tekiydi, geriye dönüp bakınca bu çok açık. Tek pişmanlığım, Jeff'i kaybetmekle arkadaşım Jaycee'yi de kaybetmiş olmam.

Gördün mü? Klişeler kötüdür. Aslında sadece daha sevimli bir isimle anılan klişelerdir. "İşle mi ilgili?" diye soruyorum, Case'in telefonuna doğru başımı sallayarak.

Ekranı yana doğru çevirir. "Kişisel bir şey."

"Ah. Rahatsız ettiysem özür dilerim."

Kibarlık gereği, rahatsız etmediğimi söyleyip hisse senedi portföyünü kontrol ettiğini ya da belki kız arkadaşına mesaj attığını (umarım değildir) açıklaması gerekirdi, ama hiçbir şey söylemiyor.

Big Mo sonunda tekrar ortaya çıkar ve kalabalık taksiye biner. Büyük vücudu çok yer kaplar. Case'e daha da yaklaşmak zorunda kalırım, o da sinirli bir ses çıkarır ve kendini kapıya yapıştırmak için elinden geleni yapar.

Hayret. Adam az önce popoma dokundu. Eğer bende bit varsa, o kesinlikle çoktan kapmıştır.

"Sıkışık olduğumuz için üzgünüm," diyor Mo, yola çıkarken. "Ama Tina'yı bıraktım. Seni bıraktıktan sonra onu da bırakacağım. Hangi otelde kalıyorsun?"

"Gerçekten şehir merkezinde bir çatı katında mı kalıyoruz?" Bu bir soru daha çok, çünkü detaylar telefonumda kayıtlı. Ve şu anda ona ulaşacak kadar esnek değilim.

"Öyle mi?" Case, hafifçe dehşete kapılmış bir sesle soruyor. "Kimin loftu?"

"Tank'ın olmalı," diyor Mo. "Bir film şirketinin geleceğinden bahsetmişti."

"O biziz."

"Gerçekten güzel bir yer," diyor Mo. "Ve eğer açsan, köşede geç saatlere kadar açık bir lokanta var."

Case burnunu çeker. "Yağlı yemekler sunan bir yer mi? Her şey kızartılmış mı?" Big Mo gülümser. "Her şey değil."

"Pas," diye mırıldanır Case.

"Umarım yanına atıştırmalık bir şeyler almışsındır, çünkü bu saatte başka hiçbir yer açık değil. Wolf'un barı var ama orada yemek servisi yok. Oraya gitmek için biraz araba kullanmak gerekiyor ve senin araban yok, o yüzden..."

"Sorun olmaz," diyorum ve Case'e dirsek atmaya çalışıyorum. Mo gülüyor. "Öyle umarım. Ben şefim."

Yirmi dakika sonra, tüm bu katmanların altında terden ölecek gibiyim. Neyse ki, Big Mo "Geldik" diyor ve televizyon filmleri için yapılmış gibi mükemmel bir şehir merkezine giriyor.

O kadar mükemmel ki, sesli bir şekilde nefesimi tutuyorum ve daha iyi görebilmek için emniyet kemerime karşı öne doğru eğiliyorum.

Sokağın her iki tarafında da yüksek pencereleri ve benzersiz ahşap kapıları olan eski tuğla binalar sıralanıyor. Çoğunun ikinci katında ferforje korkuluklu balkonlar var. Noel ışıkları sokağın üzerinde çapraz çapraz uzanıyor ve hatta karla kaplı küçük bir kasaba meydanı var, beyaz bir çardak ve sanki benim için parlayan devasa bir Noel ağacı var.

Ya da Brightmark Studios için.

"Alacağım," diye mırıldandım.

"Tank bu kasabada iyi iş çıkarmış," diyor Mo, binalardan birinin önüne park ederken. Kapıyı işaret ederek başını sallıyor. "Burası onun yeri. Onunla nerede buluşacağımızı söyledi mi?"
nerede buluşacağımızı söyledi mi?"

"Adres telefonumda kayıtlı. Kontrol etmem gerek."

Ama önce bu boğucu arabadan çıkmam, telefonuna yapışık olan beyefendiden biraz uzaklaşmam ve sıcak çarpmasından ölmeden önce bu kat kat giysilerden kurtulmam gerekiyor.

"Tüm loftlar mağazaların üstünde, yani hangisi olursa olsun kısa bir yürüyüş olacak. Çantalara yardım ederim."

Bir dakika sonra, Big Mo, gözden kaçması zor olan, çünkü aydınlatılmış tek işletme olan lokantayı gösterdikten sonra arabayı sürmeye başladı. Mağaza vitrinlerinin çoğu kahverengi kağıt ve "*Yakında Açılıyor!*" yazan tabelalarla kaplıydı. Yeşillik ve ışıklarla süslenmiş neşeli lokanta vitrinine bakarken midem guruldadı.

Çantamdan telefonumu çıkarmayı başardım. "Tank'ı arayayım."

Case homurdanarak tekrar telefonuna bakıyor. Yemin ederim, bu küçük yolculuğun sonunda, "kazara" arabamla onun telefonunu ezip geçeceğim. Tina'nın garajdan çıkabildiğini varsayarsak. O yaşlı ve Case'in şikayetlerine göre, kızıma pek iyi bakmıyorum. yakın zamanda yeni bir araç alacak param yok ve Scrooge McCell Phone ile gereğinden fazla Sheet Cake'de kalmak istemiyorum, o yüzden arabamın iyi olması gerekiyor.

"Sen Jilly olmalısın!" Bir kapı açılır ve internetten tanıdığım Tank Graham adında bir adam hoş geldin gülümsemesiyle dışarı çıkar. "Mo az önce arabanla ilgili mesaj attı. Çok üzgünüm. Ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Eski futbolcu, internetteki fotoğraflarda görüldüğünden daha iri. Beni kucakladığında ayaklarım yerden kesildi. Beni yere indirdiğinde, kendimi yakışıklı adama aptalca sırtarak buldum. yaşından daha genç görünüyor. Kırklı yaşların sonu mu? Elli yaşlarında mı? Çocuklarının hepsinin yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında olduğunu bilmekten başka tam olarak hatırlayamıyorum. Bir kızı ve gizlice tanışmayı umduğum üç *çok* yakışıklı oğlu var.

Tank'ın gülme çizgileri ve şakaklarında hafif gri saçlar dışında, Case'den sadece biraz daha yaşlı olabilir.

Bu ana kadar varlığını unuttuğum kişi.

"Tank, bu Case Winchester." Neden Case'in *kim olduğunu* açıklamadığımı bilmiyorum. Belki de biraz hayranlık duyduğum içindir.

Tank elini uzatır ve ikisi el sıkışır. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sen erkek arkadaşı mısın yoksa..."

"İş arkadaşım," der Case kararlı bir şekilde ve gerçek durumdan hayal kırıklığına uğramam için hiçbir neden yok. Ama garip bir şekilde, hayal kırıklığına uğradım. "Ben de Brightmark Studios'ta çalışıyorum."

"Hadi sizi soğuktan kurtaralım." Tank kaldırımında yürümeye başlar, çantamı da alır, ama ben dururum, bir düşünce aniden beni paniğe kaplar.

"Bekle," diyorum. "İki oda var, değil mi? Ve iki yatak?"

Case bana bir bakış atar, ama ben onun bakışını karşılamayı reddederim. Çünkü işimde çok iyi bildiğim bir klişe varsa, o da küçük bir kasabada tek bir yatakla mahsur kalan iki kişi

"İki oda, iki yatak, iki banyo ve hatta çekyat bile var," diyor Tank bana.

"Güzel."

Case yanıma yaklaşıyor, ki bu benim tüm giysilerimle sendeleyerek yürüdüğüm düşünülürse oldukça zor bir şey.

"Yani, bana yakın olmak istiyorsun, ama *sadece* hayatta kalmak için vücut ısını paylaşmak için mi?"

Ciddi mi soruyor? Olamaz. Ama aklıma gelen tek alternatif, benimle dalga geçiyor olması ya da hatta - nefesim kesildi - benimle *flört ediyor* olması.

Bu fikir o kadar... şok edici ki, dikkatim dağılıyor, kendi ayaklarıma takılıp düşünüyorum. Case çantasını düşürüyor ve beni belimden tutarak yakalıyor.

En azından, sanırım bu benim belim. Bu katmanlar, Case'in tüm bu dokunuşlarının tadını çıkarmamı gerçekten engelliyor.

Beni düzeltir, sonra hemen geri adım atarak çantasını alır.

"Teşekkürler," derim, biraz fazla nefes nefese.

"Seni her zaman yakalamaya hazırım," diyor Case, bu sözler ondan çıkınca bana çok yabancı geliyor, cevap veremiyorum. Bir an için kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, sonra hızla uzaklaşıyor — yani benim gibi sendeleyerek değil, normal bir hızda yürüyor — Tank'a yetişmek için.

Tabii ki, o duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında mükemmel cevabı buluyorum. "Sadece acil bir durumda yakalanmama izin verirdim," diye kendi kendime mırıldanıyorum, bu sözlerin tamamen yanlış olduğunu bilerek.

BÖLÜM 4

"Şuna bakın, bu lokantada sadece kızarmış yemekler yok," derim ve laminasyonlu menüyü masaya vururum. "Tex-Mex Cobb salatası çok lezzetli görünüyor. Üstelik bu bir *salata*."

"*Sadece* salata yemiyorum," diyor Case, menüden gözlerini ayırmadan. En azından telefon ekranına bakmıyor, ancak telefon masanın üzerinde, rulo haline getirilmiş çatal bıçak takımının yanında duruyor. Telefon, ona ne kadar bağlı olduğunu gösteren, adeta bir uzvu gibi.

"Yani, kızarmış yiyecekler yemiyorsun ve sadece salata yemiyorsun. Bakalım ..." İçeri girip waffle kokusunu aldığım anda ne istediğimi bilmeme rağmen menüyü tekrar inceliyorum.

"Salata ile kızarmış Twinkie arasında birçok yiyecek var, Jillian."

"Oooh, kızarmış Twinkie var mı?"

"Hayır," diyor bir ses ve gri saçlı, yüzü ıslıl ıslıl bir kadın masamıza yaklaşıyor. Kulağının arkasında sahte çobanpüskülü dalı var. "Ama churros var."

"Mm," diyorum, Case'in hafifçe inlediğini duyuyorum. Bir şey lezzetli geldiğinde çıkardığı

. Açıkça, bu adamın damak tadında bir sorun var.

"Sizler, arızalanan iki filmci misiniz?" diye sorar. "Ben Mari. Big Mo, arabanızı çekiciyle getirdiğini söyledi."

"Evet, biziz," diyorum, Tina hakkındaki endişelerimi bir kenara itmeye çalışarak. Özellikle, onu düzeltmek için ortaya çıkabilecek masraflar. "Ben Jilly, bu da Case. Mo geri döndü mü? Ona tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Özellikle de artık normal bir insan gibi görüldüğüm için. Tank bizi kendi evinden birkaç bina ötedeki muhteşem modern çatı katına yerleştirdiğinde, üstümdeki kat kat giysileri çıkardım ve ancak o zaman Mo ve Tank ile tanışırken kafamda hala tayt taktığımı fark ettim.

Çok utanç verici.

Ve masanın karşısındaki Bay Sunshine, ne kadar aptal görüldüğümü söylemeyi akıl etmedi. KİM BİRİNİN KAFASINDA TAYTLA DOLAŞMASINA İZİN VERİR? Bu, birine dışında ıspanak olduğunu söylememek gibi bir şey, ama milyar kat daha kötü.

Bu yüzden, onun yemek seçimleri konusunda ona zorluk çıkarıyorsam, sebebi budur. Bunu kesinlikle hak ediyor.

"Mo az önce geldi. Birazdan onu selam vermeye göndereceğim. Bu akşam ne yiyeceğimizi biliyor muyuz?" diye sorar Mari.

"Pastırmalı waffle tabağı," diye cevaplıyorum. "Gritlerin nasıl?"

Mari göz kırpmıyor. "Olmazsa olmaz."

"O zaman mısır lapası da. Ve bir kahve."

"Bu saatte kafein mi içiyorsun?" diye sorar Case, yargılayıcı bir bakışla. Sanırım bu onun normal yüz ifadesi.

"Vücuduma sürekli damla damla girmesini sağlıyorum. Bir demlik kahve içip hemen uyuyabilirim." Dramatik bir etki yaratmak için parmaklarımı şıklatırım.

"Bu rahatsız edici," diyor Case.

"Etkileyici olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Menüü Mari'ye geri veriyorum.

O gülümser. "Taze bir demlik yapacağım. Böylece giderken yanına yeterince alabilirsin."

"Bu harika olur."

Kafein beni uyanık tutmasa da, bir şeyler yemek veya içmek konsantrasyonuma yardımcı oluyor ve otele döndüğümde biraz çalışmak istiyorum. Sheet Cake'i tek bir film için bir seçenek olarak değil, daha çok merkezi bir çekim yeri olarak sunmak istiyorum. Bu gece çekim yerleri, mülkler ve bazı yerel yasalar hakkında biraz daha araştırma yapmam gerekiyor.

Üniversiteden mezun olduktan sonra, İngilizce diplomam ve film veya ilgili alanlarda hiçbir deneyimim olmadan bu işi bulduğum için şanslıydım. Bu yüzden işimde GERÇEKTEN iyi olduğumdan emin oldum. Birkaç yıl bu işi yaptıktan sonra, neye bakmam ve neye dikkat etmem gerektiğini öğrendim — sadece görsel olarak değil, yasal konularda da.

Bu küçük kasabaların çoğunda hala çekimleri engelleyebilecek tuhaf, eski yasaların olması şaşırtıcı. En sevdiğim yasaları topladığım bir belgem var.

En sevdiğim örneklerden bazıları: gün batımından sonra balkondan serenat yapmak yasak (bu yasa, senaryoda balkondan şarkı söylenmesi nedeniyle bir çekim yerini kullanılamaz hale getirdi); yolda ölen hayvanlar açık ızgarada pişirilemez (bu yasa, *kapalı* ızgaralar hakkında hiçbir şey söylemediği için milyonlarca kez iğrenç); ve

üçten fazla akraba olmayan kişinin on günden fazla tek bir evde kalması yasaktır (bu, ekibimiz için ev kiralama ve Airbnb seçenekleri yerine sadece iğrenç otelleri seçenek olarak bıraktığı için tüm kasabayı mahvetti).

Sheet Cake daha kalıcı bir mekan olarak başarılı olursa (ha! kelime oyunu) ve onu stüdyoya getiren kişi ben olursam, bunu zam almak için kullanabilirim. Ayrıca, burayı tek mekanımız yaparsak, bu beni keşif işinden etkili bir şekilde çıkaracaktır. Keşif işini seviyorum, ama maaşı pek iyi değil. Uyarlama çalışmalarında yazarlarla, hatta yönetmenlerle çalışmaya geçmeyi umuyordum

ve bunun benim için büyük bir fırsat olmasını umuyorum.

Case araya girip övgüyü kendine almaya çalışmazsa ya da bir şekilde ayağımı kaydırmazsa

daha başka bir neden düşünemiyorum. Bu tam David'in yapacağı bir şey. Bunu fark eden tek kişi ben olamam.

Özellikle giriş seviyesi veya alt seviye pozisyonlarda çalışan kadınların yoğun işten ayrılma oranı. İğrenç patronum bir yana, şirketimizi seviyorum ve başka bir yere gitmek istemiyorum. Ama kalmak için... terfi şansı görmem gerekiyor.

David veya Case'in buna engel olabileceği düşüncesi beni ürpertir ve yeni endişeler uyandırır.

Case, Mari'ye birçok soru sorduktan sonra tost ve ızgara tavuk göğsü sipariş ederken onu inceliyorum. Onu iyi tanımıyorum, ama ofiste huysuz ve esnek olmayan biri olarak haklı bir üne sahip.

Bu sadece bir kişilik özelliği olabilir, herkes güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olamaz.

Ama o, başkasının projesine karışıp övgüyü kendine alan çöp gibi bir insan gibi gerçek bir pislik mi? Ofisi eski dostlar kulübü gibi yönetmeyi seven David kadar kötü mü? İşte bilmem gereken şey bu.

Bu yeri David'e bu hafta gösterdim ve bildiğim kadarıyla, onun radarında bile yoktu. Benim radarımda da dolaylı yoldan girdi. En sevdiğim biralardan biri, Tank'ın oğlu James'in sahibi olduğu ve işlettiği Dark Horse Brewery'nin kahve stout'u. Bence James sadece harika bir bira üreticisi değil, aynı zamanda kardeşlerin en yakışıklısı. Dark Horse'un Sheet Cake'e taşınmasıyla ilgili haberleri takip ettim ve bu sayede Graham ailesinin küçük kasabayı yeniden canlandırma görevini üstlendiğini öğrendim.

Buldum. Keşfe çıktım. Ve Sheet Cake'i Brightmark'ın çekim merkezi olarak kullanma fikrini sunduğumda, bunun benden ve SADECE benden çıkmasını istiyorum.

Mari menüleri alıp mutfağa kaybolduğunda, kollarımı masanın üzerinde kavuşturup Case'e baktım. "Demek David senden benimle gelip bana bakmanı istedi?"

Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa o açıkça rahatsız mı görünüyor? Kıpırdanması Case'e hiç yakışmıyor.

"Ben gelmek istedim."

Peki. Bu durumda David'in beni engellemeye çalıştığı ihtimali ortadan kalkıyor. Eğer başka biri buraya izinsiz girmeye çalışıyorsa, o da Case'dir.

Umarım yanılıyordur.

İmkansız aşkım ve şu anki oda arkadaşımın patronumuzla aynı türden bir pislik olduğunu öğrenirsem inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrarım.

Case, neredeyse boş olan lokantaya göz gezdiriyor. Lokantada sadece futbol hakkında yüksek sesle konuşan beyaz saçlı adamların oturduğu bir masa var. Case'in espresso rengi gözleri değerlendiriyor.

Onun da bana aynı yoğunlukla bakmasını istemek yanlış mı?

Belki yanlış değil, daha çok hayalperestlik.

Unutma: iş yerinde işlerini bozmaya çalışıyor olabilir.

Sadece bu düşünce bile doğru zihniyete girmeme yardımcı oluyor. Aşkım ölmedi, ama yaşam destek ünitesine bağlı. Bu iyi bir şey.

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Fena değil," diyorum, kasıtlı olarak önemsizmiş gibi davranarak. Kartlarımı açmam gerek yok. "Yani, dikkate alınması gereken birçok faktör var ve biz sadece geceleri gördük."

Cevabım beklenmedikmiş gibi kaşlarını çatıyor. Kasaba, ilk bakışta bile mükemmel olduğu açık. Son kullandığımız mekanın neredeyse ikizi gibi, o kadar popüler ve çok kullanılmış ki, orada çekilen tüm film ve dizileri listeleyen Reddit başlıkları var.

"Tank, bu işi başarmak için elinden geleni yapmaya çok istekli görünüyor. Bu tür bir motivasyon yardımcı oluyor," diyor Case.

Bu gerçekten yardımcı oluyor. Tank, daireye yerleşmemize yardım ederken sıcakkanlı ve dostça davrandı ve stüdyo ile çalışmaya ne kadar istekli olduğunu açıkça gösterdi. Tank, şehir merkezinin tamamına sahip, ki bunu *Schitt's Creek* dizisi dışında gerçek bir şey olarak düşünmemiştim. Hala

belediye meclisinin onayı ve Tank'ın kontrolü dışında olan çeşitli diğer izinlere ihtiyacımız olsa da, onun bizimle olması gerçekten çok yardımcı oluyor.

"Bazen duygusal olarak çok bağlı olan insanlar aslında sorun yaratabilir," diyorum, ki bu bazı durumlarda doğrudur. Bunu, tatlı bebek senaryolarına veya kitaplarının kitaplarının uyarlamalarına aşırı önem veren yazarlar arasında daha çok gördüm.

Ancak bu durumda, Tank'ın bizimle çalışmaya istekli olması sadece yardımcı olabilir. Yine de Case'e her şeyi anlatmam gerekmiyor. Neden burada olduğunu kesin olarak öğrenene kadar.

"Hm," diyor, kaşlarını çatarak. Bana yalan makinesi testi yapan bir insan gibi bakıyor ve ben de gümüş çatal bıçakları silah gibi sıkıca tuttuğumu fark ediyorum.

Case'in telefon ekranı aydınlandığında ve bana olan ilgisini tekrar kaybettiğinde minnettar oldum.

Peçetemi kucağıma düzgünce sererken, Case sanki telefonuna bakmak için konuşmayı bırakmamış gibi hemen konuşmaya geri döner.

"Bu ideal bir düzen gibi görünüyor. Özellikle de kasaba yeniden canlanma sürecindeyken. Ayrıca Austin'e yeterince yakın, bu yüzden seyahat etmek çok karmaşık olmayacak."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Case'in bana Sheet Cake'in artılarını ve eksilerini, sanki bu benim tek işim değilmiş gibi açıklamasına ihtiyacım yok.

"Neden gelmek istediğini açıklamadın," diyorum. "Hiçbir zaman mekan keşfetmeye ilgi göstermedin."

Ya da bana.

Case cevap vermez, sadece odanın içinde etrafına bakınır, sanki daha sonra detaylar hakkında sınava girecekmiş gibi.

"Peki, neden geldin?"

Case'in gözleri bana geri döner ve o benim yüzümü incelerken ben de bakışlarımı ondan ayırmam.

"Bu işin bu yönü beni meraklandırıyor," diyor.

Yüz ifadeleri konusunda uzman değilim, ama yeterince polisiye dizi izledim ki Case'in pis bir yalancı olduğunu anlayabiliyorum. Ya da seksi, o kadar da yaşlı olmayan bir yalancı. Konuşurken ağzının bir tarafı normalden daha fazla aşağı doğru kıvrıldı ve göz teması kuramadı.

İlginç.

Ve... belki de korkutucu. Çünkü bu, planlarıma müdahale edebileceği yönündeki şüphemi daha da güçlendiriyor.

"Gerçekten mi? Tam olarak hangi yönleri?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama onun yalancı olduğu kadar ben de kötü bir oyuncuyum.

Case'in bakışları tekrar bana dönüyor ve gözleri kısılıyor. "Yaptığın iş. Şirketteki rolün. Bu pozisyonun Brightmark için ne kadar değerli olduğu."

Aman Tanrım. Bu... bir değerlendirme mi? Şirket, beni Hangi pozisyonların ve hangi *kişilerin* gerekli ve gereksiz olduğuna karar vermek?

Burada zam için değil, işimi korumak için mücadele ediyor olabilirim.

Öne eğilip sesimi fısıltıya indiriyorum. Dudaklarımın titremesi nedeniyle sesimin çok titrediğini söylemekten utanıyorum. "İşimi kaybedecek miyim?"

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Ağlıyor

musun?" Burnumu çekiyorum. "Hayır."

"Çünkü ağlıyormuş gibi görünüyorsun."

Kağıt peçeteyle gözlerimi silerim. "Biliyorsun Case, ağlayan birine dikkat çekmemek gerektiği kibarca anlaşılır bir şeydir."

Nedense, bu konuyu konuşmak duygularımı kontrol etme gücümü kaybetmeme neden oluyor. Tamamen ağlamaya başlamak üzereyim. Ama bu adamın önünde bunu YAPMAYACAĞIM.

"Gözyaşlarını görmemiş gibi davranmamı mı istiyorsun? Bunu yapamam, Jillian."

Ne kadar *tatlı*. Ama bu Case, casus ve benim fikrimi ve zamımı çalabilecek biri.

"Bu bir görgü kuralı," diyorum.

"Bu kuralı hiç duymadım ve Emily Post'u iyi tanırım."

Bu yorum, hassas duygusal durumumdan dikkatimi hemen uzaklaştırıyor.

"Sen mi? Bay Barely Civil, Emily Post okuluna mı bağlısın?"

"Kurallar ve görgü kuralları benim evimde çok önemliydi. Beni zar zor medeni mi buluyorsun?"

Mari içeceklerimizi ve yemeklerimizi getirir, böylece bu çok direkt soruyu cevaplamak zorunda kalmam. Onun gitmesinden sonra, çatalımı onun tabağına doğrultuyorum. Tostunun tereyağı bile yanında duruyor.

"Bu, bir lokantadan sipariş edebileceğiniz en sıkıcı yemeklerden biri. Ama yağsız yemek istediğinizi söylemiştiniz, yani görev tamamlandı."

Ağladığımı gördüğü için utanç duyduğumdan mı onun yemek seçimlerini eleştiriyorum? Evet. Ve bunu itiraf etmekten sadece biraz utanıyorum.

Case, gözlerimden kaçınarak yavaşça çatal bıçak takımını açıyor ve peçeteyi kucağına düzeltiyor. "IBS'im seyahat ederken daha fazla ortaya çıkma eğilimindedir."

Neredeyse çatalımı düşürüyorum.

"IBS derken..." "İrritabl bağırsak sendromu. Evet."

Masanın altına girip ölmek istiyorum. Hayır, masanın altı yeterince alçak değil. Birinin bir kepçe getirip dev bir çukur kazmasını ve bedenimi içine atmasını istiyorum çünkü ben ÖLDÜM.

"Case, çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Ben de bunu beklemiyordum. Bağırsaklarım hakkında kimseyle konuşmak istemem." Dikkatli ve metodik bir şekilde tavuğunu kesmeye başlar. "Özellikle de çekici bir kadınla."

Tüm vücudum fırtınadaki elektrik şebekesi gibi durdu. Kafamda düşüncelerim tutarlı bir şekilde şekillenmiyor. Waffle'ımın lezzetli kokusuna rağmen kendimi yemeye başlayamıyorum. ve sanırım çenem masanın üzerinde bir yerde.

Case beni çekici mi buluyor?

Case, sanki bu normal bir sofra sohbetiymiş gibi tavuğundan bir ısırık alıyor. Bağırsakları. Benim çekici olmam. İkisi de aynı paragrafta, *iğrenç*. Ama önemli olan nokta şu: Case beni çekici bir kadın olarak görüyor.

"Ne?" diye soruyor, sonunda tekrar gözlerime bakıyor. Yemin ederim, yanakları biraz kızarmış. İç çekiyor ve çatal bıçağını masaya koyuyor. "Çekici yorum mu?"

Başımı sallıyorum.

"Lütfen bana, kendini açıkça görmeyen kadınlardan biri olmadığını söyle. Ya da daha fazla iltifat almak için iltifatları reddediormuş gibi davranan kadınlardan biri olduğunu söyleme. Öyle olsaydı çok hayal kırıklığına uğrardım. Gerçekten çekici olduğunu bilmiyor musun?"

Bu soruya nasıl cevap verilir ki? Regina George'un *Mean Girls'te* Cady'ye güzel olduğunu söyleyip sonra bunu bir saldırıya dönüştürmesi gibi: "Yani katılıyorsun? Gerçekten güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ama Case'i *hayal kırıklığına uğratmak* istemiyorum. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilemiyorum. Muhtemelen aptalca aşık olmamdan dolayıdır, ki Case'in benim çekici olduğumu söylemesi bu aşka yeni bir soluk getirdi.

Case benim çekici olduğumu söylediği için yeniden canlandı.

"Beni çekici bulmana çok şaşırdım," diyorum yavaşça.

"Görme yetim 20/20." Çatalımı alır ve tavuktan bir lokma daha alır.

Sanki bu sıradan bir gerçekmiş gibi.

Ben çekiciyim.

Masada kahve lekeleri var.

Ben çekiciyim.

Kar yağıyor.

Ben çekiciyim.

Ben gerçekten iltifat peşinde koşan kadınlardan biri *değilim* ve kendimi çirkin bir canavar gibi görmüyorum. Ama odanın diğer ucundan dikkat çeken bir yüzüm yok. Gözlerim büyük ve belki biraz fazla yakındır. Burnumun ortasında bir çıkıntı var ve sarı saçlarımla pek anlaşıyoruz.

Çıktığım erkekler bana sevimli ve güzel derlerdi. Hatta güzel bile derlerdi, ama genellikle beni kendilerini evime davet etmem veya onların evine gitmem için ikna etmeye çalışırken. (Bilginiz olsun, bu hiç işe yaramaz.)

Yani ben özgüven eksikliği olan kızlardan biri değilim. Ve kesinlikle daha fazla iltifat istemiyorum, ama eğer iltifat ederse kabul ederim. Ama yine de, bu sağlığıma zararlı olabilir. Case bana bir iltifat etti ve şimdi ben burada arızalı durumdayım. Eğer iki iltifat etseydi, Big Mo beni Tina ile birlikte garaja çekip kaputumun altına bakması için beni garaja çekmesi gerekirdi.

Hâlâ kekeliyor, bir cevap bulmaya çalışıyor, hatta dilimi bulmaya çalışıyorum ki Case çatalını ve bıçağını tekrar masaya koyuyor, sonra da peçetesiyle ağzını siliyor. Gözlerime bakıyor ve sonra en şaşırtıcı şey oluyor: gülümsüyor.

O kötü çalışanın kovulmasına gülümsediği zamanki gülümsemesi bununla HİÇBİR ŞEKİLDE benzer değildi.

Bu, güneş tutulmasını izlemekle uzay gemisini doğrudan güneşe uçurmak arasında bir karşılaştırma yapmaya benzer. Gerçekte, uzay gemisi güneşin atmosferine ulaşmadan çok önce yanıp kül olacağını biliyorum ve ben de aynen öyle hissediyorum.

Case'in karşısında oturuyorum ve onun muhteşem gülümsemesi ve sürpriz gamzeleri - GAMZELER, millet! - sakalının üstünden zar zor görünüyor. Benim kriptonitim! - ve vücut fonksiyonlarımı kontrol eden tüm gösterge panellerim eridi.

"Artık benimle ilgili iki gerçeği biliyorsun, Jillian. Sindirim sistemim bozuk ve mükemmel bir görme yeteneğim var, bu da senin çekici bir kadın olduğunun farkındayım."

Daha fazla bilgi istiyorum. Mesela, *objektif olarak* beni çekici mi buluyor yoksa benden ETKİLENMİŞ mi? Ama bu tür sorular sormak için yeterince cesur

bir ruha sahip değilim.

Ayrıca, sadece mükemmel bir görme yeteneği olduğunu tekrar açıkladığında hayal kırıklığına uğramak da istemiyorum.

Bunun yerine sorduğum şey, "Az önce '*bozuk*' kelimesini mi kullandın?" oluyor.

Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşür ve bu daha da itici gelir. "Evet, öyle yaptım. Şimdi, karşılıklı bir şey yapalım, Jillian. Önümüzdeki iki gün boyunca birlikte olacaksak, birbirimizi tanımamız gerekmez mi? öyle değil mi?"

"Evet?"

Yemin ederim, bu soru ağızından çıktığında yüzü biraz düştü.

"Yani, iş arkadaşları olarak." Tavuğu kesmeye devam eder ve bana bakmaz.

Oh. Doğru. Biz *meslektaşız*. Bunu hatırlamam iyi olur. Birbirlerini çekici bulan meslektaşlar. Görüşüme dayanmayan duygularımı itiraf ettiğimden değil. Ve her neyse, Case'in Objektif olarak, onun oldukça yakışıklı bir erkek olduğunu biliyorum. Ulaşılmaz görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, ofisteki kadınlar sürekli ona bakıyorlar. kendilerini ona atıyorlar.

Hâlâ çekici yorumun etkisinden kurtulamadım, bu yüzden elbette aptalca şeyler söylemeye devam ediyorum. "Birbirlerinin bağırsaklarını bilen meslektaşlar."

Yüzünü buruşturuyor. "Oradan başlamak *istemezdim*, ama dürüst olmak gerekirse, bu konuda açık olmak bir nevi rahatlama sağlıyor. Kimseyle bu konuyu konuşmuyorum ve yemekleri paylaşacağımızı varsayıyorum. Belki artık yemeğimle ilgili benimle dalga geçmeyi bırakırsın."

"Özür dilerim," diyorum, yaptığım yorumlar yüzünden kendimi çok kötü hissederek. "Özür dileme. Benim benimle dalga geçmen umurunda değil. Sadece bu konuda değil." Case benim onunla dalga geçmemi mi *istiyor*?

"İki ablam var," diye devam ediyor, yüzümdeki şüpheyi açıkça fark ederek. "Alay edilmek bana çok tanıdık geliyor. Artık benim hakkımda üç şey biliyorsun."

Son birkaç dakikada üçten fazla şey öğrendim. Öğrendiğim en önemli şey, Case'in kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrim olmadığı, ama onun kesinlikle düşündüğüm gibi bir adam olmadığı.

"Sıra sende. Senin hakkında bilmem gereken eğlenceli gerçekler neler, Jillian?"

Waffle'ımı kare şeklinde keserken, masanın karşısındaki yabancıyla paylaşabileceğim "eğlenceli gerçekler" için zihinsel arşivimi karıştırıyorum — muhteşem gülümsemesi ve gamzeleri olan kişi. Bir bakalım — ona olan aptalca aşkımla başlayabiliriz, ya da belki de onun bir şekilde terfi alma şansımı mahvedeceği korkumu paylaşabilirim.

"Sana yardım edeyim — waffle'larına şurup koymuyorsun."

Waffle'ım artık çizgiler boyunca tamamen kare şeklinde kesildi. "İşte ilk eğlenceli gerçek: Waffle'ımı sade severim. Ya da sadece tereyağı ile. Her karede."

"Tabii ki. Waffle'ların kareli olması, bir şeyleri tutmak için değilse ne için olabilir ki?" "Aynen öyle."

Case düşünceli bir şekilde başını sallar, sonra iki tereyağı kabını da bana doğru iter. "Benimkini al."

Kalbim dur. Adam benim için tereyağını verdi.

"Teşekkür ederim."

"Tereyağının vücuduma ne kadar zarar verdiğini bilmek istemezsin."

Boş ver. Adam bağırsakları için tereyağını feda etti.

Bu küçük yolculuk söz konusu olduğunda, bu durum gayet normal görünüyor.

BÖLÜM 5

Genelde iyi uyuyamam. Geceleri endişeli düşüncelerim ortaya çıkar. Ama özellikle seyahat ederken iyi uyuyamam. Bu da Brightmark'taki mevcut görevimi biraz zorlaştırıyor. Buna rağmen seyahat etmeyi çok seviyorum. Zaten iyi uyuyamıyorsam, neden biraz daha kötü uyuyayım ki daha kötü uyuyayım?

Garip ve çok rahat bir yatak.

Esniyorum, sonra uzanıp kollarımı ipeksi çarşafların üzerinde gezdiriyorum, sanki kar meleği yapıyormuşum gibi. İplik sayısı ne olursa olsun, bu çarşaflar cennet gibi. Bütün gün burada kalabilirim.

Özellikle de Case'in birkaç duvar ötedeki yatak odasında olduğunu bildiğim için zaten kötü olan uykumun daha da kötüleştiğini düşünürsek. David için Sheet Cake hakkında bir sunum hazırlamak için gece yarısına kadar ayaktaydım, kendimi yorup uykuya dalabileceğimi umuyordum. İşe yaramadı.

Kapının yüksek sesle çalınması beni utanç verici bir çığlık attırıyor.

"Jillian? Uyanık mısın?"

"Hayır!"

"Girebilir miyim?"

Case girebilir mi? Yani, şu anki yatak odama mı? Benim yatağımın olduğu yere mi?

Bu çok kötü bir fikir gibi geliyor, diyor içimdeki çoğu ses. Sadece belaya yol açacak türden bir şey.

İçimdeki bir başka ses, inatçı aşkımdan güç alan ses, "Onu seviyorum" diyor. *sorun.*

"Kahvaltım hazır," diyor Case, sesi şarkı söyler gibi. Sesi tamamen gülünç geliyor ve kendimi gülümserken buluyorum. "Ve kahve."

"Tamam. İçeri gel. Kahveyle beni ikna ettin."

Kapı açıldığında, iç çamaşırsız olduğumu saklamak için yorganı çeneme kadar çekip oturmaya zar zor vakit buluyorum. Case, ahşap bir kahvaltı tepsisiyle içeri girer. Bu, sadece filmlerde gördüğüm türden bir tepsidir, her iki yanında küçük ayakları vardır, böylece yatakta kucağınızda durabilir.

Tepsi, minimalist bir şekilde döşenmiş bu çatı katında mıydı? En temel mobilyalar dışında, çatı katı oldukça boştu. Case, bavulunda kahvaltı tepsisi *getirmiş* olamaz, değil mi?

Göz teması kurmadan, Case onu getirip kucağıma koyar, sonra geri çekilir ve kollarını kavuşturur. Kahve fincanına ve domuz pastırması, yumurta, tost ve mısır lapası ile dolu kahvaltı tabağına bakarım. Gümüş çatal bıçakların yanında küçük bir krema dağı da vardır.

"Dün gece kahvene ne kadar krema koyduğunu fark ettim," diyor Case.

Öyle mi?

"Ve Big Mo'nun mısır ezmesini çok sevmiş görünüyordun."

Bu biraz daha barizdi. Dün gece mısır ezmesinden ilk lokmamı aldığımda, o kadar yüksek sesle inledim ki, Case suyunu döktü.

"Vay canına. Teşekkürler? Ben, şey, sana bir şey almadım."

İlk kez Case'e bakıyorum. Pencereleden süzülen sabah ışığında farklı görünüyor. Sadece kravatsız düğmeli gömleği, koyu renk kot pantolonu ve ayakkabısız olması değil - ki bu onu gördüğüm en rahat hali - daha çok vücut dili ve ifadesi tamamen yabancı geliyor.

Gergin mi görünüyor? Bu biraz sevimli. Ofisimizde başkalarını en çok korkutan kişi olarak seçilen bir adam için kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime. (Tamam, resmi bir oylama yoktu. Ama olsaydı, Case kazanırdı.)

"Tank ile kahvaltı yaparken aldım."

Boş verin, onu TAMAMEN yanlış anlamışım. Yüzünde gördüğüm şey gerginlik değil. Ben *olmadan* Tank ile kahvaltı yaptığı için duyduğu suçluluk. Bu da hiç de sevimli değil.

Bu geziyi düzenleyen benim. Bugün Tank ile buluşması gereken kişi *benim*. Case değil.

Onun bu rahat halini, bana yatakta mükemmel bir kahvaltı getiren halini çok seviyorum. Akşam yemeği boyunca konuşan,

bana diplomam, ailem ve hobilerim hakkında sorular soran adam. Hatta en sevdiğimiz filmleri paylaşacak kadar samimi olduk.

Onunki: *Braveheart*.

Bu da erkeklerin sevdiği klişeleşmiş filmler hakkında bir tartışma başlattı. Benimki: *The Dark Knight Rises*.

Bu da DC ile Marvel hakkında bir tartışma başlattı. Aslında ikisini de sevmediğimi Case'e asla itiraf etmeyeceğim. Sadece Christian Bale ve Christopher Nolan'ı seviyorum. Case'in sevgili Marvel'ını savunurken sinirlenmesini izlemek çok eğlenceliydi.

Çünkü Case çizgi romanlara meraklıymış. Hatta Comic-Con'a bile gitmiş. *İki kez.*

Şaşırdım.

Neyse. Açık ve dost canlısı olan Case'i unutun.

Bazen şüpheli bir şekilde flört eden. Açıkçası, benim harika fikrimin övgüsünü çalarken beni sahte bir güvenlik hissine kaptırmaya çalışıyor.

"Sen hala uyurken uğradı," diye devam ediyor Case. "Ve beni uyandırmayı düşünmedin mi?"

Yataktan fırlayıp çıkmak istiyorum, ama uyku şortum Case'in önünde dolaşmak için tamamen uygunsuz bir uzunlukta. O benim bacaklarımı görmeyi hak etmiyor. Özellikle de onlar tartışmasız en iyi özelliğimken.

"Geç saatlere kadar uyumadığımız için, bugün biraz daha uyumak isteyebileceğini düşündüm," diyor, biraz kaşlarını çatarak, benim patlamak üzere olduğumu fark etmiş belli ki.

"Işığın geç saatlere kadar açıktı."

Beni kontrol mü ediyordu? Ya da belki... gece geç saatte kapımı çalmak mı istiyordu?

Önemli değil! Odaklan!

"Bu seyahatte ayarladığım toplantıyı kaçırmamın sorun olmayacağını mı düşündün?"

Case bir adım geri çekilir ve ellerini ceplerine sokar. "Aslında bir toplantı değildi. Tank ve ben futbol hakkında konuştuk. Babam büyük bir futbol hayranıdır. Oğullarının kariyerlerini takip ettim. Evimin duvarında Collin Graham'ın imzaladığı bir forma asılı."

Bu küçük bilgiyi öğrendiğim diğer şeylerin arasına ekliyorum. "Oh."

"Tank'a, sen kalktığında ona mesaj atacağımızı söyledim. Hazır olduğunda bize resmi bir tur atıp sorularımızı yanıtlamak için geri gelecek. Aceleyle gerek yok dedi."

Yani Case beni sabote etmeye çalışmıyor *mu*? Ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Futbolu sever misin?" diye soruyorum, çünkü bu da şaşırtıcı bir gerçek.

"Biz Teksas'ta yaşıyoruz. Burada yaşamak için futbolu sevmek şart."

"Evet, ama..." Ne demek istediğimi bilmediğim için sözümü yarım bırakıyorum. "Futbol karşıtı bir görünüşüm mü var?"

"Sen çok... zarıfsın. Bilirsin, şık takım elbiselerin ve tüm havanla."

"Havalı mı?" Kaşlarını yavaşça kaldırdı.

"Kahve içmeden önce konuşmamam gerek."

"Ya da belki kahveden önce gerçekleri söylüyorsun. Söylesene Jillian, benim *havam* ne?"

Bu adama, onun havasının Oz Büyücüsü gibi olduğunu söyleyemem, ancak harika ve korkunç olmak yerine, seksi ve korkunç. Ya da en azından seksi ve kafa karıştırıcı. Perdesinin arkasında ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Kahveme dört krema ekleyip cevap vermeden bir yudum aldığında, Case kapıya doğru geri çekildi. "Peki. Söyleme. Benim tamamen harika bir havam olduğunu düşündüğünü varsayacağım. Efsanevi."

Kahveyi neredeyse içime çekecek kadar burun kıvırıyorum. "Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin."

Gülümser, o gamzeleri havaalanlarında uçakları piste yönlendirmek için kullanılan işaret fişekleri gibi parlar. Ancak bu benzetmede, uçak benim. Ve ben düşünüyorum.

"Hazır olduğunda dışarıda olacağım. Acele etme."

Kapı kapanıp beni kafa karışıklığımla ve mükemmel bir kahvaltıyla baş başa bıraktığında, dudaklarımdan *bir teşekkür* daha dökülüyor.

Sheet Cake'in tüm şehir merkezini gezdikten ve Tank bir telefon görüşmesi için uzaklaştıktan sonra, sabah boyunca söylemek istediğim şeyi söylüyorum.

"Yine mi bu konu?" diye soruyorum, Case ve ben birlikte çardak merdivenlerini çıkarken. Ya da, Case, ben ve Case'in telefonu diyelim.

O başını kaldırıp bakıyor. "Neyin başlangıcına?"

"Telefonuna yapışık olmana."

Case'e yaklaşıp ekrana bakıyormuş gibi yapıyorum. Aslında bakmıyorum, bu normalde asla yapmayacağım büyük bir mahremiyet ihlali olurdu.

Normalde. Çoğunlukla. Muhtemelen.

Telefonu kapatıp ceketinin cebine koyar. "Üzgünüm," der.

Case'in kulak uçları yavaşça parlak ve neşeli bir pembeye dönüşür ve gözlerime bakamaz. Kıskançlık, ani bir güçle bana çarpan ve ellerimi titretmeye başlayan sıcak bir dalga gibidir. Ellerimi ceketimin ceplerine daha da derin sokarım.

"Oh... kız arkadaşınla mı konuşuyorsun?" Bana sert bir bakış attı.

"Hayır."

"Nişanlınla mı?" "Hayır."

"Karın mı? Yani, yüzük takmıyorsun ama..."

"Ben bekâрім."

Burun kıvırıyorum. "Bağlı değil, ha? Kulağa çok süslü ve resmi geliyor."

Çardak içinde durup yan tarafta bulunan küçük ahşap bir bankta oturuyoruz. Case'in bankın karşı tarafına oturacağını sanıyordum, ama o benim hemen yanıma oturur, bacaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Önceki gece yağan hafif kar, güneşin altında erimiş, ama hava hala soğuk. Kafamı bir kaplumbağa gibi atkıma ve paltoma gömerim.

"Bağlanmamış olmak, iki kötülükten daha az kötüsü gibidir. Bekar olmak kulağa çok..." "Sana yakışmıyor mu?" diye öneriyorum.

Case gülümser ve bana yan gözle bakar. "Hayır. Sadece gençlerin kullandığı bir ifade gibi geliyor."

"Demek haklıydım, bu sana yakışmıyor."

"Tamam. Evet. Bekar olmak benim için aşağılık bir şey. Beni çok iyi tanıyorsun, Jillian." Omzuyla omzuma çarptı ve bu şakacı hareket o kadar şaşırtıcıydı ki, neredeyse bankın üzerinden düşüyordum.

"Teşekkürler. Ben de *bekâрім*. Ama ben buna kendi tercihimle bekâрім diyorum."

Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyorum. Ama vücut ısısı hakkında konuşmaya başladığımda olduğu gibi, ağzım gemiyi derin ve utanç verici sulara doğru yönlendirmek konusunda kararlı görünüyor.

"Neden kendi tercihimle?"

Omuz silkiyorum, devasa Noel ağacına bakarak, filmlerimizdeki gibi bir sahne hayal ediyorum. Ancak filmde, çift

bir tür ökse otu öpücüğüne doğru ilerliyor olurdu. Ve burada böyle bir şey OLMAYACAK.

"Yeterince kötü deneyim yaşadım." Yani: korkunç şekilde ters giden bir dizi klişe.

"Ya da belki de doğru erkeği bulamadın," diye öneriyor. "Ben, efsanevi 'tek' erkeğe inanmıyorum."

Case, cebimde alıntı parmakları yaptığımı biliyormuş gibi, küçük bir gülümsemeyle bana bakar.

"Yani, tamamen vazgeçiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Şimdilik. Daha önce yaşadığım felaket randevulardan daha iyi." "Ne kadar felaket?"

"Bilmek istemezsin."

Case bana doğru dönüyor ve artık uyluklarımız kesinlikle birbirine değiyor. "Oh, istiyorum Jillian. Şu anda tek istediğim, tüm kötü randevularını dinlemek."

Onu bir an incelerim. Ciddi ifadesi, bu sabah yeni kesilmiş gibi görünen sakalı.

"Tamam. Ama beni uyarmadığını söyleme. Ve gülme."

"Tamam."

Ellerimi ceketimin kollarına sokarak iç çektim. "Son randevum Tinder'da tanıştığım bir adamdı..."

"Tinder'dan tanıştığın bir yabancıyla randevuya mı çıktın?"

O kadar dehşete kapılmış ki, gülmeden edemiyorum. "Evet, Case. Yılda 300 milyondan fazla insanın uygulamalar aracılığıyla randevulaştığını biliyor muydun?" "Araştırmanı yapmışsın, ha?"

"Seçimimi anneme savunmak zorunda kaldım."

Şimdi gülüyor ama ben ona sert bir bakış attığımda durup iki elini kaldırıyor. "Nasıl gitti?"

"Bana haftalarca korku hikayelerinin manşetlerini gönderdi.

Haftalarca." "Peki randevu? Nasıl gitti?"

"Olmadı." İç çekiyorum, sesimin boğuk çıkması için çenemi paltoma daha da gömüyorum. "Bir restoranda buluştuk, ama masa almak yerine, onun evine mi yoksa benim evime mi gideceğimizi sordu."

Case yanımda gerginleşir ve sonunda burada kurduğumuz dostluk ya da iş arkadaşlığı sınırını aşmış mıyım diye merak ederim. Hâlâ tüm sınırlar ya da sınırların yokluğu konusunda tamamen kafam karışık.

Konuştuğunda sesi gergin geliyor. "Ve?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Utanç verici."

Case'in eli önümde belirir ve sonra atkımı ve paltomun yakasını aşağı çeker. Bu hareket tuhaf bir şekilde seksi. Belki de parmaklarının kenarı alt dudağımı ve sonra boynumdaki hassas cildi okşadı. Görünüşe göre, bugün ekstra hassas. Muhtemelen soğuktan dolayı. Case'den dolayı değil.

"Hey," hafifçe itiraz ediyorum, sesim çok nefes nefese çıkıyor.

"Seni duyamıyorum," diyor. "Ceketinin içine mırıldanıyorsun."

Case'e kişisel bilgilerimi anlatmak isteyen tarafım kış uykusuna yatmış. Şimdi sadece geri adım atıp iş, Noel planları ya da tamamen normal ve yüzeysel şeyler sormak istiyorum. Çünkü ait olduğumuz yer orası: profesyonel olarak yüzeysel. Şu anda bağırsak konuşması bile kabul ederdim. Kesinlikle kabul edilebilir yiyeceklerin listesini sormalıyım.

"Söyle bana," diye sordu o kadar alçak, o kadar hırıltılı ve sert bir sesle ki, onun dediğini yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Ona nane şekerleri attım."

Case hemen cevap vermez. Sonra, yavaşça, başını bana doğru çevirir.

"Ne yaptın?"

"Barların girişinde ya da kapının yanında her zaman büyük nane şekeri kaseleri olur ya Bir avuç dolusu aldım ve adama fırlatmaya başladım."

O kadar yakın oturuyoruz ki, dönüp Case'in bakışlarına karşılık vermek biraz garip geliyor, ama onun sert sözleri gibi, gözleri de bana başka seçenek bırakmıyor — bakmak zorundayım.

"Ne?" diye soruyorum, espresso rengi gözlerinden hiçbir şey okuyamıyorum.

Sonra yüzünde, önceki gece beni neredeyse mahveden aynı parlak gülümseme belirir.

Vay canına, ne büyük gamzelerin var!

Seni daha kolay etkisiz hale getirmek için, canım.

"Kapa çeneni," diyorum ona, ama o tek kelime bile etmemişti.

"Hayal etmeye çalışıyorum. Kaç tane nane şekeri attın sence?

Sadece bir avuç mu?"

Boğazımı temizledim, sonra botlarıma baktım. "Daha fazla."

"Hadi ama. Ayrıntılara ihtiyacım var. Ben sayılarla ilgilenen biriyim. Kasenin üçte biri kadar mı?"

"Üçte biri değil." "Yarısı mı?"

"Yani... *en azından* yarısı."

Case'in omuzu yine benim omzuma çarptı. "Kasenin tamamını onun kafasına dktn, değil mi?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Keşke. Çok uzaktaydı. Ve biraz uzundu. Oraya ulaşmak için merdiven gerekirdi." "Demek uzun boylu erkekleri seviyorsun?"

Bu soru *biraz... farklı* geliyor. Case benimle dalga geçiyordu, ama bu basit bir merak değil, daha çok ilgi gibi geliyor.

Ama bu doğru olamaz.

"ıktığım erkeklerde boy konusunda bir şartım yok. Yani, benden uzun olsun, ama NBA yıldızı falan olması gerekmez."

"Anlaşıldı. Yani, kasenin içindekileri kafasına dkmedin, ama sanki bir şeyler saklıyormuşsun gibi hissediyorum."

İ çekerek çenemi ceketimin içine gmdm. Case *tsk* diye *ses çıkardı* ve hemen uzandı. Bu sefer, atkımı ve ceketimi aşığı çekmek yerine, parmakları hafifçe çeneme dokundu.

Neredeyse nefes almayı kesecektim. En hafif dokunuşuyla yüzümü kaldırıp onun bakışlarına karşılık vermemi sağladı.

Yemin ederim, o dokunuşu ayak parmaklarımdın ucuna kadar hissediyorum.

Yavaşça, bana yn vermesine izin verdim, ta ki ona dönüp o Yoğun bakışlarına tekrar bakıyorum. Parmaklarını enemden çektiğinde, itiraz etmek için sesimi zorla bastırıyorum.

"Anlat bana," diye tekrar sordu, bu sefer hafif bir ses tonuyla. "Bu, hızla en sevdiğim hikayelerden biri haline geliyor."

Bu söz neden midemi bulandırıyor ve kalbimi arptırıyor, bilmiyorum. *O sadece senin komik hikayeni seviyor, Jilly. Seni sevdiği falan yok.*

"Ben, şey, kaseyi ona fırlattım."

Dudakları seğirir, sert çizgileri olan ağzında küçük bir sırtış belirir. "Cam mıydı?"

"Neyse ki hayır. Neyse ki ona isabet etmedi. Çünkü zaten bana saldırdığımı söyleyerek bağırıyordu."

Bir kaşını yavaşça kaldırır. "Bu dev adam, *senin* ona saldırdığını mı söyledi? Nane şekerleriyle mi?"

"yle dedi."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra, mdr polisi arayacağını söyledi. Hostes masasına yirmi dolar bırakıp kaçtım. Sonra Tinder uygulamasını sildim ve pizza sipariş ettim

pizza sipariş ettiim. Sanırım... Sanırım sorunun bir kısmı açlıktan sinirlenmemdi."

"Bu durumda sorunun sen olduğunu sanmıyorum," diyor Case. "Hayır mı?"

"Hayır." Sesi kararlı. "Ama Tinder'ın ciddi bir ilişki için değil, çoğunlukla tek gecelik ilişkiler için kullanılan bir uygulama olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Artık biliyorum. Yani, tanıdığım kimse kullanmamıştı, ama herkesin bahsettiği, kaydırma özelliği olan uygulama bu, ben de öyle düşündüm... Evet. Artık uygulama üzerinden flört yok."

"İyi," diyor Case.

İyi mi? Yutkunuyorum. Bu flört uygulamaları çöp olduğu için mi iyi? Case benim güvenliğimi ve iyiliğimi mi önemsiyor? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı? Belki daha kişisel bir nedenden?

Bu olasılığı somut olarak DÜŞÜNMEYE bile cesaret edemiyorum. Ama bu küçük hayranlığımın hala devam ettiğini, bu konuşmayı fazla düşünerek ve yorumlayarak, söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Sonra Case geriye yaslanıp telefonunu çıkarır. Yine.

Kaşlarını çatar. "Bir telefon etmem lazım."

Aniden ayağa kalkar ve beni bankta yalnız bırakır, umudum bir haftalık buket içindeki çiçekler gibi solmaya başlar.

Case, telefonunu kulağına dayamış, çardaktan uzaklaşmak için uzun adımlarla yürüyor. Belki bu adam bağlı değildir, yani sıradan insanlar için *bekardır*, ama *müsait* değildir. Akllı açıkça başka bir yerde.

Ve o, açlıktan öfkelenip akşam yemeğinde nane şekerlerini fırlatan türden bir kadına kesinlikle aşık olmayacaktır.

Bir dakika sonra Tank ortaya çıkar, çardak merdivenlerini koşarak çıkar ve ellerine üfler. Geniş gülümsemesi beni biraz neşelendirir. Onda öyle bir hava vardır, sanki dev, sıcak bir oyuncak ayı gibidir.

"Kusura bakma. Küçük bir yangını söndürmem gerekti." Etrafına bakınır. "Case'i beklememiz mi gerekiyor, yoksa öğle yemeğinde buluşalım mı diyelim? Biliyorum, biraz geç oldu."

Ayağa kalkarım, normal bir şekilde gülümsemeye çalışırım, aptalca bir aşkı öldüremeyen bir kadın gibi değil. "Beklememize gerek yok. Gidelim."

BÖLÜM 6

Case lokantaya geldiğinde, Tank ve ben çoktan sipariş vermiştik. Ayrıca, eski futbolcuyu güldürecek bir hızla birçok sorumu sormuştum. "Ateş nerede?" diye bile sordu. Ben sadece zorla gülümsedim ve ona çok heyecanlı olduğumu söyledim.

Öyleyim. Ayrıca Case'in Sheet Cake hakkında ne düşündüğümü anlamadan ona sorular sormak istedim.

Case içeri girmeden önce onu cam pencereden görüyorum, çünkü onu bekliyordum. Fırtınalı ifadeler duymuştum, ama onunki daha çok kasırga gibi görünüyor ve ben fırtınanın tamamen kirli tarafındayım.

Ruh-roh. Görünüşe göre biri dışlanmaktan hoşlanmıyor.

Case'i dahil etmeden bir tartışma yapmayı başardığım için midemde suçluluk ve zafer duygusu karışımı bir his var. Hedeflerime sıkı sıkıya sarılmak ve yaşadığımız birkaç güzel anı unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Aslında... birkaç güzel anın ötesindeydi, fark ettim ki o büyük adımlar attı. Dün gece beni tanımaya çalışması, ceketini arabada bırakmama izin vermesi, yatakta kahvaltı getirmesi. Ve her ne kadar telefonuna yapışık olsa da, o kadar da *kötü* davranmadı. Aslında şaşırtıcı derecede... nazikti. Belki de ona karşı çok sert davranıyorum.

Ama yine de, bu sabah Tank ile buluştu. Ve onların sadece futbol hakkında konuştuklarına inanmakta zorlanıyorum.

Case'in gözleri benimkilere takıldı. Gözünü bile kırpmadan kalabalık lokantayı geçip bizim masamıza doğru yürüdü.

Bu, bir ceylanın aslan tarafından kovalanırken hissettiği şey olmalı. Ama eminim ceylan, benim hissettiğim gibi garip bir zevk almıyordur. Kesinlikle, yanımdaki masaya hiç boşluk bırakmadan kayarak oturmasını seviyorum.

Aramızda hiç boşluk bırakmadan. Omuzlarımızdan kalçalarımıza ve uyluklarımıza kadar birbirimize bağlıyız.

Bunu sevmemeliyim. Sorun da bu. Ama kendimi zihinsel olarak azarlamak hiçbir işe yaramıyor. Kalbime yavaşlamasını söylemek, onun düzensiz ritmini değiştirmiyor. Akciğerlerime yavaş ve derin nefes almalarını hatırlatmak, başımın dönmesini engellemiyor. Hepsi Case Winchester'ın bir lokantada bana yapışıp ateşli bakışlar atması yüzünden.

Öfke, diyorum kendime. Bu öfke, arzu ya da başka bir şey değil. Çünkü beni görmezden gelerek duygularımı incitti ve işimde büyük bir adım atmamı engellemeye çalışıyor olabilir.

Ama iş yerinde kötü bir şey yapmaya çalıştığını *bilmiyorum*. Hala neden burada olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bu zayıf şüpheyi bir kalkan gibi sarılıyorum.

"Gecikme için özür dilerim," diyor Case, bana daha da yaklaşarak, büyük vücudu ve gülünç derecede erkeksi kokusuyla benim alanımı tamamen işgal ediyor.

Testosteron şişeyip satıyorlar mı? Ya da bir tür Pure Man Sprey mi? Çünkü onun kullandığı şey bu olmalı. Bacon ve kahvenin kokusuyla rekabet etse bile, inkar edilemez bir şekilde lezzetli.

"Merak etme," diyor Tank, gülümsemesi gerginliği ortadan kaldırıyor. Adam adeta her hücrelerinden nezaket yayıyor. Onun korkutucu fiziki olmasaydı, Tank'ın futbol gibi sert ve acımasız bir spor yaptığını inanmakta zorlanırdım. "Biz sipariş verdik, ama seninkini de ekleyebiliriz. Mari'yi çağırayım."

"Gerek yok," diyor Case. "Ben beklerim."

"Sorun değil," diyor Tank, gözleri Case ile benim arasında gidip geliyor. "Görünüşe göre ikinizin biraz zamana ihtiyacı var."

Case'in itiraz etmesini, Tank'a birbirimizi pek tanımayan iki iş arkadaşı olduğumuzu söylemesini bekliyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, Tank gider gitmez Case vücudunu bana doğru çevirip kolunu omuzlarımın arkasına koyuyor. Onun koluna yaslanma isteğime karşı koymak için hafifçe geriye eğiliyorum.

"Bekleyemedin, ha?" diye soruyor Case.

"Sen de daha önce beni beklemedin," diyorum, ama bu çok huysuz ve mızımızca geliyor, bu yüzden ekliyorum, "Ayrıca, açlıktan ölüyorum."

Case'in gözleri kısılır ve hafifçe öne eğilir, bu da beni yine av gibi hissettirir. Saklamaya çalıştığım lezzetli titremeye bakılırsa, isteyerek avlanan bir av.

"Sadece birkaç saat oldu," diyor. "Sana kahvaltı verdim. İyi bir kahvaltı."

"Yemekle olan yakın ilişkiyi hafife alıyorsun." "Dosyanıza not düşeceğim."

"Hakkımda bir dosya mı var?"

Case sadece gözlerini devirdi. Şimdi Case'in bir dosyası olup olmadığını ve tatilden döndüğümüzde David ile paylaşmak için notlar alıp almadığını merak ediyorum.

"Her neyse, sen bensiz yemek yedin. Ben neden sensiz yiyemiyorum? Büyütülecek bir şey değil."

Case beni inceliyor. "Sana söyledim, Tank ve ben futbol hakkında konuştuk."

Doğru. Öyle demişti... ama ona güvenebilir miyim? Yüzünü inceleyerek, aldatma veya kötülük izleri arıyorum ya da... tamam! Belki başka bir şeyin izleri de olabilir. İlgi gibi bir şey ya da birbirimizi zar zor tanıyan iş arkadaşlarından daha öte bir şeye doğru ilerlediğimize dair herhangi bir işaret.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye soruyor.

Futbol hakkında değil.

Ama Tank

masaya geri döndüğünde, açıklamak veya yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Bu öğleden sonra, dün gece holly'nin olduğu yerde kulağının arkasında kırmızı bir çiçek var.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor gülümseyerek. "Bugün ne alırsın?"

Ve bu sefer, Case tüm malzemeleri yanında fırında patates sipariş ettiğinde, ben hiçbir şey söylemedim. Üzerinde hiçbir şey olmadan fırında patates yemeyi hayal bile edemesem de. Bağırsaklarım bunu kabullenmek zorunda kalacaktı çünkü ekşi krema, peynir, pastırma ve tereyağına ihtiyacım vardı.

Tam o anda, Case bana hiçbir şey söylemeden tereyağı tabağını uzatır.

Sadece IBS'si yüzünden, diyorum kendime. *Başka bir nedeni yok.*

Ama tereyağını sürerken bana attığı gizli gülümseme, tamamen başka bir şeyi ima ediyor gibi.

"Başka sorunuz veya ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor Tank, yemek için ısrarla hesabı ödeyen lokantadan çıkarken.

Genelde hesabı biz öderiz, bu bizim giderlerimizin bir parçasıdır. Ama Tank ısrarcıydı.

Gülümsüyor. "Ciddiyim. Herhangi bir şey."

Ona inanıyorum. Bu iri adam, bizi rahat hissettirmek için bizi rahat hissettirmek için adeta bir akrobat gibi ikiye katlanmıştı. Sadece stüdyo değil. Case ve beni *kişisel olarak da* rahat hissettirmişti.

Case öğle yemeğinde birkaç soru sordu, ben daha önce sormuştum ama Tank tekrar cevapladı, sonra Tank'ın çocukları ve Sheet Cake kasabası hakkında hikayelerle eğlendik, görünüşe göre kasaba sakinleri kendilerine *Sheeters olarak adlandırdıkları Sheet Cake kasabası* hakkında hikayelerle bizi eğlendirdi. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Case bile birkaç kez gülümsedi.

"Sanırım işimiz bitti," dedim Tank'a, elimi ceketimin cebinden çıkarıp onun elini sıktım. "Misafirperverliğiniz için teşekkürler."

"Arabanla ilgili bir haber var mı?"

Kafamı salladım. "Hâlâ ameliyatı devam ediyor."

Çok pahalı bir onarım. Zaten çok az olan Noel bütçemi daha da küçültecek bir onarım. Görünüşe göre, arabanın bakım işleri, aracın çalışması için oldukça önemliymiş. Kim bilebilirdi ki!

"Aslında, bu konuda," Case, Tank'a dönmeden önce bana bir bakış atarak diyor. "Bir araç kiralayabileceğimiz bir yer biliyorsan, bize çok işimize yarardı ya da..."

"Benimkini al." Tank cebinden anahtarları çıkarır ve Case'e atar, Case de anahtarları kolayca yakalar.

"Oh, bu mümkün olamaz," diyorum, tam da Case "Teşekkürler" derken.

"Kamyonetim caddenin aşağısında park edilmiş," diyor Tank, büyük mavi bir kamyoneti işaret ederek. "Numaram sende var. Araban hazır olduğunda seni geri götürmekten memnuniyet duyarım."

"Teşekkürler," der Case, sanki bozulan *kendi* arabasıymış ve Tank *ona* iyilik yapıyormuş gibi. "Ne zaman geri getirmem gerekiyor?"

Tank eliyle reddedici bir hareket yaptı. "Yeğenim bu gece bize kalmaya gelecek, yarın kadar sorun yok. Bira fabrikasını görmek istersen haber ver. James'e mesaj atarım."

Umarım yanaklarım soğuktan zaten kızarmıştır, böylece hissettiğim kızarıklık belli olmaz. Case öğle yemeğine gelmeden önce, Tank'a bira fabrikasının arka planını gezmek için izin isteyebilirdim. Henüz açılmadı, ama

birkaç blok ötede, önünde inşaat araçları park edilmiş ve işçiler girip çıkıyor.

Dark Horse birasını sevdiğim için sordum.

James Graham'ın hayranı olduğum için değil.

Case, Tank gözden kaybolana kadar bekledi, sonra "Bira fabrikasını görmek istiyorsun, ha? Potansiyel bir çekim yeri olarak mı?" dedi.

"Evet."

Gözlerine bakamıyorum, bunun yerine ayaklarımla yere vurup atkımın içine daha da gömüyorum.

"Ve bunun, duvarındaki James Graham'ın imzalı posterleriyle bir ilgisi yok mu?"

"Onun hiç..." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı fark ettim. Tabii ki James'in posterleri yoktu. Tank'ın profesyonel olarak oynayan diğer iki oğlu Pat ve Collin'in aksine, James bir sakatlık geçirdikten sonra üniversitede bırakmıştı.

Wikipedia sayfasında çok fazla zaman geçirdiğimden değil tabii.

Case başını geriye atarak gülüyor, aslında *kahkahalar atıyor* ve bu benim dikkatimi dağıtıyor, geçerli bir karşı argüman üretemiyorum.

"Kapa çenen. Onun birasını seviyorum."

"*Birayı*. Birayı *üreten* adamı değil." "Aynen öyle. Tamamen profesyonel bir ilgi."

"Uzun boylu mu?"

Evet. Wikipedia sayesinde öğrendiğim bir gerçek. "Nereden bileyim?" "Hani, benden uzun musun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sen uzun musun? Fark etmemişim." Öyle. Fark ettim.

"Mm-hm." Açıkça yalan söylediğim için bana inanmıyor. "Gidelim mi?"

Hadi," Case, ben hareket etmediğimde diyor. "Bana borçlusun."

"Sana borçlu muyum?"

"Tüm tereyağı için."

"Bana tereyağını veriyorsun çünkü sen yiyemiyorsun." "Neden ikisi de olmasın? Sana tereyağı vermeyi seviyorum çünkü seni mutlu görmekten hoşlanıyorum

mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Ayrıca sana tereyağı vermek hoşuma gidiyor çünkü bağırsaklarımı mutlu ediyor. Hadi. Başka türlü kasabayı nasıl iyice gezebilirsin ki?"

Tereddüt ediyorum, ama bu zor. Tank'ın güzel kamyonetini almak haddimi aşmak gibi geliyor, ama başka bir tür haddimi aşmaktan korkuyorum: büyük, eski bir sıçrama

Case ile aramızdaki sınırları sıkı bir şekilde korumaya çalışıyorum. Çünkü bana mutlu olduğumu görmekten hoşlandığı için bana tereyağı vermeyi sevdiğini söylediğinde

... şey, diyelim ki bu durum benim ona olan ilgimi azaltmıyor.

Onunla gezmeye çıkmak, onunla daha fazla zaman geçirmek de yardımcı olmuyor. Çünkü her saat bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor gibi görünüyor.

Bu iyi bir şey olabilir... gerçekten iyi bir şey.

Ama hayatımda yaşadığım tüm klişeler arasında, kesinlikle ve kasıtlı olarak kaçındığım tek şey ofis aşkıdır. Orada başarısız olursan, sadece bir ilişkiyi kaybetmekle kalmaz, kariyerini de mahvedebilirsin. Case benim doğrudan patronum değil, ama benden üstte. Bunun kariyerime nasıl yardımcı olacağını veya ofisteki insanların bana bakışını nasıl etkileyeceğini göremiyorum.

Fazla düşünüyorsun. Henüz en kötü senaryo bile gerçekleşmemişken, en kötü senaryoyu düşünüyorsun!

Tamam, bu kafamdaki EN mantıklı ses olabilir. "Hadi ama Butter," diyor Case.

"Bu benim takma adım olamaz. Bu çok kırıcı."

"Tereyağının nesi kırıcı ki?"

"Yiyecek olarak hiçbir şey. Ama isim olarak? Hayır."

"Hm." Topukları üzerinde geriye doğru sallanarak, kesilmiş sakalını şakacı bir şekilde eliyle okşadı. "Bir bakalım... Başka bir fikir bulmam lazım."

"Arkadaşlarımın bana taktığı isimle çağırırsan nasıl olur, Jilly?"

"Yani artık arkadaş mıyız?"

"Hayır." Cevabım sert geldiği için duraksıyorum. "Belki. O noktaya mı geliyoruz?" "Belki yok. Mahsur kalıp bir çatı katını paylaşmak iş ilişkimizi arkadaşlığa yükseltti." "Dün gece meslektaş olduğumuzu söyledin."

"O dündü. Bugün yepyeni bir gün, Jillian." "Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Bütün..." O bana sırtarak bakarken doğru kelimeyi arıyorum. "Eğlenceli. Eğlenceli. Sen öyle biri değilsin."

"Sen nereden bilebilirsin ki? Az önce arkadaş olmadığımızı söyledin."

Haklı. Case ile ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar gizemli birisi oluyor.

Ve muhtemelen öyle kalması en iyisi.

"Tamam. Bir şartla."

"Söyle."

"Eski, ciddi ve işine odaklanmış halinle geri dön."

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı, elini cebine sokarken çenesindeki kas seğirdi. "Ciddi ve sıkıcı... Beni böyle mi görüyorsun? Benim *havam* bu mu?"

"Ofisteki herkes seni böyle görüyor. Bu gerçek bir gözlem."

Bir an için, onun duygularını incittiğimi düşündüm. Yaklaştığında, yine o hissi yaşadım — çok sevmemem gereken hissi — sanki onun çok istekli avıymışım gibi.

Yakınlaşır, ağzından çıkan nefes görünür bir şekilde bana doğru kıvrılır ve kaybolur. "Peki, hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben sıkıcı biri *değilim* ve sadece birkaç konuda ciddiylim."

Ne olduğunu sormak için dilimin ucunda ama Case daha da yaklaşıyor, yanağı benim yanağıma değiyor ve dudakları kulağıma yaklaşıyor.

"Ve bir şey hakkında ciddi olduğumda, tamamen odaklanırım ve tamamen kendimi veririm."

Case'in flört edip etmediğini birkaç kez merak ettim. Ama bunları dostça şakalar olarak görmezden gelmek kolaydı. Alay etmek. Çünkü herkesin onu nasıl gördüğü konusunda yalan söylemiyordum. Onu nasıl gördüğüm konusunda. Benim gibi biriyle flört edecek benim gibi biriyle flört edecek türde bir adam olarak görmüyorum.

Tekrar söylüyorum, garip bir güvensizliğim olduğu için değil. Sadece gerçekleri görüyorum — ben daha gencim ve şirkette asgari ücretin biraz üzerinde bir maaş alıyorum. Case kontrolün ustasıyken, ben vücut ısını paylaşmak gibi şeyler söylüyorum.

Ama artık onun niyetinden hiç şüphem yok. O flört ediyor.

Tabii ki... beni öldürme planlarından bahsetmiyorsa. Bunu yapmak için bolca fırsatı olduğunu düşünürsek - özellikle Tina o boş yolda öldüğünde - flört ettiğini düşünmek zorundayım.

Bana yaklaşıp başımı döndüren Case, bir anda geri çekildi ve yüzünde yine okunması imkansız normal ifadesi belirdi.

"Arabayla gezmeye çıkacak mıyız, çıkmayacak mıyız?"

Konuşamıyorum, bu yüzden cevap olarak kamyonete doğru yürümeye başlıyorum. Case önüme geçip yolcu tarafındaki kapıyı açıyor.

Ona teşekkür etmek yerine kollarımı kavuşturdum.

"Erkek olduğun için araba kullanacağını mı sanıyorsun?"

Gerçekten normale dönmem gerekiyor, CİDDİ Case'den daha hafif ve daha eğlenceli bir şeye. Şu anda bununla başa çıkabilir miyim, bilmiyorum.

Gözlerini devirdi, sonra anahtarları uzattı ve tam yüzümün önünde sallandırdı. "Sürmek mi istiyorsun? Al bakalım."

"Hayır. Ama radyo kanalını ben seçerim." Anahtarları kapıp yolcu koltuğuna atıyorum ve motoru çalıştırmak için eğiliyorum.

Case kapıyı kapatmadan önce, nadir görülen, yıkıcı bir gülümseme daha yakalarım. Kamyonet devasa, Tank gibi iri bir adam için tam uygun, ama Case direksiyona geçince, ikimiz için yeterince büyük olmadığını anlarım.

BÖLÜM 7

YANAKLARIM AĞRIYOR. O kadar çok güldüğüm için gerçekten ağrıyorlar.

Case'e.

Kemiklerinde mizah kemiği olmadığını düşündüğüm adama gülüyorum. Şimdi ise en az iki tane olduğunu düşünüyorum. Sadece iyi saklanmışlar.

Sheet Cake'in şehir merkezini çevreleyen pastoral kırsalda araba sürerken bana hikayeler anlattı, yıllık Sheet Cake Festivali'nin düzenlendiği arazileri gezdik ve ardından, alışveriş merkezleri ve fast food restoranlarıyla Amerika'nın herhangi bir yerinde olabilecek şehrin yeni kısmından hızla geçtik. Case'in, çoğu çocukluğundan ve hikayeye göre iki ablasının en sevdiği kobay ya da günah keçisi olmasından kaynaklanan sonsuz sayıda komik hikayesi var.

"Kız kardeşlerin sana gerçekten perma mı yaptı?" "Evet, yaptı."

Göz yaşımı silerim ve yüz kaslarındaki krampları hafifletmek için çenemi hareket ettiririm.

"Fotoğraflara ihtiyacım olacak."

"Tüm fotoğraflar yakıldı. Ama bıyığı ve mutlu ağaçları olmayan minyatür bir Bob Ross hayal et."

Bu zihinsel görüntü beni yeniden kıkırdamaya başlattı. Garip olan şey, bunu kesinlikle gözümde canlandırabiliyorum. "Ve ailen onları durdurmadı mı? Eminim kız kardeşlerin daha sonra cezalandırılmıştır."

Sorum üzerine tüm vücudu sessizleşti, elleri direksiyonu sıkı ve ağzını kapattı. Sınırı aştım mı? Bu çok mu kişisel bir soruydu? Olamaz, anne babası trajik bir kazada ölmüş ve onu yetim bırakmış olabilir mi?

"Notlarımız iyi olduğu ve sorun çıkarmadığımız sürece ne yaptığımızı pek umursamıyorlardı. Saçımı fark ettiklerini bile sanmıyorum."

Bunu sindiriyorum. Bir dakika sürüyor.

Ailem birbirlerine olan sevgilerini utanç verici bir şekilde gösteriyor, her zaman yüksek sesle öpüşüyor ve el ele tutuşuyorlar. Ayrıca beni ve küçük kardeşimi hak ettiğimizden çok daha fazla gururlandırıyorlar.

Çocukken yaptığımız her şeye büyük ilgi gösterirlerdi. Örneğin, takım renklerine bürünürlerdi (kardeşimin lise futbol maçlarında) veya aynı kostümü giyerlerdi (bir keresinde Peter Pan müzikalinde oynadığımda annem peri kanatları giydiğı gibi). Tribünlerde yüksek sesli kornalar ve el yapımı adlarımızı yazan tabelalar taşır ve kenarda duran, çocukları hakkında bir şey söylemeye cüret eden herkesle kavga ederlerdi. Oyunda bir repliğim vardı bir repliğim vardı ama benim buketim Wendy'yi oynayan kızinkinden daha büyüktü.

Bir keresinde saçımı kat kat kesmeye çalıştım (tamamen başarısız oldum) ve sonra kanıtı at kuyruğı ile gizlemeye çalıştım, ama annem beni gördüğü anda fark etti. Perma yaptırmış olsaydım kesinlikle fark ederlerdi. Ve kardeşim bunu yapsaydı sonsuza kadar cezalandırılırdı. Ona "başkalarına yaptığını kendine yap" dersini vermek için saçını perma yaptırırlardı.

Yani, Case'in söylediğı şey hayal etmesi zor. Bu, kollarımı ve bacaklarımı hüznle ağırlaştırıyor.

"Onlar..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "İhmalkar mıydılar?"

"Teknik olarak değil. Hiçbir yasaya göre değil. Bizi beslediler. Giydirdiler. İhtiyacımız olan her şey vardı ama şımartılmadık. Annemle babam çocuklarından çok işlerini seviyorlardı."

Ah. Bunu duymak bile acı veriyor ve Case bana bir bakış atana kadar göğüs kemiğimi ovuşturduğumu fark etmiyorum.

"Sorun yok. Çocukluğumdan dolayı travma yaşamadım. Kız kardeşlerimle hala çok yakınız. Austin'de yaşıyorlar."

"Seni oradan almamın sebebi bu mu, tatili onlarla mı geçiriyorsun?"

Onu UT kampüsünün yakınındaki şirin bir evde almıştım. Bungalov denilebilecek türden bir evdi ama Austin'de olduğı için yarım milyon dolar veya daha fazla fiyata satılıyordu. Oraya vardığımda Case kaldırımda beni bekliyordu ve kız kardeşi veya başka birinin izi yoktu.

Kısa bir duraklama. Sonra: "Evet."

Elbette tek neden bu değil, ama sanırım ondan normalde verdiği bilgidен daha fazlasını aldım. Komik hikayeler, aslında her türlü hikaye.

—ve ailesi hakkındaki itirafları, onun soğan kabuklarının çoğunu soymakla eşdeğer. Hala merkezinde ne olduğunu bilmiyorum ama Case'in sorgulamadan bir mola vermesi gerektiğini hissediyorum.

"Hey, Big Mo bizi şehre götürürken bahsettiği yer neydi, bir kurt barı mı?"

Case bana gülümsüyor. "Wolf, bir bar sahibi olan bir adam." "Bu, benim düşündüğümünden çok daha mantıklı." Benim düşündüğüm Twilight temalı Team Jacob salonu gibi bir şeydi.

"Gitmeliyiz bence," diyorum.

"Bara mı?" Case şüpheli görünüyor.

Bunun nedeni barlara pek gitmeyen biri olması mı, yoksa Wolf'un barının Şüpheli geliyor. Belki acıkmıştır. Erken kış gecesi yaklaşırken ufuk altın ve kırmızı renkle çevrilidir.

"Sıradan bir bar değil. Wolf'un barı." Case itiraz etmeden önce, "Adresi Tank'a mesaj atacağım" diye ekliyorum.

Wolf'un barının adresi yok (bu da bana pek çok soru sorduruyor, örneğin vergi açısından bu nasıl oluyor?) ama Tank bana küçük kasaba yol tarifini mesaj attı. Şöyle: dört yönlü kavşağa gelene kadar sür, sola dön, sonra eğri meşe ağacını geçip eski ahırdan önce çakıllı yolu bul.

Eğri meşe ağacını kaçırdık – tüm meşe ağaçları bir dereceye kadar eğridir – ama Case eski ahırda U dönüşü yaptıktan sonra çakıl yolu bulmayı başardık. Önündeki tüm kamyonlar ve havada hafifçe yankılanan country müziği sesi olmasaydı, bu tuhaf metal kulübe daha çok bir tür kıyamet kültürünün buluşma yeri gibi gelirdi bana.

"Hâlâ var mısın?" diye sordu Case, ön camdan dışarı bakarak. Kamyoneti hâlâ kapatmamıştı, bu yüzden fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm.

Bu da beni içeri girmeye daha da hevesli hale getiriyor. "Hadi yapalım şunu."

Bar kesinlikle Twilight'ın havasını hiç yansıtmıyor. Wolf Waters, koyu saçları ve bıyığıyla kesinlikle Charlie Swan'ı andırıyor. Çenesi biraz solgun görünüyor, sanki sakalının geri kalanını tıraş etmiş ve bronzlaşmak için zamanı olmamış gibi.

"Backwoods Bar'a hoş geldiniz," diyor Wolf, bara yaslanarak. Bar, aslında iki varilin üzerinde duran geniş bir tahta kalas.

Görünüşe göre Wolfun barının adresi olmasa da gerçek bir adı var. Bilmek iyi oldu. Bizim yabancı olduğumuzu belirtmemesi hoş. Muhtemelen buna gerek yok, çünkü çeşitli uyumsuz masalara dağılmış insanlar bakışlarıyla bunu açıkça belli ediyorlar.

"Bar"ın yanında tabureler var, ben de birine oturup ceketimin fermuarını açıp kucağıma koyuyorum. İçerinin soğuk olmasını bekliyordum, ama odanın etrafında birkaç tane uzun metal ısıtıcı var ve aslında oldukça sıcak. Case yanıma oturuyor ama ceketini çıkarmıyor.

"Dark Horse var mı?" diye soruyorum, Case'in homurdanmasını görmezden gelerek.

Wolfun gülümsemesi genişliyor. "Elbette var. Şanslısın, James bugün erken saatlerde biraz getirdi. Tam stok değil, sadece mevsimlik stout'undan biraz."

"İki tane alalım," diyor Case, kaşlarını kaldırıncaya omuz silkiyor. "Ne? Sen bu birayı çok övdün, en azından denemeliyim."

Wolf, arkasındaki soğutucudan etiketsiz iki şişe çıkarır. Kapaklarını açtıktan sonra, şişeleri bize uzatır. "Bardak kullanmıyorum. Tabii biraz daha sert bir şey sipariş etmezseniz." Göz kırpar ve Case somurtur.

"Afiyet olsun. İlk turdan mekanın ikramı." Wolf, odanın diğer ucundan biri onu çağırınca uzaklaşır. Kulübe. Bar? Her neyse. Kafamı biraz eğip, Wolfun, koyunlarının yine otlaktan kaçtığından şikayet eden yaşlı bir adama sempatiyle dinlerken kulak misafiri olurum.

Case, şişesinin boynunu benimkine çarparak dikkatimi tekrar kendisine çeker. "Bu gece ne için içiyoruz?"

Duraklıyorum, bira neredeyse dudaklarıma değecek. Hafifçe dönerek Case'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yeni dostlara mı?"

Hala burada olmasının arkasında başka bir iş nedeni olup olmadığından emin değilim. Yani, henüz ne olduğunu bilmesem de, mutlaka bir nedeni olmalı. Ama bu kadar açık davrandığına göre, arkadaşlık güvenli bir başlangıç gibi görünüyor.

"Arkadaşlar," diye onaylar, sonra şişe dudaklarına değmeden önce ekler, "Şimdilik."

Bu hafta sonu öncesinde, bunu örtülü bir tehdit olarak algıladım. Belki de işimi kaybetmek üzere olduğumu düşünürdüm. Açıkçası, bunu hala yüzde yüz olarak göz ardı etmedim.

Ama Case ile neredeyse her dakika birlikte geçirdiğim son günden sonra, bu daha çok gelecekte olacakların flörtöz bir vaadi gibi geliyor.

Hiç de nefret etmiyorum. Aslında, o kadar çok seviyorum ki, çok heyecanlanıyorum ve tüm o güzel sonbahar notalarını ve lezzetin derinliğini takdir etmek için zaman ayırmadan biramın yarısını içiyorum.

"Tamam, bira konusunda haklısın." Case şişeyi uzatıp inceliyor. "Bu harika. Ama yine de James Graham'a aşık olduğumu düşünüyorum."

"Tamamen bira yüzünden," diye yalan söylüyorum. "Ama neden etiketi yok?"

Wolf ortaya çıkar, paraları sayar ve metal bir kasa içine koyar. "Bu James'in kişisel stoğundan," der. "Etiket yok. Aslında yok. Yasal olarak. Tıpkı bu yer gibi."

Bana gülümseyerek tekrar masalardan masalara dolaşmaya, gülüp konuşmaya devam eder.

"Burası tam bir küçük kasaba gibi," diyor Case, barda şişeyi döndürerek.

"Gerçekten öyle. Sence burada tuvalet var mıdır?"

Bir süredir tuvalete gitmem gerektiğini açıklamak istemem, ama Case bağırsaklarının hassaslığından bahsettiğine göre, ben de küçük mesanemden bahsedebilirim. Önceden sadece tuvalete gitme ihtiyacı hissediyordum, ama şimdi bu ihtiyaç giderek acil hale geliyor. Bira da yardımcı olmuyor.

Case ayağa kalkıyor. "Biliyor musun? Ben bir bakayım."

"Teşekkürler." Wolf'un barı tatsız görünüyor değil, burası Wolf'un kendisi gibi rahat ve neşeli bir ortama sahip, ama yeni bir yerde tuvalet ararken rahat hissetmiyorum. rahat hissetmiyorum.

Sanırım çoktan uzaklaşmıştır, ama Case öne eğilir, kredi kartını barın üzerinde kaydırırken omzuma dokunur. Ağzı kulağımın hemen yanında, içimdeki her türlü yakınlık alarımını tetikliyor, "Bana bir tane daha sipariş eder misin? Bir sonraki tur benden."

Bir sonraki içim su olacak, ama düşüncelerimi toparlayamıyorum, mantıklı cümleler kurmayı bırakın, sadece başımı sallıyorum. Case bir an daha tereddüt ediyor, o kadar yakın ki sakalının çenemde hafif bir sürtünmesini hissediyorum. Beni öpmek mi istiyor acaba? Çünkü ben kesinlikle bunu düşünüyorum.

Eğer başımı çevirirsem, dudaklarımız birbirine değecek. Bu çok kolay olurdu ve bağlayıcı da olmazdı. Bir "OOPS!" öpücüğü. Sonra detayları halledebilirdik. Mesela, bunu tekrar yapmak isteyip istemediğimizi ya da belki de *şu anda*

tesadüfî öpücüğü kasıtlı bir şeye dönüştürmek isteyip istemediğimizi. Daha uzun ve daha fazlasını...

Case hızlı bir hareketle geri çekiliyor ve umarım osmoz yoluyla düşüncelerimi okuyabilme yeteneği yoktur.

Case'in kredi kartını vermek istediğimde Wolf ortaya çıkıp gülüyor. "Sadece nakit kabul ediyoruz," diyor sırtarak. Bu adamın kaşlarını çatıp çatmadığını merak etmeye başlıyorum. "Ama senin için seve seve öderim."

"Arkadaşım için."

"Arkadaş, ha?" Kaşları kalkar ve gözlerinde bir ışık parlar. "Birlikte çalışıyoruz. Meslektaşız. Arkadaşlık olayı yeni."

"Ondan hoşlanıyorsun." Wolf soru sormuyor.

"Belki? Onu iyi tanımıyorum. Anlaşılması zor biri."

Ben, barmene içini dökmek için bara gelen klişe bir insanım. Ama yine de, ağzımı her açtığımda bir şeyler dökülüyor gibi görünüyor, belki de bu sadece benim kişiliğimdir.

"O kadar da anlaşılması zor biri değil. Daha çok açık bir kitap gibi. Ve sana bakışları pek *dostça* değil," diyor Wolf. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dönmeye başlarken Wolf elimi tutuyor ve "Bakma. Buraya geliyor," diyor.

"T-tamam."

"Sadece gözlerime bak."

Bunu yapıyorum. Acaba burası Twilight tarzı bir bar mı, zihnim silinecek mi diye merak ediyorum. Wolf'un gözleri koyu kahverengi, eğlenceyle parıldıyor. Case'in gözlerinin ise altın rengi benekleri olduğunu, bitter çikolatadan çok sütlü çikolataya benzediğini fark ediyorum. Mm... çikolata.

"Artık barımı gördün," diyor Wolf, ensemdeki tüyler Case'in yakınlarda olduğunu hissettirecek şekilde diken diken olurken. "Sığınağımı görmek ister misin?"

Bu konuda çok fazla sorum var. Wolf'un sığınağı mı var? Kıyamet günü için olan türden mi? Belki de burayı bir tarikat faaliyetlerinin yuvası olarak düşünmekle o kadar da yanılmamışım. Ama belki de...

"Bu bir tür örtmece mi?" diye soruyor Case, sözlerini mermi gibi ateşleyerek. "*Sığınak* mı?"

Wolf elimi bırakıp geri çekilir, kollarını göğsünde kavuşturur ve kendinden memnun bir ifadeyle bakar. "Hayır."

"Gerçekten bir sığınak mı var?" diye soruyorum. "Tuvaleti var mı?"

Case, yumuşak bir hareketle kredi kartını ve ardından elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Eli sıcak ve sağlamdı, beni kontrolcü olmadan biraz otoriter bir şekilde hareket etmeye zorluyordu. Case beni neredeyse sürükleyerek (tabii ki isteyerek) arka köşeye ve ince bir kapıya doğru götürürken, ceketimi zar zor yakalayabildim.

biraz otoriter ama kontrolcü olmayan bir şekilde hareket etmemi sağlıyor. Case beni -tabii ki isteyerek- arka köşeye ve sunta levhadan yapılmış gibi görünen ince bir kapıya doğru sürüklerken, ben zar zor ceketimi kapıyorum.

"Kilit yok," diyor, ceketimi alıp elimi bırakıyor. "Dışarıda bekleyeceğim."

Tereddüt ediyorum, çünkü kapı bir gösterge ise, burası temiz bir tuvalet olmayacak.

"Sorun yok," diyor Case. "Kontrol ettim."

Şövalyelik söz konusu olduğunda, bir kız için tuvaleti kontrol etmek ilk on listesinde yer almaz. Ama belki de almalı.

Ayakta durmanın bile zor olduğu kadar küçük bir odada güvenli bir şekilde kapalıyken, duvara bol miktarda koli bandıyla yapıştırılmış aynaya bakıyorum.

Yanaklarım pembeye dönmüş, saçlarım elektriklenip dağınık ve gözlerim az önce öpülmüş birinin gözleri gibi.

Keşke!

Göz bebeklerim büyümüş, göz kapaklarım sarkmış, sanki daha fazla açacak enerji bulamıyorlarmış gibi. Öpülmeden bu şekilde görünmek hiç adil değil. Hiç adil değil.

Aniden birkaç şey fark ettim. Görünüşe göre aynada rujla yazılmış bir kelime veya cümle varmış ve biri onu silmeye çalışmış.

Hala biraz pembe leke var ama ayna temiz. Lavabo da öyle. Böyle bir yer için beklediğimden daha temiz. Tuvalet koltuğu bile indirilmiş ve idrar lekesi yok.

Case bu banyoyu benim için temizlemiş mi?

Çöp kutusuna bakıyorum ve tabii ki, bir sürü buruşuk kağıt havlu var, biri pembe ruj lekeli. O temizlemiş.

Ve bu küçük jest bana olması gerekenden çok daha fazla zevk veriyor.

BÖLÜM 8

DIŞARI ÇIKTIĞIMDA, Case'e teşekkür etmeye hazırdım, ama sözlerim kurudu. Çünkü onun, kapıyı izlerken yaslandığı duvardan kendini ayırışını izlerken konuşmak zordu. Yavaşça gelen ve ateşli görünen gülümsemesi beni mahvediyor.

"Dans etmeye ne dersin?" diye soruyor.

"Ne?"

"Dans etmek. Bazıları sever, bazıları nefret eder. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

"Şey... Sanırım dans etmeyi seviyorum."

Aslında dans etmeyi *çok severim*. Ama aynı zamanda dans pistine çıktığımda on tane sol ayağım çıkıyor. Dans etmeye gitmek, dans etme isteğim ile saygınlığımı korumak arasındaki bilinçli bir seçim yapmamı gerektiriyor.

Şu anda, seçim daha çok Case ile dans etme isteğim (kesinlikle çekici bir fikir) ile onun beni en kötü halimde görmesini engelleme isteğim (çok daha az sevdiğim bir fikir) arasında.

Dans etmek, dokunmak, başka birine samimi bir şekilde, hiçbir vaat vermeden yaklaşmak için bir bahane. Sadece bir dans. Kollarınla, ellerinle, kalçalarınla, kelimelerle itiraf etmeye hazır olmadığın şeyleri ifade edebilirsin. Dans etmek seni hafif ve rahatlatır. Biraz serbest geçiş kartı gibi hissettirir.

Boğazımda, arzu ve gerginliğin karışımından oluşan bir düğüm hissediyorum. "Bilmiyorum..."

"Hadi yapalım," diyor Case ve gülümsemesi son direncimi de yok ediyor. Bana böyle gülümsediğinde nasıl hayır diyebilirim ki?

Ayrıca Case, kafamda tayt varken beni görmüş ve arabama bakma konusunda neredeyse bir çocuk gibi davrandığımı biliyor. Daha aptalca görünebilir miyim, emin değilim.

"Tamam." Bunu bir angarya gibi söylemeye çalışıyorum, ama onun değerlendirici gözlerinin, parmak uçlarımda zıplamaya başladığımı ve gülümsememi saklamaya çalıştığımı fark etmediğini biliyorum.

"Parti dışarıda," diyor Case.

Ceketimi tutup giymeme yardım ediyor, göğsü sırtıma yakın. Elini boynuma uzatıp saçlarımı ceketin içinden nazıkçe çıkarınca neredeyse aklımı kaçıırıyordum.

Banyoyu temizlemek gibi, bu da tamamen takdir edilmeyen romantik bir jest. Uzun bir süre boynumda parmak uçlarının izini hissedeceğim.

"Teşekkür ederim."

Case tekrar elimi tutar ve arka kapıyı açar. Küçük binanın içindekinden daha fazla insan dışarıda. Noel ışıkları, Wolf'un içindeki gibi daha uzun metal ısıtıcı lambalarla çevrili geniş bir alanı kaplar.

Wolf'un içeride kullandığı gibi daha uzun metal ısı lambalarıyla çevrili geniş bir alanı çaprazlamasına kaplıyor. Çıtır çıtır yanan ateş çukuru sıcak bir ısıltı katıyor ve hoparlörlerden Loretta Lyn'in Noel şarkısı çalıyor. Küçük gruplar halinde durup sohbet eden insanlar var, ortada bir çift sallanıyor, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi.

Gece soğuk, ama Case'in elini tutmak beni içten içe ısıtıyor. "Noel müziğine nasıl dans edilir?" diye soruyorum, tereddüt ederek.

"Neşeyle ve büyük bir coşkuyla," diye gülümseyerek cevaplar Case.

Ben gülerek dikkatim dağılmışken, beni sıkıştırılmış toprak ve çakıldan oluşan geçici dans pistine çekiyor. Filmlerdeki sihir gibi, hoparlörlerden gelen şarkı yavaş bir şarkıya dönüşüyor. Yavaş dans edebilirim. En iyileriyle birlikte sallanıyorum.

Case ellerini paltomun içine sokar, belimi bulur ve ellerinin cildimden sadece bir kumaş tabakası uzakta olduğunu hissedince biraz nefes alırım.

"Bu şekilde iyi mi?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca, ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "O zaman belki de kollarını bana dolamalısın."

Daveti kabul ettim.

Ellerimi ceketinin yakasının altına sokuyorum, önce tereddütle, sonra parmakları beni sıkıca kavradıkça boynuna daha sıkı dokunuyorum. Hoşuma gidiyor.

Parmaklarımın altında saçlarının dokunuşu hoşuma gidiyor ve biraz keşfe çıkıyorum, parmaklarımı yukarı kaydırıp yumuşak telleriyle oynuyorum. Titriyor.

"Bu çok hoş," diyor, sesi boğuk.

O beni biraz daha yakına çekerken, ben de biraz daha niyetli bir şekilde keşfe devam ediyorum. Ellerinden biri kalçama iner, parmakları kemerimin halkasına takılır.

"Seyahate geleceğini mesaj attığında hiç böyle olacağını beklemiyordum," diyorum. Gülümsemem utangaç, ama parmaklarım güven kazanıyor ve boynuna hafif bir masaj yapıyorum.

"Yani, bir country barda 'O Holy Night' şarkısı eşliğinde yavaşça dans ettiğimizi hayal etmemiştin mi?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu şarkıya yavaş dans etmek biraz tuhaf. Bir tür küfür gibi geliyor."

"En fazla hafif bir sapkınlık," diyor Case. "Ama birbirimize sürtünmüyoruz, o yüzden muhtemelen sorun yoktur."

Gülerek başımı sallıyorum. "Neden bu yönünü daha fazla göstermiyorsun? Yani, bu kadar komik olabileceğini bilmiyordum. Hatta gülümseyebileceğini bile."

Sanki bu sözlerden utanmış gibi, Case'in gülümsemesi kaybolur.

"Üzgünüm, çok mu kişisel oldu?" diye soruyorum. "Her zaman gereğinden fazla konuşma eğilimim var."

"Sözlerini seviyorum," diyor Case. "Biraz şapşal olmayı veya sadece dürüst olmayı umursamamanı seviyorum. Sen her zaman kendin olursun Jillian ve ben senin bu yanını seviyorum."

O seni sevdiğini söylemedi, beynimin konfeti atıp gelinlik seçen kısmına L kelimesini kullanarak anlatmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Zihnimde erken bir kutlama oluyor.

"Üzgünüm," diyor. "Bana Jilly dememi istediğini biliyorum."

Ben çoktan başımı sallamıştım. "Hayır. Senin dudaklarından çıkan isminin sesini seviyorum."

Şimdi ikimiz de aşk kelimesini, her şeye bolca serpilebilecek sofraya tuzu gibi kullanıyoruz.

O gülümsüyor. "Seni nefret eden büyük büyükannen aklına gelmiyor mu?"

"Hayır. Onun sakalı o kadar çekici değil."

"İyi. Çünkü şu anda en son istediğim şey, büyük büyükannen hakkında düşünmen."

Kemer halkamdan beni kendine doğru çekerek, vücudumuz birbirine sıkıca yapışana kadar yaklaştırdı, vücudu sıcak ve sağlamdı. Belimdeki eli

süveterimin kenarının altına kayıyor, parmak uçları cildimi hafifçe okşuyor.

Gözlerinde kayboluyorum, ama kafamdaki tek bir sesin ofis romantizmi ve klişelerin asla işe yaramayacağı konusunda uyarılarını duymayacak kadar kaybolmuyorum. Sen bir sokak köşesinde dünyanın sonunu haykıran birinin yanından geçip gider gibi, ben de onu görmezden geliyorum. dünyanın sonunu haykıran birinin yanından geçip gider gibi.

Bugün değil dostum. Bugün değil.

"Jillian, engelleyecek bir nedenin yoksa, seni öpeceğim," diyor ve başını yavaşça bana doğru eğiyor.

Dudaklarını benim dudaklarıma doğru çekerek durumu kolaylaştırmak yerine benim yapmak istediğim gibi, "Ne tür nedenler? Kötü nefes mi? Ya da virüs mü?" diyorum.

"Jillian," diyor yine o gür sesiyle - neden onun benim tam adımı söylemesinden hoşlanmadığımı düşünmüştüm ki? "Saygıyla, artık konuşmayı kesmeni istiyorum."

Ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor. Hiç tereddüt yok, yumuşak bir keşif ya da soru yok, sadece tam anlamıyla, seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim, hakkımı alacağım türünden bir öpücük.

Daha da iyisi ne? Etrafta mistletoe'nun izi bile yok.

Sakalının yanağımdaya bıraktığı pürüz, dudaklarının yumuşaklığıyla en lezzetli kontrastı oluşturuyor. Ağzı sıcak ve talepkar, içimde beş alarmlık bir yangın çıkarıyor.

Kül olmaktan daha mutluyum.

Onun hareketlerine uyum sağlıyorum, dudaklarım onun dudaklarına ayak uydurmak için ellerinden geleni yapıyorlar, sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi. Elim, onun belimi tuttuğu gibi boynunu sıkıca, sahiplenircesine kavırıyor.

Öpücük tam *Case* tarzı: yoğun, kendinden emin ve vahşice şefkatli. Sonuncusunun daha önce var olan bir kombinasyon olduğundan emin değilim, ama şimdi öyle.

Öpücüğün sarhoşluğuna rağmen, etrafımızdaki bağırışları ve birinin "Şuna bakın!" diye bağırıldığını duymuyorum.

Sanırım kendimizi oldukça rezil ediyoruz. Bağlantının kopmasından nefret ederek geri çekiliyorum ve fısıldıyorum, "Sanırım bir seyirci topladık." seyirci topladık."

"Bırak baksınlar," diyor Case, tekrar ağzımı kapıyor. Ama biri

"Dikkat edin!" diye bağırınca tekrar ayrılıyoruz.

Bu sefer Case bir adım geri çekilir, beni tutuşunu gevşetir, ama ikimiz de dönerken beni yakınında tutar. İnsanlar binaya doğru ya da etrafında

otoparka doğru koşuyorlar. Bir adam ağaca tırmanıyor. Pek ilerleme kaydedemiyor, ama çabası için ona A verirdim.

Herkesin kaçtığı şeyi gördüğüm anda müzik "Jingle Bell Rock"a geçiyor: bir koyun. Hayır, bir *koç* — kafasının etrafında kıvrılan boynuzları olan büyük bir koç.

Ve bu koç Noel ruhunu hiç hissetmiyor. Tulum giymiş ve Noel Baba şapkası takmış bir adama doğru koşar, adam yana atlayarak kıl payı kurtulur. Koç metal binaya korkunç bir metalik sesle çarpar, ama bir saniye sonra kendini toparlar ve bir sonraki kurbanını arar.

Hareketsiz duran tek iki kişi biz olduğumuz için, hedef biziz.

"Koş," diyor Case ve beni kapıya doğru itiyor. Koç bize doğru koşarken sesi biraz daha acil hale geliyor. "Koş!"

Ve kapıyı kendine ayırıp Jack'in buzlu sulara batmasına izin veren Rose'dan daha iyi olmak *istesem* de, Case'in dediğini yapıyorum ve kapılara doğru koşuyorum.

Daha önce koçundan şikayet eden yaşlı adam dışarı çıkarken ben de girişe ulaşıyorum ve "Buraya gel Fabio!" diye bağırıyor.

Fabio mu? Bu öfkeli koçun adı *Fabio* mu?

Garip bir şekilde çok uygun.

Case'i terk etme fikrimden vazgeçiyorum. Hayatımın en güzel öpücüğünden sonra, ona en azından bu kadar sadakat borçluyum. Eğer o koç cinayetiyle ölecekse, ben de onunla birlikte öleceğim.

Ama tam zamanında geri dönüp Fabio'nun Case'in düzgün kalçasına tam isabetli bir darbe indirdiğini gördüm. Case, kollarını sallayarak ateş çukuruna doğru uçtu, çukur devrildi ve Case ile yanan odunlar yere döküldü.

Kıvılcımlar

havaya fırladı.

Ben nefesimi tutarım, koçun sahibi Fabio'ya saldırır ve Wolf, Case'in yanan sırtına buzlu su dolu bir soğutucu kutuyu yüksek bir tıslama sesiyle fırlatır.

BÖLÜM 9

"*İYİYİM*," diye ısrar ediyor Case, arabaya giderken yanımda topallayarak. "Az önce Fabio adında bir koç tarafından çarpıldın, ateş çukuruna atıldın ve dışarısı buz gibi soğukken üzerine buz gibi su döküldü. Kahramanlık yapmayı bırak da sırtına bir bakayım."

Case titrer. Wolf, saman parçalarıyla kaplı kaşıntılı bir battaniye bulur ve Case onu omuzlarına örter. Yanmadığını sanmıyorum —bir Noel mucizesi—ama en azından paltosu alev aldı. Paltosu! Ateşleniyor! Loft yerine hastaneye gitmemiz gerekip gerekmediğini kontrol etmem lazım.

"Case, *dur*. Bir bakayım! Sonra kamyoneti ısıtıp bizi loft'a geri götüreceğim."

Kamyonetin yanında durur ve o tartışırken, ben eğilip motoru çalıştırır ve ısıtıcıyı en yüksek dereceye ayarlarım. Tank'ın kamyonetine ilk bindiğimizde, Case ve ben arabayı en iyi nasıl ısıtacağımız konusunda tartışmaya girmiştik. O, otomatik ayara getirip, arabanın ne zaman gerçekten üflemeğe hazır olduğuna karar vermesini ısrar ediyordu. Ben ise başından itibaren her şeyi sonuna kadar açıyordum. Neden teknolojinin benim adıma karar vermesine izin vereyim ki? Sıcak olmasını istiyorsam, SICAK yaparım.

"Sonuna kadar açtın, değil mi?" diye sorar Case, dişleri biraz takırdayarak.

"Ben sürüyorum. Kurallar benim. Battaniyeyi çıkar." Battaniyeyi daha sıkı çekiyor.

"Üşüyorum."

"Her halükarda üşüyeceksin. Hastaneye giderken ya da eve dönerken üşüyeceğini görmek istiyorum."

Küçük, çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor. Dudakları maviye dönüyor galiba. "Sadece kıyafetlerimi çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Giysilerinin altında yanmış olabileceğini unutarak, koluna vuruyorum.
"Çıkar şunu."

"Çünkü bir yerlerde vücut ısını paylaşmanın en iyi yol olduğunu duymuş gibi hissediyorum..."

"Çıkar."

"Peki hanımefendi."

Case, omuzlarından battaniyeyi dikkatlice kaldırır ve battaniyenin sırtına değmemesi için özen gösterir. Boğazım düğümlenir. Yanıklar şakaya gelmez. Kumaşın türüne ve ısıya nasıl tepki verdiğine bağlı olarak, giysileri cildine yapışmış ve...

"Jillian, ben iyiyim. Söz veriyorum." Sesindeki hassas ton, beni ağlamaya daha da yaklaşıyor.

"Benim hatam," dedim, titrek sesime sertlik katarak. "Bu bar gibi bir yere gelmemiz gerektiğini ben söyledim."

"Ve ben memnunum. Çok eğlendim. Özellikle dans etmekten. Tabii, bilirsin, koç saldırısı olmadan önce."

"Dansı sevdin mi?" "Mm-

hm."

"Sadece dansı mı?"

Çünkü dürüst olacağım; öpüşme dansı gölgede bıraktı ve dans da oldukça harikaydı.

"Hayır," diyor Case gülümseyerek. "Sadece dans değil. Şimdi sırtımı kontrol edebilir misin? Donuyorum."

Onun arkasına geçiyorum ve yeni bir kışlık montuna kesinlikle ihtiyacı olacağını görerek rahatlıyorum, ancak düğmeli gömleği, bazı kül lekesi ve sıırıslıklam olması dışında iyi görünüyor.

"Durumum nasıl, hemşire? Ölümçül mü?"

"Maalesef, fazla zamanın kalmadığını düşünüyorum. İşlerini yoluna koyman en iyisi," diyorum ve battaniyeyi dikkatlice omuzlarına geri koyuyorum.

"Şimdi sizi çatı katına geri götürelim."

Onun için arabanın kapısını açtım ve o içeri girince dikkatlice kapattım. Gülümseyerek sürücü tarafına koşarım. Bu hissi sevmiyorum.

Case'in bakımı. Hiç de değil. Özellikle de onun ikinci derece yanıkları olmadığını ve bu yüzden sonsuza kadar suçluluk duymayacağımı bildiğim için.

"Sana ne demiştim?" diye soruyorum arabaya binerken. "Yüksek dereceye ayarladığım için çok sıcak. Benim söylediklerimi tekrar et: Her zaman haklı değilim."

Case homurdanıyor, ama iyi niyetli bir homurdanma. "Her zaman haklı değilsin."

"Case! Ben öyle demedim." Kasabaya nasıl döneceğimi hatırlamayı umarak, kamyoneti çakıllı yolda dikkatlice sürerim.

"Sen 'Her zaman haklı değilim' dedin. Bunu kabul etmeyi öğrenmiş olman harika bence."

Yolculuğun geri kalanını böyle geçiriyoruz, iyi niyetli bir şekilde atışarak, ben ise sessizce ne zaman tekrar öpüşeceğimizi ve bu yolculuktan döndüğümüzde, Case'in bu hali, tanıdığımı sandığım haline tekrar dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyorum.

Loft'a adımımızı attığımız anda, Case kıyafetlerini çıkarmaya başlar. Kapının yanına kaşınıtlı battaniyeyi attığında çok da şaşırmam. Ya da paltosunu çıkardığında. Ama gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, sonra vazgeçip sanki bir sonraki *Magic Mike* filmi için seçmelere katılıyormuş gibi gömleğinin önünü yırttığında, gerginleşirim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o ayakkabılarını çıkarırken.

"Loftta su, çamur ve kim bilir başka neler bırakarak dolaşmayacağım. Dayanamıyorsan gözlerini başka yere çevir."

Oh, *kesinlikle* kaldıramam. Ama gözlerimi kaçırmıyorum.

Tişörtünü başından çıkarırken, kaslı sırtı ortaya çıkıyor ve yanık izi görünmüyor.

Kemerini çözdüğünde de öyle değil - neden bu ses içimde sonik bir patlama gibi yankılanıyor? - ve pantolonunu ayaklarının dibine bırakıp, sadece nemli bir boxer şortla kalıyor.

Kendimi durduramadan gülüyorum, elimi ağzıma kapatıyorum. "Bu sana komik mi geliyor, Jillian?" Sesinde, ofiste duyduğum keskin sertlik var ama sesinde şakacı bir ton vardı. Bana sırtı dönük olsa da gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Boxer şortun!"

"Hediyeydi," diyor.

Boxerlar neşeli, Noel yeşili renkte ve koşu kıyafetleri giymiş, arka ayakları üzerinde duran ren geyikleri ile kaplıdır. "Koş, Rudolph, Koş!" yazısı altın rengi harflerle her yere basılmıştır.

"Beni izlemek için çok utanç duyduğunu sanıyordum," diyor Case, kollarını kendine dolayarak hızlı adımlarla banyosuna doğru ilerliyor.

Arkadan bile, yine de çok güzel bir manzara. Ve plajda gördüğümde daha kötü bir şey değil, ama çok daha samimi geliyor. Aslında, havayı hafif tuttuğu için bu saçma sapan boxer şortlara minnettarım.

"Yanık olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu!" diye bağıryorum ve o kapıyı çarpıyor.

"Bu kadar titiz davrandığın için teşekkürler, Hemşire Jillian. Noel ikramiyeni alacağından emin ol. Ve dağınıklığı dert etme! Küvetten çıktığımda ben hallederim."

"Ne zaman çıkacaksın?"

Sesi boğuk çıkıyor ve suyun akmaya başladığını duyuyorum. "Dört ila altı saat sonra, tekrar ısındığımda ve yeterince budandığımda."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve giysi yığınının, yayılan su birikintisine ve çamura bakıyorum. Tank'ın güzel parke zeminine bunları bırakmam mümkün değil. Ayrıca akşam yemeği de yemedik ve ben bira sayılır diyen biri değilim.

Artık benim de romantik bir jest yapma vaktim geldi.

BÖLÜM 10

LOFT'TA çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bağlantıları var ama makineler yok. Neyse ki, Case'in sırlısklam kıyafetlerini ne yapacağımı çok uzun süre düşünmeme gerek yok.

Çünkü Case banyoya girdikten hemen sonra kapı çalınır. Sheet Cake gibi küçük bir kasabada buna gerek olup olmadığından emin olamadan gözetleme deliğinden bakarım ve Tank'ı görürüm.

"Anahtarlarını almaya mı geldin?" diye soruyorum.

Ama o sırtarak, kollarında bir karton kutu ile içeri girer. "Hediye getirdim." Kafasını, kapıya doğru ittiğim iğrenç giysilerin yığına doğru eğirir. "Ve yardım etmeye geldim. Backwoods Bar'da başınızın belaya girdiğini duydum. Ya da daha çok, bela sizin başınıza bela oldu."

Kapıyı daha fazla açtım ve o kutuyu granit tezgahın üzerine koydu. Büyük bir çöp torbası çıkardı ve battaniyeyi ve ıslak giysileri içine toplamaya başladı.

"Bunu nasıl bu kadar çabuk duydun?"

"Sheet Cake'in Neighborly adlı bir forum aracılığıyla kendi çevrimiçi dedikodu ağı var. Hatta bir video bile vardı. Oldukça acı verici görünüyordu. Case o olaydan sonra iyi mi?"

"Biraz hırpalanmış, ama yanmadı. Video mu dedin?"

Otuz dakika sonra, kanepede kıvrılmış, Case'in otuzuncu kez Fabio'ya dönüşmesini izliyorum. Bu kesinlikle AFV'nin galibi. Tamamen viral bir malzeme.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor Case, beni korkutup telefonumu fırlatmama neden oluyor. "Ve bu koku da ne?"

"Hiçbir şey."

Gözleri kısılıyor ve ben yakalayamadan telefonumu kapıyor ve sesini açıyor.

Beni öldürecek mi? Yoksa kovacak mı? Case, bu kadar yoğun bir şekilde birlikte geçirdiğimiz zamanın ardından hayatımın garip bir parçası gibi hissetmeye başlamış olsa da, çoğu şeye nasıl tepki vereceğini henüz tahmin edemiyorum.

Onun güleceğini kesinlikle beklemiyordum. Yani, bu hafta sonundan önce, onun gülebildiğini hiç düşünmüyordum. Ama yine de, video çok komik.

Case, kardeşim lisedeki gibi kanepenin arkasından atlayıp yanıma oturuyor, bana o kadar yakın ki ona yaslanmak zorunda kalıyorum. Kolunu sırtıma doladığında, büyük bir kase krema verilmiş kedi gibi mırıldanmak istiyorum.

"Bu... efsanevi," diyor.

"Sen iyi bir televizyon yıldızısın, Case Winchester."

"Fabio demek istemediğine emin misin? Bence o şovu çalışıyor." "Hayır. Başrol sensin. Fabio sadece yardımcı rolde."

Birkaç kez daha izliyoruz, koç ona her çarptığında ve o ateşe atladığında her seferinde aynı şekilde gülüyoruz.

"Çok kötü olabilirdi," diyorum, yüzümdeki gözyaşlarını silerek. "Ya yanmış olsaydın?"

"Ama yanmadım. Ve şimdi muhtemelen viral bir meme olacağım, ki bu her zaman yapmak istediğim şeyler listesindeydi."

Meme olması konusunda haklı. Eğer sözde Sheeters tarafından zaten paylaşılıyorsa, TikTok veya Facebook'a ulaşması sadece an meselesi.

"O kokunun ne olduğunu hiç söylemedin," diye hatırlatıyor bana.

Nefesimi tutarak, ayağa fırlayıp mutfığa koştum. Koku, lezzetli bir kokudan yanık kokusuna dönüşmüştü.

Zamanlayıcıyı kurmadım, ev yapımı makarna ve peynirli Tank'ın bıraktığı ev yapımı makarnayı hatırlayacağımdan emindim. Fırını açtığımda, bir duman bulutu çıktı. Ama hasarı incelediğimde, o kadar da kötü olmadığını gördüm. En azından yangın alarmı çalmadı. Çünkü Case iki mutfak havlusu alıp duman dağılana kadar havada çılgınca salladı.

Devre arası renkli muhafızların en iyi taklidini yaptıktan sonra, hasarı inceliyoruz.

"Bu ne, ya da neydi?" diye soruyor.

"Tank makarna ve peynir getirdi. Mari yaptı. Ama şimdi daha çok... çıtır makarna ve peynir gibi."

Üst kısmı tamamen kararmış ve kenarları tamamen çıtır çıtır görünüyor. Case bulaşık havlularını bırakıp daha yakından bakmak için eğilir ve vücudunu bastırır.

benimkine o kadar yakın ki, yanmış olsun ya da olmasın, akşam yemeğini tamamen unutuyorum.

"Güzel görünüyor," diye fısıldadı Case, neredeyse kulağıma.

Başımı çeviriyorum, bu da yüzlerimizi birbirine birkaç santim yaklaştırıyor. "İyi mi görünüyor? Neredeyse yok olmuş."

Gözleri dudaklarıma düşer. "Yemeği kastetmedim, Jillian." Case artık her adımda içimdeki bir şeyi çekiyor, sanki kalbimi çalıştırmanın bir yolunu bulmuş gibi. "Oh," diyebiliyorum sadece.

Case vücudunu bana doğru çevirir ve nazikçe beni kendisine doğru döndürür. Gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmaz.

"Bence birkaç dakika soğumasını beklemeliyiz, sence de öyle değil mi?" diye mırıldanır.

"Belki birkaç saat?"

Case gülüyor ve sakalının gülümseyen ağzını çerçeveleyişini seviyorum, sanki mükemmel bir cümlemin sonundaki ünlem işareti gibi.

Elini uzatıp enseme kavrar, saçlarıma dolanır. "Bu fikre karşı değilim," der Case, yaklaşarak. "Ama *çok* acıktığımı söylemeliyim."

"Ben de," diyorum. "Aslında açlıktan ölüyorum. Ve yemekten bahsetmiyorum." Sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarıma onun dudaklarına bastırıyorum.

Bir saat sonra, Case ve ben onun kollarının gücünü, tezgahları, mutfak adasını ve birkaç duvarı yeterince test ettik. Buradaki inşaat mükemmel. Beş yıldız.

Yelp'e mükemmel bir yorum bırakacağım

yorum yazacağım. Case'in kolları beni çok değerliymişim gibi tutuyor ve beni hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldıracak güce sahip. O da beş yıldız.

Hayır, belki on yıldız.

Hiç kimseyi böyle öpmemiştim... Aslında, hiç kimseyi öpmemiştim.

Erkekler her zaman bir sonraki adıma geçmek için acele ederler. Case ise, başka bir harekete geçmeden önce

başka bir adım atmadan önce öpüşmeyi öğrenmek istiyor gibi görünüyor.

Bunu ustalıkla yapması *gerekmiyor*; adam zaten doktora yapmış. Sanki dünyadaki tüm zamanı onda gibi, sanki beni Her dokunuşu hafızana kazı ve her öpücüğün her anını yavaşça tadını çıkar.

Anında hayran oldum.

Ama o geri çekilip beni adanın kenarında oturduğum yerden yere indirdiğinde, ikimiz de açlıktan ölmek üzereydik.

gerçek anlamda aç kalmıştık. Yanmış makarna ve peynirin üst tabakasını kazıdıktan sonra, ortasının çok yenilebilir olduğu ortaya çıktı.

Şimdi kanepede birbirimize sarılıp *A Charlie Brown Christmas* izliyor ve makarna ve peynirin yapışkan ortasını yiyoruz. Sadece birkaç lokma çıtır çıtır.

Tabağımı yere koyup Case'e daha yakın olmak için ona doğru sürünüyorum, neredeyse kucağına tırmanıyorum. O gülüyor ve pozisyonumuzu bozmadan tabağını yere koymayı başarıyor. Sonra beni iki koluyla sarıp bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine çekiyor ve göğsüne doğru kıvrılıyor.

Bu durum giderek havada parıldayan mükemmel bir balon gibi geliyor, güzel ama her an patlayıp yok olacaktı gibi. Bunun hakkında soru sormak istiyorum, eve döndüğümüzde ne olacağını sormak istiyorum, ama hazır değilim. Evcilik oynamak çok eğlenceli.

"Noel planların ne?" diye soruyorum, Charlie Brown'ın en kötü ağacı seçmesini izlerken.

"Kız kardeşlerim ve aileleriyle geçireceğim."

"İkisi de evli mi?"

"Evet. En büyük kız kardeşim çocuğu yok, ama diğer kız kardeşim bunu telafi etmek için üç çocuğu var. Çok yaramazlar."

Sesindeki gülümsemeyi duyunca gülümsüyorum. "Eminim eğlenceli bir amcasın." "Benim havamın daha çok... sıkıcı ve fazla ciddi olduğunu düşünüyordum, öyle dememiş miydin?"

dediğin şey bu değil miydi?"

Kaburgalarında gıdıklanacak bir yer arıyorum ama o elimi yakalayıp kalbinin üzerine koyuyor. Makarna ve peynirin ortasından daha erimişim.

"Peki ya ailen?" diye soruyorum.

"İkisi de öldü. Birkaç yıl oldu."

Case ailesi hakkında her konuştuğunda, kalbim sızlıyor. "Oh, vay canına. Kaza mı geçirdiler? Yoksa sağlıkları mı bozuldu? Üzgünüm. Meraklıyım. İkisini de kaybetmek için çok genç görünüyorsun."

Omuz silkiyor. “Çocuk sahibi olmak için biraz daha yaşlanana kadar beklediler. Ve dediğim gibi, işkolikti. İkisi de doktor olmasına rağmen, kendilerine pek iyi bakmıyorlardı. Uzun çalışma saatleri, yetersiz uyku, tuhaf saatlerde tuhaf yemekler. Babam felç geçirdi ve annem yaklaşık bir yıl sonra kalp krizi geçirdi. Üzülmediğimi söylemiyorum, ama birçok yönden, onlar benim için yabancı ya da iş arkadaşları gibi hissettim.”

Bu o kadar üzücü ki, hepsi, kelimelerle ifade edemiyorum. Bu yüzden, ona daha yakın sarılırım ve sakalının başladığı yere, boynuna bir öpücük kondururum.

"Peki ya sen? Ailenle planların var mı?"

Nefesimi veriyorum. "Vardı. Ama... kardeşim karısı ve çocuklarıyla birlikte anne babamın evine önce ulaştı ve herkese grip bulaştırdı. Bütün ev karantina altında sayılır. Yalnızım."

Case başını geriye eğerek gözlerime bakıyor. "Gel, Noel'i benimle ve ailemle geçir."

Yemin ederim, kalbim sanki helyumla dolmuş gibi hafifledi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çok seveceksin." Bir süre durur. "Ama sana bazı uyarılar yapmam gerek."

"Ne gibi?"

"Kız kardeşimin çocukları sayesinde, en az bir dizine hokey sopasıyla vurulacağından emin olabilirsiniz. Bu yüzden önce sorumluluk feragat belgesini imzalamalısınız. Ayrıca, en büyük kız kardeşim mutfakta bir tür şehit gibi tüm yemeği kendisi yapmakta ısrar ediyor ve o berbat bir aşçı."

"Yanmış makarnadan daha kötü olamaz."

O gülümser. "Güven bana. Bu yaklaşık bin adım yukarıdaydı."

"Neden onun yemek yapmasına izin veriyorsunuz?"

"Marcy bir şeyde ısrar ettiğinde, en iyisi ona boyun eğmektir. Bazen Karen ve ben daha sonra pizza ya da açık olan başka bir yer bulmak için gizlice dışarı çıkarız." Bir süre durur, sonra kolumu okşamaya başlar, parmak uçları cildimde dans eder ve tüylerimi diken diken eder. "Gel. Noel'de kimse yalnız kalmamalı."

"Düşüneceğim," derim esneyerek, ama düşünecek bir şey yok. Çünkü çok erken olsa da, şimdiden kanepede geçireceğim daha fazla gece, daha fazla tatil, Case ile daha fazla HER ŞEY hayal ediyorum.

Ona yaslanıp, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

Ama görünüşe göre savaşı kaybettim, çünkü bir süre sonra Case'in beni kaldırıp sıkıca tuttuğunu ve odama taşıdığını fark ettim.

beni nazikçe yatağa yatırıyor, yorganı çeneme kadar çekiyor ve saçlarımı yastığın üzerine düzeltiyor.

Ona kalmasını söylemek istiyorum, ama gözlerimi açamıyorum, ağzımı açmak ise hiç mümkün değil.

Case yaklaşıyor, dudakları yanağıma değiyor, yumuşaklığı sakalının kaşıntısıyla tezat oluşturuyor. "İyi uykular, Jillian. Narsist gibi görünme riskini göze alarak

narsist gibi görünme riskini göze alarak, umarım rüyada beni görürsün."

'İN 11. BÖLÜMÜ

Yatağımın başucundaki telefonumun titremesiyle uyanıyorum. Case benim için şarj etmiş olmalı, çünkü son hatırladığım şey onun beni yatağa taşıdığıydı. Bu anı gülümserim ve telefonu açarım, . Kahve içmemenin yan etkisi. "Alo?"

Kahve içmemenin yan etkisi. "Alo?"

"Jillian Peters mı?" diye soran adamın sesi derin bir Teksas aksanıyla konuşuyor. "Evet, benim."

"Ben garajdan Don. Arabanızı tamir ettim, kullanıma hazır."

Bu ses, uykudan uyanmış bakışlarımı aniden değiştirir. Sanki yatak odamda kutup ayısı dalışı yapmışım gibi. "Bu kadar çabuk mu?"

Adam gülüyor. "Beklemekten kızacağınızı sanmıştım. İstedığınız zaman gelip alabilirsiniz."

Telefonu kapattığımda, kulaklarımda kıyamet saati sesi çınlıyor. Bu hafta sonu, ne kadar harika olsa da, çok fazla, çok erken. Yani, tatili birlikte geçirmek? Kız kardeşleriyle tanışmak?

Başparmağımın etrafındaki deriyi çiğnediğimi, çok derine indiğimde ve deri pembeye dönüp zonklamaya başladığında fark ediyorum.

İçimdeki bir ses, "*Bunu mahvetme*" diyor. *Panik yapma ve iyi olabilecek bir şeyi sabote etme.*

Ama endişem genellikle mutluluk dolu bir Truva atından dökülen askerler gibi gelir ve onlar ağır silahlıdır. Endişemin bir kısmı sadece huzursuz bir kaygı hissidir, ama bu kaygıların bazılarının belirli isimleri vardır.

Ve Şu anda, Case'in tam olarak istemediğim Şey olması, yani birĐok kliŐeye sahip bir adam olması etrafında odaklanıyorlar.

Case ve ben birlikte çalışıyoruz - klasik ofis romantizmi kliŐesi, o benim patronum olmasa da. İŐlerin ters gitmesinin pek çok yolu var. Hala neden benimle geldiğini hala bilmiyorum ve bu konuda çok kaçamak davranıyordu.

Bu yolculuĐa baŐlamadan önce - ve aslında sonrasında da - birbirimize karŐı zar zor nazik davranıyorduk. Bu da bana dűŐmanlardan aŐıklara dnűŐen bir his veriyor. Nasıl bu kadar çabuk deĐiŐti? Bu yeni dinamik, tekrar çatıŐmaya dnűŐmeden ne kadar sűre devam eder?

O da benden bűyűk, yaŐ farkı da var. Ne kadar fark var bilmiyorum ama en azından birkaç yaŐ fark var. BeŐ mi? On mu?

Ve ikinci maddeden de anlaŐılacaĐı gibi, onu neredeyse hiç tanımiyorum. Onun beni kuşaĐında taŐımasına ve dudaklarını dudaklarıma koymasına izin verirken ne dűŐűnűyordum? Ve boynuma. Ve gömleĐimin kenarındaki kprűcűk kemiĐime.

Bu anıyı hatırlayınca titriyorum, sonra yorganı geri çekip ayağa kalkıyorum. Kaslarım gergin, adrenalinim yűkseliyor. Bu hissi kendimde tanıyorum.

Tanıdık bir his, hiç de yakıŐmasa da rahatça oturan bir kot pantolon gibi.

Annem eskiden benim bűyűk, kırmızı bir kendini imha dűĐmesi ve tetiĐi çekmeye hazır bir parmaĐım olduĐunu söylerdi. Ve kendim hakkında bunu bilmeme raĐmen, yűkselen panik dalgası ve çok yűksek sesli endiŐelerim durmuyor.

"Bilmek, savaŐın yarısıdır" der annem hep, grűnűŐe göre çocukluğunda izlediği bir televizyon programından alıntı. Ama hareket halindeki araçlardan atlama eğilimim olduğunu bilmek, Őu anda savaŐın diğer yarısını kazanmama yardımcı olmuyor.

Case kapıyı çaldığında, irkiliyorum.

"Jillian?" diye yumuşak bir sesle seslenir. "Uyanık mısınız?"

Banyoya koşarım ve "DuŐa giriyorum!" diye seslenirim.

"Sana kahve getirdim," diyor.

"Yatağın űzerine bırak! TeŐekkűrler!" Banyo kapısını çarparak kapatıp duŐu en sıcak dereceye ayarlıyorum ve yatak odasının kapısının tekrar kapanmasını bekledikten sonra giysilerimi çıkarıp kaynar suya giriyorum.

Endişelerimi silip atmak için elimden geleni yaptım ama bu, kendimi sakinleştirmekten daha fazla işe yaramadı. Kahvemi yudumlayıp Case'in bana getirdiği mısır ezmesini yedikten sonra yatak odamdan çıktım.

Kahvemini tadını çıkaramadığımda, o günün üzücü bir gün olduğunu anlıyorum. Case kanepede oturmuş, telefonuna kaşlarını çatmış bakıyor. Bu beni iki gün öncesine, konuşmaya devam edecek kadar telefonuna bakmayı bırakamayan huysuz adama geri götürüyor.

Gördün mü? Bu normal bir durum. Son bir gün kadar süren tuhaf, gerçeklerden kaçış dolu zaman dilimi sadece geçici bir hevesdi. Artık her şeyin yoluna girme zamanı. Ve bu yerler birbirine yakın değil.

"Arabam tamir edildi," diye selam veriyorum.

"Eski güzel Tina geri döndü mü?" Telefonunu bırakıp bana doğru dönüyor. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi hızla kayboluyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sanırım sadece her şeyin sıfırlanmasına hazırlanıyorum."

Case bunu kolaylaştırıp anladığını gösteren bir şekilde başını sallarsa çok iyi olur. Ama içimden bir ses, ben o büyük kırmızı düğmeye basmadan önce beni oradan uzaklaştırması için çılglık atıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sıfırlamak mı?"

"Bilirsin, iki gün önce olduğu gibi, el sıkışıp meslektaş olarak yollarımızı ayırmak."

"Ben öyle düşünmemiştim... Benim demek istediğim..."

"Endişelenme. İyi vakit geçirdim. Ama iyi vakitler hakkında ne derler bilirsin."

Case ayağa kalkar ve sanki kaçma tehlikesi varmışım gibi yavaşça bana doğru yürür. Ama çok geç. Ben duygusal olarak valizlerimi çoktan topladım ve ilk trene atladım bile.

Birkaç adım ötede durur. Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturmuş olsam da, bu mesafe bana acı verir.

"Dün gece ile bu sabah arasında bir şey mi oldu? Ben bir şey mi yaptım?"

Sokağa bakan büyük pencerelere doğru bakıyorum. Gökyüzü parlak, bulutsuz mavi, acı verecek kadar parlak. "Hayır."

Kaçmadan önce, Case aramızdaki mesafeyi kapatır ve beni kollarına alır. Kollarım hala göğsümün üzerinde çaprazlanmış durumda, bu yüzden kaçamam, ama kaçmak istemediğimi fark ederim. Saniyeler içinde, ona eriyip giderim,

o derin, erkeksi kokuyu içime çekiyorum. Sırtımı, sonra saçlarımı okşuyor ve ben titreyerek nefes alıyorum.

"Konuş benimle," diye

yalvarır. "Nasıl

yapacağımı bilmiyorum."

"Oh, konuşmakta çok iyisin, Jillian."

Case'in beni bu kadar kolay etkisiz hale getirebilmesine şaşırarak biraz gülüyorum. "İş konusunda endişeliyim."

"İş konusunda endişelenmene gerek yok."

"Neden?"

Case şakağıma öpücük kondurur. "Bana güven. Ama şimdilik iş konuşmasını bir kenara bırakalım."

Alarm zilleri beynimin kendini yok eden kısmında çalmaya çalışıyor, ama ben onlara kibar olmayan bir şekilde susmalarını söylüyorum.

"Başka ne var?" diye soruyor.

"Yani, ben yirmi altı yaşındayım ve sen..." Bunu söylemenin doğru yolunu arıyorum. "Sen, şey, yirmi altı yaşında *değilsin*."

O hareketsiz kalır ve ben biraz paniklemeye

başlarım. "Bana yaşlı mı dedin?"

"Hayır, öyle demek istemedim..."

"Yaşım yüzünden bana ayrımcılık mı yapıyorsun? Çünkü yasal işlem başlatmayı düşünüyorum ve protez dişlerime bahse girerim ki, herhangi bir davayı kazanırım."

Şimdi gülüyorum. "Saçmalıyorsun." Bir süre duruyorum. "Ama takma diş takmıyorsun, değil mi?"

Case başını eğip kulağıma yumuşak bir şekilde homurdanıyor. "Takma dişim yok. Ve ben sadece otuz iki yaşındayım. Altı yaş fark o kadar da kötü değil."

"Ama sen üniversitedeyken, bu demek oluyor ki ben..."

"Söyleme."

"Ortaokuldaydım," diye bitiriyorum.

Kulağıma ısıriyor. "Gördün mü, şimdi bunu iğrenç bir şey gibi gösterdin. Ama o zamanlar iğrenç olurdu. Şu anda ise hiç sorun yok. Başka endişen varsa ortadan kaldırabilirim?"

Şu anda kendimi ne kadar sakin hissettiğime inanamıyorum. Kafamdaki endişeler uykuya daldı ve bu haliyle çok daha iyi. Sadece ne kadar süre sessiz kalacaklarını bilmiyorum.

Case benim endişelerime tekrar tekrar katlanmak isteyecek mi? En kötü senaryoları hayal etmekte ustayım — ve sadece bataklık veya ayı saldırıları hakkında değil.

"Bu konuda iyi değilim," diyorum

ona. "Bu cümledeki 'bu'yu tanımla." Omuz silkiyorum.

"Hm. Yaklaştığımı söyle," diyor Case. "Sarılmakta iyi değilsin."

Dudaklarım gülümsüyor. "Soğuk. Neredeyse Antarktika'dasın."

"Katılıyorum. Sarılmakta *kesinlikle* iyisin. Bir bakalım... veda etmekte iyi değilsin, değil mi?"

"Biraz daha kuzeyde. Subtropik."

"Tamam. Duygularını ifade etmekte iyi değilsin?" "Ekvatora biraz daha yakın."

Case beni daha sıkı kendine çekip, ağzı kulağıma yaklaşacak şekilde eğildi, bu da içimi ürpertti. "İlişkilerde iyi olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye dikkatlice sorar.

Sesim biraz yumuşak, biraz sulu çıkıyor. "Daha çok onları mahvetmekte iyiyim."

"Anlıyorum. Peki, geçmişte terk eden taraf mıydın, terk edilen taraf mı?"

"Genelde terk edilen taraf olduğumu öğrenince şaşıracaksın. Başkalarının benden ayrılmasını sağlamakta oldukça yetenekliyim. Bir nevi yıkıcıyım."

"Ah."

"Yani, ilişkilerin yarısı zaten berbat geçiyordu. Ama öyle olmasa bile..."

Sözlerim kesildi, utançtan yanaklarım kızardı. Bu kusurum Case'i korkutup kaçırmaya yeter. Hatta, bu durum aramızdaki farklılıklarımızı ve yaş farkımızı vurgulayacaktır, çünkü bu tamamen olgunluktan uzak bir davranış. Bunu bilecek kadar kendimi tanıyorum.

Konuşmadan önce, Case dudaklarını yanağımanın üzerinde gezdirir, sonra çenem boyunca ilerler ve kulağıma geri döner, sözleri okşamalar gibi kulağıma düşer.

"Ne kadar öfkelenirsen öfkelen, Jillian, beni yıkamazsın." Rahatlama, içimi kaplayan ılık bir esinti gibidir. Case'in göğsüne daha da gömülürüm

Case'in göğsüne daha da gömüldüm ve kollarımı serbest bırakarak beline doladım.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, duygularım göğsümü sıkıştırıyor, ama iyi bir şekilde, onun beni daha sıkı kucaklamasına uygun bir şekilde.

"Her şeyin yeni olduğunu biliyorum. İş ve diğer birçok şey hakkında konuşmamız gereken konular var. Ama seni bu kadar kolay bırakmayacağım,

Jillian."

Gülümsüyorum. "Muhtemelen evini yine yıkmaya çalışacağım," diye uyarıyorum.

Case geri çekilir, yanaklarımı avuçlayarak gözleri hayranlık dolu bir bakışla yüzümün her yerini tarar. "O zaman evimi tuğladan yapmış olmam iyi olmuş." Burnumun ucunu ısırır. "Ve ben büyük, kötü kurtlara karşı büyük, kötü kurtlara karşı bir zaafım var."

Gülümserim ve onun gücünün sınırlarını test etmeye çalışır gibi onu öperim, bir yandan da bir dahaki sefere onu ittiğimde yeterince güçlü olmasını umarım — ya da belki de sonunda o büyük, kırmızı düğmeden uzaklaşmayı öğrenirim.

BÖLÜM 12

Mari'nin lokantasında son bir kahvaltı yapmaya karar verdik. Bu daha çok benim için, çünkü Case hala sıkıcı ama bağırsak dostu yiyeceklerini yiyor. Bu da aklıma şunu getirdi...

"Dün gece makarna ve peynir hakkında bir şey sormadım." Bana boş boş bakıyor. "Biliyorsun, IBS'in varsa yiyebilirsin."

Case gözlerini devirdi, ama yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Benim için endişelenmen çok sevimli.

Endişelenmen çok tatlı. Seyahat etmek, yemek seçimlerimi her zaman kontrol edemediğim için biraz akışına bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Yanmış kısımlar dışında çok lezzetliydi ve her ihtimale karşı ilaç aldım. Makarna ve peynir her zaman buna değer diye düşünüyorum."

"Peynir seviyorsun, ha?"

"Sevmediğim bir peynirle hiç karşılaşmadım. Midemin peyniri sevip sevmediğine gelince, pekala, her zaman söz hakkı yok. Ya sen?"

"Peyniri severim, canavar değilim sonuçta, ama daha çok çikolata severim."

"Not aldım."

Konuşma böyle devam ediyor — şakacı, eğlenceli, kahkahalarla renklendirilmiş. Birbirimizi tanıyoruz ama bu çok kolay oluyor. Sanırım Case ile sonsuza kadar konuşabilirim. Bu da onun hakkında keşfettiğim bir başka şaşırtıcı şey. Konuşmadaki hızlı zekası. Tamamen benim zayıf noktam.

Diğer kadınlar gibi ben de güzel pazıları, karın kaslarını veya çekici gülümsemeleri severim, ama benim için kelimelerle dövüşebilen bir erkek gibisi yoktur.

"Hemen dönerim," diyor Case, kabinden çıkarken. "Bunu ödememeye çalışma, Jillian. Kartımı burada bırakıyorum."

"Tamam."

Normalde itiraz ederdim. En azından biraz. Karşılığını ödeyebildiğim sürece, ısmarlamayı teklif eden erkekleri severim. Ama Tina'nın hesabı ne kadar olacak bilmediğim için... Ücretsiz kahvaltı trenine seve seve binerim.

Case'in cüzdanının yanında bıraktığı telefonu bir mesajla yanar. Sonra bir tane daha.

Telefonunu ters çevirip önizlemeleri okursam bu gözetleme olur mu? Kesinlikle!

Ekranın aydınlandığı birkaç saniye içinde mesajları ters çevirip okursam bu gözetleme olur mu? Yani... teknik olarak? Belki? Ama izlediğim tüm polis dizileri bana bunun açıkça ortada olduğunu düşündürüyor. Bu adil bir oyun.

Ve ben hala bu ahlaki ikilemle boğuşurken, başka bir mesaj daha geliyor. Bu mesaj da patronumuz David'den, ilk ikisi gibi.

Ekran kararana kadar hepsini okumaya vaktim yok, ama gördüklerim beni masanın kenarına tutunmaya ve hızlı hızlı nefes almaya zorluyor.

Belki de öyle demek istememiştir...

Belki mesajın geri kalanını görseydim...

Belki görüldüğü gibi değildir?

Çünkü görüldüğü kadarıyla David, Case'e haber veriyor ve benimle birlikte olmadığı anda tam bir rapor istiyor.

Bu endişelerin ve en kötü senaryoların kafamda ne kadar çabuk dolaşmaya başladığı şaşırtıcı. Keşke kardeşim bana verdiği kitapta, yeni (belki?) erkek arkadaşın/iş arkadaşın patronun emriyle seni gözetlediğini düşünürsen ne yapman gerektiği ile ilgili bir bölüm olsaydı.

Yolculuğun başında, Case'in maaş zammı almamı engelleyeceğine dair duyduğum korkular yeniden aklıma geldi. Onun telefonuna yapışık olduğunu, ama bu konuda gizemli davrandığını ve konuyu değiştirdiğini hatırlıyorum. İlk gece, turda Tank'tan duyacağımız şeyler ve araştırmam gereken diğer konular için boşluklar bırakarak tüm sunumu hazırladım. Tatil boyunca bitirmeyi planlıyordum, böylece döndüğümüz gün David'e sunabilecektim.

Ama benimle birlikte olmadığı anda Case'den bir rapor istiyorsa...

"Hala ödemedin mi?" diye sordu Case, etrafına bakarak. Kartını aldı. "Ben kasaya çıkayım. Oldukça meşguller."

Hala masayı sıkıca tuttuğumu görmek için bir saniye bile duraksamadığına sevindim. Kısmen dengeli olmaya ihtiyacım olduğu için, kısmen de...

Parmaklarımın telefonu tutup ekranı aydınlatmayacağına güvenmiyorum. Şu anda hala Case'in mahremiyetini ihlal ettiğimi inkar edebilecek durumdayım. Telefon tekrar aydınlanıyor.

David: Nasıl hayatta kaldığını duymak için sabırsızlanıyorum. Bir şeyler içip erkek erkeğe konuşuruz...

Ve bir tane daha.

Marcy: Eve acele etmelisin. Kız arkadaşın seni özlüyor...

Kız arkadaşın.

Gördüğüm tek şey bu. Case bekar olduğunu söylememiş miydi? Hayır, bağlanmamış olduğunu söylemişti. Şimdi merak ediyorum, bu onun birden fazla kişiyle çıktığını söylemenin süslü bir yolu muydu acaba? *Kız arkadaşın* bana kesinlikle bir bağlılık gibi geliyor.

Ve David'in mesajlarıyla birlikte bu tür bir mesaj, tanıdığımı sandığım adam hakkında pek de iyi bir izlenim bırakmıyor. Kahvaltıda bu kadar çok yediğim için midem çok rahatsız.

"Hey, ne oldu?" Case, kabinin diğer tarafına kayıyor. Kredi kartını cüzdanına geri koyuyor, ama gözleri yüzümden ayrılmıyor. "Jillian?"

Sesinde endişe var. *Sahte* mi, gerçek mi? Bütün bunlar sahte mi? David'in ona verdiği bir görevin parçası mıydı? Anlamıyorum.

İçimdeki her şey kaçmak istiyor. Tank'ı arayıp, Tina'yı almaya beni YALNIZ başına götürmesi için uyduruk bir açıklama yapmak istiyorum, Case'i burada bırakıp, Austin'e kendi başına dönmesini sağlamak için.

Noel'i kendisi ve ailesiyle birlikte geçirmeni istediğinde, şüpheli bir şekilde mantıklı gelen bir ses diyor ki. David ile şüpheli bir ilişki içinde olsaydı bunu yapar mıydı? Ya da başka biriyle çıkıyor olsaydı? Hayır, yapmazdı.

Ama mesajlar! Telefonu gizlice izlemek! Belki de mesele bu fikrin övgüsünü çalmak değil, cuma gecesi şüphelendiğim gibi işten çıkarmalardır. Case hayır dedi ama...

Ona sor, diye açıklık getirir. Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin.

Ve tüm klişelerden en çok hangisini sevmediğini biliyor musun? başka bir ses ekliyor. İLETİŞİM SORUNLARI.

ONA SOR. Şimdi hepsi bir araya geldi, kafamdaki tüm sesler, en az endişenin kakofonisi kadar yüksek sesle bağıyorlar.

Case tekrar adımı söylüyor ve sanki onu bir tünelin dibinden duyuyorum. Parmağım yine kırmızı düğmenin üzerinde duruyor, ama Case'in bana öfkelenmeme izin vermesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum.

"Mesajlarını gördüm," diyorum, ve sanki kafamdaki tüm gürültü anında silinir. Case gözlerime bakar ve bakışlarında korku olmaması beni rahatlatır. "İsteyerek yapmadım, ama sürekli geliyorlardı ve ben meraklı biriyim. Mahremiyetini ihlal ettiğimi biliyorum ama... Sorularım var. Belki önce sen bakmalısın."

Telefonuna doğru başımı sallıyorum ve Case, benim gördüğümü görebilmek için ekrana dokunuyor.

Yüz hatları anlayışla yumuşar ve elime uzanır. Ama ben onu masanın altına saklamadan önce.

"Açıklayayım," diyor.

Çirkin bir kahkaha patlar içimden. "Bu, tüm kötü konuşmaların en tipik başlangıcıdır."

"Jillian." Case'in sesi dikkatli. "Söylediklerimi hatırlıyor musun? Hiçbir yere gitmiyorum. Sorularını sor. Tamam mı? Sor."

"David'le birlikte iş sabotajı mı planlıyorsunuz, beni kovmayı mı, yoksa..."

"Hayır." Bunu söylerken dudakları hafifçe kıvrıldı. "David'i hiç sevmiyorum ve onun davranışları, özellikle de ofisteki genç kadınlara karşı tutumu hakkında insan kaynakları ve yönetim kuruluna sunmak üzere bir dosya hazırlıyorum."

Bu haber beni neredeyse geriye doğru savurdu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Onun davranışlarında bir kalıp gördüm ve bu geziyi seni kovmak için bir bahane olarak kullanmaya çalışacağını hissettim. Seni korumak, bunu yapmasına engel olmak için buradayım."

Bunu sindirmek ve tuttuğum nefesimi vermek bir dakikamı aldı. Demek David tahmin ettiğim kadar pisliğin tekiymiş. Ve Case de... ilk başta düşündüğüm kadar pislik *değilmiş*.

"Yanlış düşündüğüm için özür dilerim."

Kafasını salladı ve elini bana doğru uzattı, avucunu yukarıya doğru çevirerek, bir davet gibi. Ama hala sorularım vardı.

"Ve metinde geçen" —boğazımdaki düğümü yutkunarak— "senin kız arkadaşın?"

Bunun üzerine Case bana bir gülümseme attı ve elini masanın üzerinde bırakarak diğer eliyle telefonunu açıp bir uygulamaya girdi.

Bana gösterecek gibi görünüyor, ama sonra telefonu göğsüne sıkıca bastırıyor. "Benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin."

"Neden seninle dalga geçeyim ki?"

"Söz ver."

Case'i dikkatle izlerken kaslarımın gevşediğini hissediyorum.

Ekranı ne varsa, Case'in hayatında başka bir kadın olmadığına eminim.

Benim işimi elinden almaya gelmiyor. O, bu yolculuğa çıktığımızdan beri keşfettiğim adam.

Bir şey söylemeden önce, elimi uzatıp avucumu onun avucuna kaydırarak sıkıca sıktım. Küçük bir jestti, ama benim için çok büyük bir jestti, o bana tam bir açıklama yapmadan önce ona güvenimi gösteriyordum.

"Seninle dalga geçmeyeceğime söz veriyorum... çok fazla."

O inliyor ama gülümsüyor, telefonu masanın üzerinde kaydırarak bir tür web kamerasına açıyor.

"Ne...?"

"Bu benim kızım," diyor.

"Bu bir tavşan," diyorum, şaşkın bir şekilde. Kahverengi altın rengi tavşan, tabanında yırtık gazete kağıtları olan paslanmaz çelik bir kafeste zıplıyor. Yüzünün her yerinde, sanki sürekli yataktan kalkmış gibi, dik duran tüyler var.

"O bir aslan başlı tavşan. Cuma sabahı ameliyat oldu. Ameliyatı kız kardeşim yaptı, bu yüzden Austin'deydim. Ve onu kontrol etmek için web kamerasından izliyordum."

"Evcil tavşanını izliyordun..."

"Persephone," diye ekliyor.

"Ameliyatından sonra Persephone adındaki evcil tavşanını web kamerasından izliyordun."

"Sana neden söz verdirdim, anladın mı?"

Case, kabinin kendi tarafında biraz yer değiştirir. Ama endişelenecek bir şey yok. Bence bu çok sevimli.

"Onunla tanışabilecek miyim?"

Gülümsemesi genişler. "Zorundasın. Ben ve Percy bir paket anlaşmasıyız." "Onun bir takma adı var ama benim yok mu?"

"Butter'ı denedim ama hoşuna gitmedi."

"Kim Butter olarak anılmak ister ki, Case?"

"Eminim bazı kadınlar bunu takdir ederdi. Sana Jilly dememi ister misin? Söylerim. Ama bana Jillian gibi geliyorsun."

"Adımı söyleme şeklin hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum.

"*Jillian*," diye fısıldadı ve yüz hatlarını o kadar abartılı bir şekilde seksi bir ifadeye çevirdi ki, gülmekten kendimi alamadım.

"Sakin ol, kaplan. O sesi lokantada olmadığımız zamanlar için sakla."

"Anlaşıldı," diyor, elimi tutup parmaklarımı öperek. "Şimdi, aramız iyi mi? Başka sorusu olan var mı?"

"Tamamız. Telefonuna baktığım için özür dilerim. Ve varsayımda bulunduğum için." "Aramızda sırlar olmasını istemiyorum. İstedğin zaman telefonuma bakabilirsin."

O mesajların nasıl görüneceğini tamamen anlıyorum. Ama sorularıyla bana geldin. İyi yaptın. Güven, kendimizi güvensiz veya endişeli hissettiğimizde birbirimize doğrudan gelmemiz demektir. Tamam mı?"

"Kendimi yok etme içgüdülerimle savaşmaya çalışacağım." Bir süre durdum. "Senin için fazla olduğumu düşünmüyor musun?"

"Oh, sen benim için kesinlikle fazla iyisin."

"Benim sorduğum bu değildi."

"Çok yazık, çünkü cevabım bu. Şimdi, gitmemiz gerekmiyor mu?" "Birisi *kız arkadaşını* görmek için sabırsızlanıyor mu?"

Bana parmağını doğrultuyor. "Söz vermiştin."

"Seninle çok fazla dalga geçmeyeceğime söz verdim. Bu kadarı yeterli gibi görünüyor."

. BÖLÜM 13

"EĞER ÖYLE, JILLY." Case'in en büyük ablası Marcy, mutfak adasının üzerine eğilerek sırtıyor. "Büyük bir aile mi istiyorsun?"

Etrafa bakınıp, yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. Case, Karen ve kocasına üç çocuklarını ve tüm hediyeleri arabaya yüklemelerine yardım ediyor. "Ondan sonra, çocuk sahibi olmaya hazır olacağımı sanmıyorum."

Marcy güldü, sonra eggnog dolu bardağını benimkine çarptı. "Bakalım bu ne kadar sürecek."

"Bilmiyorum. Bacağımdaki yara izi iyi bir hatırlatıcı olacak."

Case, hokey sopasıyla vurulmak konusunda şaka yapmıyordu. Ya da buz küpüyle... Beş yaşındaki bir çocuk yüzünüze fırlattığında gerçekten çok acıtıyor. Ancak bacağımdaki kesik, bu ikisinden de kaynaklanmıyordu, daha çok çocuklarla ilgili tesadüfi bir kazadan kaynaklanıyordu. Lego dinazorun üzerine bastım ve şömineye düştüm. Neyse ki şömine yanmıyordu. Birkaç gün içinde bir yangın kazası yeter, bence. Case'in hala yeni bir paltoya ihtiyacı var.

Küçük teröristler olmalarına rağmen, Case'in yeğenleri çok sevimli. Yorucu, ama sevimli. Üç yaşındaki Avery, Case onu arabaya taşıyana kadar kucağımda uyuyakaldı. Ben de onunla birlikte neredeyse uyuyakalıyordum.

"Ben de hazır olacağımı hiç düşünmemiştim." Marcy bana kurnazca bir bakış attı ve karnını okşadı, bana tamamen normal görünüyordu ama gözlerindeki yaramazlık aksini söylüyordu. "Ama yine de..."

"Hamile misin?" diye fısıldadım.

"Evet!" diye fısıldayarak cevap verdi. "Ama Greg dışında kimse bilmiyor."

"Ama neden bana söylüyorsun? Yani, benimle daha dün tanıştın."

Faturası gizemli bir şekilde ödenmiş olan Tina'yı aldıktan sonra (Case'in şok numarası yapamadığına bakılırsa, faturayı Case ödemişti) doğrudan Marcy'nin evine gittik.

evine doğru yola çıktık. Beni gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu ve yemin ederim ki, Greg ile para alışverişinde bulunduğunu gördüğümü yemin ederim. Bir tür bahis miydi? Case'e sormak istedim ama unuttum.

Akşam yemeğinden sonra, Case ve ben Target'a gittik ve onun ailesine hediye alabilmem için son dakika alışverişçileriyle mücadele etmek zorunda kaldık. Ayrıca, ona bir şey almayı da başardım. Hediye bu geceye sakladım.

Genel olarak, Case'in ailesi çok misafirperver davrandı, sanki onları uzun zamandır tanıyormuşum gibi. Ailem, tatili yalnız geçirmememden çok memnun oldular, ama Case'i iyileştiği anda eve getirmedim beni evlatlıktan reddedeceklerini söylediler. Marcy ve Karen, Case'in bana söylediği kadar onunla dalga geçiyorlar, bu da beni çok eğlendiriyor. Yolculuğumuzdan önce, bunu hayal bile edemezdim. Ama o zaman, bunların hiçbirini hayal edemezdim.

Noel'i Case'in ailesiyle geçirdikten sonra, neredeyse Case'in kucağına oturmamı kesinlikle hayal edemezdim.

Her şey çok hızlı mı geliyor? Evet. Garip bir şekilde mükemmel bir hızda mı ilerliyor? Bana sorarsan biraz yavaş.

"Senin hakkında bir his var içimde," diyor Marcy, bu da içimi ısıtıyor. "Ayrıca, sır saklamak eğlenceli değil mi?"

Aslında, HAYIR, çünkü bu tür sırları saklamakta çok kötüyüm. Kesinlikle en kötüsüyüm.

"Kim sır saklıyor?" diye sorar Case, odaya girip ceketini ve atkısını benimkinin yanındaki tabureye bırakır. Sonra tabureyi bana yaklaştırır, böylece neredeyse birbirimize yapışırız ve yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur. Kız kardeşine panik dolu bir bakış atarım, o da gülerek karşılık verir.

"Herkes öyle değil mi?" diye sorar Marcy hafifçe, bana göz kırparak Case'e bir bardak eggnog uzatır.

Case bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Bourbon yok mu? Ne zamandan beri alkolsüz eggnog içiyoruz?"

Marcy bir şişe burbon bulur ve Case'e uzatır. "Sen iç," der.

"Teşekkürler," der ve kupasına biraz döker. Kupayı bana doğru uzatır, ben de başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine yaklaştıırım.

Eggnog'uma da biraz ekler. "Küçükler gittiğine göre, sanırım hepimizin biraz biraz burbona ihtiyacımız var."

O, Marcy'ye geri verir, Marcy başını sallar ve kapağı kapatır. "Bebek için iyi değil," der, tam o sırada Greg içeri girer ve ellerini

ellerini beline dolayarak karnına koyar.

İkisi de eggnog'undan bir yudum alan Case'e gülümser. Case dalgın dalgın başını sallar, sonra durur ve hızla bardağını masaya bırakır. "Bekle, ne?"

Greg karısının yanağına öpücük kondurur. "Görünüşe göre, Karen'ın çocukları bizi aile kurma fikrinden vazgeçirmedi."

"Bir şekilde," diye gülüyor Marcy.

"Hamile misin?" diye sorar Case, sesi tizleşir ve kocaman gülümser. Çocukların hediyelerini açarkenki kadar heyecanlı görünür. "Cidden mi?"

"Evet. Haziran ayında doğacak," der Marcy.

Case saniyeler içinde ayağa kalkar, kız kardeşine sarılır ve Greg'in sırtına vurur, neredeyse anne baba olacaklar kadar heyecanlı görünür. "Vay canına, bu harika! Tebrikler! Vay canına!"

Case'in çocuklara karşı ne hissettiğinden emin olmasam da, cümlelerindeki ünlem işaretlerinin sayısı bana bir fikir veriyor. Ya da en azından amca olmaya karşı ne hissettiğini. O konuyu sonraya bırakmaktan memnunum.

Greg yatmaya gitmeden önce birkaç dakika bebekle ilgili her şeyi konuşuyoruz. Marcy esniyor. "Ben de yatmalıyım galiba. Uzun bir gün oldu.

Yemek pişirmek beni çok yoruyor."

Case bana ince bir bakış attı, daha önce bana söylediği şeyi hatırlatarak: Marcy'nin her şeyi pişirme konusunda ısrarcı olduğunu. Bu konuda haklıydı. Ve bunun korkunç olduğu konusunda da. Açlıktan ölüyorum ve yatmaya gittikleri için çok mutluyum, böylece mutfağı basabiliriz.

"Mutlu Noeller, Jilly. Sonunda seninle tanışabildiğimiz için çok mutluyum," diyor Marcy.

Başımı eğiyorum. "Sonunda mı?"

Yanımda Case, boynunun önünde kesme hareketi yaparak elini sallıyor. "İyi geceler, kardeşim," diyor, biraz fazla yüksek sesle.

Marcy onu görmezden gelir. "Ne? Sana söylemedi mi?" "Ne söylemedi?"

"Hiçbir şey!" diyor Case. "Dostum, geç oluyor. Biraz dinlenmelisin. Bebeğin için."

"Yıllardır senden bahsediyordu. Gerçekten harekete geçeceğini hiç düşünmemiştik."

"Yıllardır," diye tekrarlarım. "Gerçekten mi?"

Case başını tezgahın üzerine koyar. "Sen çok kötüsün, Marcy."

Gülümsemesi daha da genişler. "Bu gezide, onun çekici kişiliğiyle seni kazanıp kazanmayacağına ya da korkutup kaçıracağına dair bir iddiaya girmiştik."

"Ben de çekici olabilirim," der Case. "Beni destekle, Jillian."

"Kesinlikle çekicilik var. Huysuz tavırlarının altında."

Marcy güler. "Bu söze katılıyorum. Yani, sana ne zamandır senden hoşlandığını söylemedi mi?"

"Kesinlikle yapmadı," diyorum ve Case'in kaburgalarına dirsek atıyorum. O sıçrayarak oturur ve elimi itekler. Kulaklarının uçları kıpkırmızıdır. "Neden bu kadar uzun bekledin?"

"Kardeşim büyük kararları vermekte acele etmez. Onunla uğraşmak için sabırlı olman gerekecek, şimdiden özür dilerim."

"Beni aptal gibi gösteriyorsun," diyor Case, Marcy'ye. "O benim kız arkadaşım olmak istediğini onaylamadan onu korkutup kaçırma."

Marcy ellerini beline koyar. "Jilly, onun kız arkadaşı olmak ister misin?"

Case inleyip başını geriye yaslayarak kız kardeşler hakkında mırıldanırken ben dudakımı ısırıyorum.

"Case varsayımsal olarak benden kız arkadaşı olmamı isteseydi, büyük olasılıkla, varsayımsal olarak konuşursak, evet derdim. Tabii Persephone onaylarsa."

"Onaylar," diyor Case.

"Tavşanın ön onayı mı var? Harika!"

"Eggnog kararını etkiliyor mu?" diye sorar Marcy. "Çünkü Greg'in çok sevimli bir erkek kardeşi var ve..."

"Yatağına git," der Case, ofisteki herkese konuştuğu gibi hırçın bir sesle. "Git."

"İyi geceler, ikiniz!" Marcy tavandaki ışığı kapatır ve bizi penceredeki elektrikli mumun loş ışığıyla ve bitişikteki aile odasındaki ağaç. "Oh, umarım mistletoe'nun altında oturduğunuz farkındasındır. Rica ederim," diye şarkı söyler gibi konuşur Case, geri çekilen sırtına top haline getirilmiş bir peçete fırlatırken.

Yukarıya bakıyorum. Tabii ki, başımızın üzerinde dağınık bir plastik ökse oturma parçası asılı. Aceleyle yapılmış bir iş, tavana birkaç parça bantla zar zor tutunuyor.

Birkaç parça bantla zar zor tavana tutturulmuş. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, ama etrafa bakınca, benzer birkaç çirkin parça daha olduğunu fark ettim, sanki biri mistletoe'nun yarısını kesip evin etrafına yerleştirmiş gibi.

"Karen," diyor Case, bakışımı takip ederek. "Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bu kesinlikle Karen'ın işi. Ailen de bu kadar kötü mü?"

"O kadar da kötü değil. Babamın seni tehdit etmek için kullandığı bir av tüfeği bile yok." Bu, buranın Teksas olduğunu düşünürsek, bir şey ifade ediyor.

Case adaya yaslanarak bana dönüyor. "Gerçekten burada mısınız?"

"Daha önemli soru şu: Yıllardır bana gerçekten aşık mıydın?"

"*Aşık olmak* kelimesinden nefret ediyorum," diyor somurtarak.

"Sanki '*bekar*' kelimesini de kendinden aşağı gördüğün için nefret ediyormuşsun gibi mi?"

"Benim için *uygunsuz* olduğunu hiç söylemedim Jillian. Benim için çok *genççe* geldiğini söyledim." Parmak ucuyla yanağımı okşadı, kahve rengi gözleri yumuşadı. "Ve şimdi, bu tamamen yanlış geliyor."

"Yani, bekar *değilsin*?"

Yavaşça başını sallar. "Öyle diyemem." "Ya da... bağlı değilsin?"

"Öyle hissetmiyorum." Çenemi avuçlayarak biraz daha yaklaştı.

Kalbim hızla atıyor ve nedense, yanağıma dokunan eli – basit bir dokunuş—cildimde karıncalanma hissi uyandırıyor ve sinirlerim... gerginleşiyor.

"Nasıl bir his?" diye soruyorum, sesim alçak ve nefes nefese. Belki biraz çaresizce.

Bakışları yüzümde dolaşıyor, yavaşça, kasıtlı olarak, saygıyla. "Sanki," diyor yavaşça, her kelimeyle biraz daha yaklaşıyor, "seni uzaktan hayranlıkla izleyerek, seninle konuşacak cesareti bulabilmeyi dileyerek, biraz daha yaşlı ama ürkütücü derecede yaşlı olmayan bir adamdan hoşlanabileceğini umarak yıllarımı boşa harcamışım gibi." bir adamdan hoşlanacağını umarak."

O kadar yakın ki, onu çift görmeye başladım, her şey bulanıklaşıyor. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek, nefeslerimiz karışıyor.

"Asıl soru şu, Jillian: Bu sana nasıl hissettiriyor?" Sakalı cildimi gıdıklıyor, beni titretiriyor.

"Bana öyle geliyor ki, ikiniz de öpüşmek yerine altında konuşarak güzel ökse otunu boşa harcıyorsunuz!" Marcy koridordan sesleniyor.

Kıkırdayarak geri çekiliyorum ve Case'in gözlerini sıkıca kapattığını görüyorum. Sanki kendi kendine sayıyor gibi görünüyor.

Marcy kapıdan başını uzatır. "Böldüğüm için üzgünüm, ama krakerlerimi unutmuşum. Onları yatağın yanında tutmazsam midem bulanıyor. Ben burada değilmişim gibi davranın," der ve içeri girip tezgahdan bir kutu kraker alır.

"İmkansız," diyor Case, ama gülümsüyor.

Marcy tekrar ayrılırken - umarım son kez - Case tekrar eğilir. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Tam da, teknik olarak bana bunu soran senin kız kardeşin olmasına rağmen, evet, senin kız arkadaşın olacağım dediğim kısımdaydık. Ve şimdi, onun da haklı olduğunu ve daha az konuşup daha çok öpüşmemiz gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz kısımdayız."

"Tamam," diyor Case homurdanarak, sonra beni kendine çekiyor ve sıcak dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırıyor, mistletoe'ya layık bir öpücükle.

EPILOG

Altı ay sonra

Case'e bakmaktan kendimi alamıyorum, o da kollarındaki bebeğe bakmaktan kendini alamıyor. Birkaç günlük yeğenine bakarken gözlerindeki hayranlık ve sevgi... Şey, diyelim ki spontan hamilelik Pseudo bilimin yeni gözdesi olan kendiliğinden yanma konusunda, ben ilk vaka olurdum.

"O çok..." Case kelimeleri bulmakta zorlanır. Sonra önce bebeğe, sonra bana gülümser. "Mükemmel."

Clover — adını görene kadar biraz komik bulduğumuz ama gördükten sonra tamamen uygun olduğuna karar verdiğimiz — biraz kıpırdanır, sonra çok küçük bir ses çıkarır. Case'in hayran bakışları bir anda paniğe dönüşür.

"Acıkmış olmalı. Marcy! Emmek istiyor."

"Sakin ol dostum," diyor Marcy, esneyerek diğer tarafıma oturuyor. "Az önce yedi. Ama *emmek* kelimesini öğrenmiş olman çok sevimli."

Case'in bir bebek tutması bana kendi bebeğim olsun istemesine neden oluyorsa, Marcy bu arzuyu hafifletmeye yardımcı oluyor. Onun etrafında bir ısıltı var, ama aynı zamanda bir kamyonun çarptığı, süper insan gücüyle kamyonu yenip zaferle çıkan bir kadının görünüşüne de sahip.

Bu benzetmede, Clover hem kamyon hem de galibin ganimeti, ki bu da ebeveynliğin özeti gibi geliyor bana.

Case kaşlarını çatıyor. "Emin misin, aç değil mi?"

"Ben alırım," diyorum, elimi uzatarak. "Ellerimi yıkadım bile."

Clover'ı kollarında tutmaya özen gösteren Case, vücudunu benden uzaklaştırır. "Hayır."

Marcy hafif bir inilti çıkarır ve kanepeye çökerek gözlerini kapatır. "İkiniz onun için kavga edin. Gerçekten acıktığında biri beni uyandırсын. Ya da bezini yine kirletirse ve *biri* kokuya dayanamazsa."

"Bu tamamen normal bir tepkiydi," diyor Case.

"Bezine kusmuşsun, dahi," diye hatırlatırım ona.

"Diaper *Genie*," diye düzeltir Marcy, gözlerini açmadan.

"Eğer gerçekten bir cin olsaydı, kirli bezleri ortadan kaldırırdı." "Buna beşlik çakalım."

Marcy elini bile kaldırmıyor, ben de kendime beşlik çakıyorum.

Case fısıldıyor, "Şşş! Bebeği uyandıracaksın."

Marcy bir gözünü açar ve ikimiz hızlıca gülümseriz. "Son evi ne zaman bakacaksın?" diye sorar Marcy.

"Sözleşme imzalandı," derim üzgün bir şekilde. Buradaki emlak piyasası şaka değil, bu yüzden küçük bir tamir gerektiren zanaatkar evi için heyecanlanmamalıydım. Ama aylardır piyasada duran bu renovasyon kabusunu gözümün önünden ayırmamıştım ve kendime çok fazla umut vermişim.

Case ve ben, benim için daireler ve onun için evler (ve umarım yakında ikimiz için de) bakmak için buradaydık ki, Marcy'nin HEB'in dondurma reyonunda suyu geldiği haberini aldık. Marcy, Greg ve Clover'ın yanında olmak için en sevdiğim evi bakmayı erteledik.

Şimdi... artık piyasada yok.

Brightmark'ın merkez ofisini Austin'e taşımasıyla (neyse ki sessizce kovulan David olmadan) ve Sheet Cake'i ana set mekanı olarak kullanmasıyla (benim parlak fikrim), Case ve ben taşınıyoruz. Ailem ve kardeşim, tepe bölgesine sık sık ziyaretler yapma fikrine oldukça heyecanlandılar ve tabii ki Case'in kız kardeşleri de çok sevindiler.

Sheet Cake'i düşündük — Tank'ın birkaç boş loftu vardı — ama ben küçük kasaba hayatına hazır değilim. Ya da işimi kelimenin tam anlamıyla pencerenin dışında yapmaya.

Case, Fabio ile yaşadığı olaydan dolayı hala travma yaşıyor galiba.

"Apartmanlara ne dersin?" diyor Marcy, sesi uykudan dolayı peltekleşmeye başlıyor.

"Apartman dairesidir işte," diyorum omuz silkerek. "Case'in ev bulacağı yere bağlı."

Ayrı yerlere baktığımız için hayal kırıklığına uğradım mı? Evet. Parmağında bir yüzük ve yakın gelecekte birlikte yaşama sözü olmasını tercih eder miydim? Kesinlikle evet.

Ama fırtınalı ilk hafta sonumuzun ardından Case, *yavaş* ilerlemek istediğini söyleyerek frene bastı. Birlikte çalışmakla ilgili endişelerimi ve aramızdaki küçük yaş farkını hiç dile getirmemeliydim, çünkü Case bu konuları çok ciddiye almaya kararlı görünüyor.

Bana sorarsan, çok fazla ciddiye alıyor. Ama o temkinli bir tembel hayvan, ben ise kafeinle dolu bir çita gibiyim.

Bir yandan, onun özenini ve vicdanlılığını takdir ediyorum. Öte yandan, o istese, beş dakika içinde Vegas'a giden uçağa binmiş, Elvis'in nikah kıydığı bir düğüne hazır olurum.

"Şu anda daha önemli işlerimiz var." Case, Clover'ın başına bir öpücük kondururken yumuşak bir gülümsemeyle bana bakar. Gözlerinde bir ışıltı vardır. "Ama birkaç saat sonra bir randevumuz var."

"Öyle mi? Hangi evde?"

"Görürsün."

"Ugh. Peki. Bebeği tutma sırası bende mi?" "Hayır."

Case arabayı garaj yoluna çekerken, bağlanmamaya çalıştığım ama başaramadığım zanaatkar evine şaşkınlıkla bakıyorum.

"Emlakçı sözleşme yapıldığını söylemişti." "Öyle.

Ama sözleşmeler bozulabilir."

Boya mavi renkte ve dökülmüş, panjurların yarısı eksik ve veranda çürümüş görünüyor. Bir zamanlar azalea çalıları olan yerlerde şimdi ölü dallar var.

kümeler ve çimler diz boyu. Ama bir zamanlar ne olduğunu, ne olabileceğini görebiliyorum.

Bu bana *Giving Tree*'yi hatırlatıyor. Evin mutluluktan titrediğini, bize verandasına oturup gölgesinde buzlu kahve içmemizi ve yatak odalarında bebek yapmamızı söylediğini neredeyse hissedebiliyorum.

Ama... artık bu başka birinin hayali. Bu, en kötü türden bir alay gibi geliyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "İçeri girmeyeceğim."

"Ne?" Case motoru kapatır ve bana bakar. "Neden?" "Kalbim bunu kaldıramaz. Zaten yarı yarıya yatırım yaptım ve bu sadece dışarıya bakarak. Başka biri onu satın almışken, ben ona aşık olmaya niyetim yok.

Kalbimin bir sonraki adımımı bekleyemediğinden bahsetmiyorum. Case'in ne kadar beklemek istediğini anlamak için. Clover'ı görüp kucağıma almak, hassas duygusal durumumu daha da kötüleştirdi. İçim, ıslak havlularla aşırı yüklenmiş, dengesiz bir çamaşır makinesi gibi dönmeye çalışıyor.

"Konuş benimle, Jillian."

Case tam adımı söylediğinde hala zayıf düşünüyorum. Ona doğru dönüyorum. "Tamam. Konuşmamı mı istiyorsun? Konuşacağım. Beklemekten yoruldum. Bu yavaş tempodan bıktım. Apartman dairesi istemiyorum. Ev istiyorum. *Bu* evi... ya da Aynısı. Seninle. Mümkün olduğunca çabuk. Güzel bir yüzük ya da büyük bir düğün umurunda değil. Parmağıma bir lastik bant tak, bir hakim bul ve bu işi halledelim."

Case bana bakıyor, ama sözlerim onu çok mu etti yoksa sadece düşünmeye mi başladı, anlayamıyorum. Bu adam düşünmeyi sever. Dört yıl boyunca ona aşık olup da harekete geçmeden önce, bir sonraki adıma yavaşça ilerlemekten hiç çekinmeyeceğini bilmeliydim.

Ben mi? Benim tereddütlerim var.

"Tamam," diyor yavaşça. "Dürüstlüğüne takdir ediyorum." "Ve?"

Case arabanın kapısını açar ve dışarı çıkar. "Ve burayı incelerken bu konuyu bir kenara bırakalım."

Kapıyı çarparak kapatır ve benim bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi yavaşça benim tarafıma doğru yürür. Ki gerçekten de ihtiyacım var.

Kapıyı açtığında, koltukla bir bütün olmaya odaklanıyorum. "Jillian," diye ikna etmeye çalışıyor. "Hadi ama."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Senin yalvarmanı ne kadar sevsem de, hayır."

"O yalvarmak değildi. Bu yalvarmak." Case, araba yolunun yanındaki uzun çimlerin üzerine diz çöküyor.

"Pantolonunu mahvedeceksin!"

"Yenisini alırım. Hadi. Gel, bu evi benimle birlikte izle."

"Yapamam."

"Beni buna zorlama." Case ayağa kalkar ve eğilerek emniyet kemerimi çözer.

İki elimle tutuyorum, o da parmaklarımdan zorla çekiyor. Nefesi yanağımda sıcak, sakalı boynuma sürtünüyor ve aklıma yapmak istediğim başka şeyler geliyor. Aramızdaki bu çekişme her zaman bende böyle bir etki yaratır.

"Sen istedin," diyor Case ve filmlerdeki gibi beni kaldırıp omzuna atıyor ve verandaya doğru yürüyor.

İçerisi gülünç derecede sıcak. İçerideyken gözlerimi kapalı tutmayı planlasam bile. Beni içeri taşıyabilir, ama bakmam için zorlayamaz.

Veranda adımlarının altında gıcırıyor ve kilitte anahtarları karıştırırken onu dinliyorum.

"Bekle, emlakçı nerede? Anahtarlar nasıl sende?"

Case kapıyı iterek açar ve kapı menteşeleri gıcırda. "Zeki zihnini ve zengin düşüncelerini seviyorum. Ama şimdilik, soru sormayı bırakıp, seni yere indirirsem benimle içeri girer misin?"

"Case, yapamam."

Derin bir nefes alan Case içeri girer. "Seni eşikten geçirmeyi böyle hayal etmemiştim, ama bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Gözlerim açılır ve yaralı ama hala muhteşem parke zemine takılır.

Beni eşikten geçirmek mi?

Yumruklarımınla gömleğinin arkasını tutuyorum. "Açıkla. Ne demek istiyorsun?"

Case beni yere indirirken, vücudunun önünden yavaşça kaydırmaya özen gösteriyor. Gözlerimiz buluştuğunda, gözleri parıldıyor. "Demek istediğim, seni eşikten geçirmeyi sonraya saklamak istiyordum. Sana bunu verdikten sonra."

Case elimi tutar ve avucuma küçük bir nesne sıkıştırır. Nefesim kesilir çünkü bu sanki...

"Bu bir nişan yüzüğü mü?"

Başını sallarken gamzeleri belirir. "Evet."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama ev! Sözleşme imzalandı... *seninle mi?*"

Öne eğilip beni öper, dudaklarıma gülümser. "Dediğim gibi, zeki birisin."

Dev bir ısı lambasının altında kutup buzulu eritiyorum. "Yavaş karar veren beyefendiye ne oldu?"

"Beklemekten bıktım."

"Ama... nasıl? Ne zaman yaptın bunu? Kız kardeşlerin biliyor mu? Peki ya ailem?"

Beni tekrar öperken gülümser. "Şimdi cevap vermemi mi istiyorsun, yoksa önce bakmak mı istiyorsun?"

Yüzünü ellerimle tutuyorum. Ya da, bir elimle ve bir yumruğumla, çünkü hala yüzüğü tutuyorum. "Önce önemli olan şey: Evet."

Kaşları çatılır. "Yüzüğe bile bakmadın. Ya da bu evin durumuna, ki açıkçası biraz ürkütücü."

Zaten başımı sallıyorum. "İkisini de görmeme gerek yok, Case. Sadece *seni* görmem yeterli."

Ve eğer mesajı almadıysa, sonsuzluğun başlangıcı gibi hissettiren bir öpücükle dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım.

the
END

Case, Jillian ile ilk tanıştığında ne düşünüyordu bilmek ister misiniz?

Onun bakış açısından yazılmış bonus sahneyi okuyun:

<https://emmastclair.com/casepov>

Tank Graham ve oğullarının Teksas'ın küçük bir kasabasında aşkı bulmalarını anlatan [Love Stories in Sheet Cake](#) romanlarının tamamını kaçırmayın.

TEŞEKKÜRLER

En iyi eleştiri ortağım Jenny Proctor'a çok teşekkür ederim. Ayrıca, kitabı okuyup yazım hatalarını yakalayan Devon, Rita, Marti ve Sarah'ya da çok teşekkür ederim!

En çok yazım hatası bulan ödülünü kazanan [Always Reading A Novel](#)'den Lindsay'e teşekkürler! LOL <3

Bu kısa roman, Instagram'da [ReadwithJillian](#) hesabından Jillian'ın bana gerçek hayatta işe yaramayan klişelerle ilgili bir hikaye gönderdiği için burada. BOOM! Bu fikir birden aklıma geldi. Jillian ismiyle, Noel temalı bir kelime oyunu yaratmak ZORUNDAYDIM ve bu hikayenin Sheet Cake'de geçmesi gerektiğini biliyordum. O mesaj için çok mutluyum, Jillian.

Tüm okuyucularıma, yeni ve eski, çok minnettarım. Ayrıca, bir kitabı düzenlemek için uzun zaman harcadığımda ve sonra sürpriz bir kısa roman yazdığımda çok kızmadığınız için de mutluyum. Sizler EN İYİSİNİZ.

EMMA'DAN BİR NOT

Her yıl Noel'de, tüm bu sevimli kapakları görmeye başlıyorum ve düşünüyorum ki... Keşke bu yıl bir Noel kitabı yazmayı planlasaydım.

İki yıl önce, kendime zamanım olmadığını söyledim. *Yapma!* dedim kendime. *Zaman yok!*

Sonra... yine de yazdım. *The Twelve Holidays kitabını* kocamla yaptığımız kısa bir yolculuk sırasında yazdım.

Ama bu yıl, kesinlikle imkansızdı. Kesinlikle. Hiç imkanı yoktu. *Royal Gone Rogue'un* düzenlemesini bitirmem gerekiyor ve... ve... ve... ve sonra [ReadwithJillian](#)'dan Jillian bana mesaj attı ve bir fikir verdi.

Ben %100 fikir insanıyım. Bir gün tüm bu hikayeler içimde kalacak şekilde öleceğim — ki bu birdenbire SÜPER morbid geliyor. *Neyse*. Bir fikir geldiğinde, bazen onu Google dokümanına kaydediyorum, ama bazen de karakterlerin sesini duymaya başlıyorum.

Jillian benimle konuşmaya başladı. Ve durmak bilmiyordu!

Aslında zamanlama çok iyi oldu, çünkü *Royal Gone Rogue'un* düzenlemeleriyle boğuşuyordum.

Yazmayı seviyorum. Düzenleme de fena değil... bir yere kadar. Sonra ilhamımı kaybetmeye başlıyorum.

Romantik komedi yazarken İHTİYACINIZ olan tek şey, ilhamdır.

Bu yüzden, bunu yazmak düzenlemelerim için ilhamımı geri kazanmama yardımcı oldu.

Ve artık tüm o sevimli Noel kapakları için FOMO yaşamama gerek yok, çünkü bence bu kapak da oldukça sevimli.

Bu Case'den daha seksi bir adam var mı? HAYIR.

Kitaplarımdaki gerçek hayattan ilham aldığım şeyleri paylaşmayı her zaman severim, işte bunlardan birkaçı!

Ben (yazdığım diğer karakterler gibi) ÇOK kötü senaryo düşünen biriyim ve *Kötü Senaryo El Kitabı'na* sahibim. (Harika bir hediye!)

Marcy gibi, benim de suyum HEB'in dondurma reyonunda geldi. Teksaslı değilseniz, HEB gelmiş geçmiş en iyi market! Dondurma reyonları suyunuzun gelmesi için harika bir yer, çünkü dondurmayı alıp HEMEN HASTANEYE GİDEBİLİRSİNİZ.

Koç saldırısı, birinin benimle paylaştığı zamanlaması mükemmel bir videodan geldi. [Facebook grubumda](#) iseniz, videoyu görmüşsünüzdür. Zavallı adam. Koç onu hiç sevmemiş gibi görünüyordu!

Ben de gençken evde perma yaptırmıştım... ama bunu iyi niyetli bir teyzem yapmıştı. Saçım buna biraz fazla iyi tepki verdi. Bob Ross'a benzemiyordum, ama Guns N Roses'tan Slash'e çok benziyordum. Hiç pişman değilim.

Okuduğunuz ve benimle bu rastgele yolculuklara çıktığınız için çok teşekkür ederim — sürpriz lansmanlar, yazmak istemediğim kitaplar ve değişen lansman tarihleri. Sizler bir yazarın sahip olabileceği en iyi okuyucularsınız. Umarım sonsuza kadar her gün hikayeler anlatmaya devam edebilirim.

EMMA ST. CLAIR'IN DİĞER ESERLERİ

Graham Kardeşler

The Buy-In

The Bluff

Cep Çifti

Tatlı Kraliyet

Romkomları Kraliyet

Tarafından Yeniden

Düzenlenmiş Kraliyetin

Kaçakları

**Oakley Adası (Jenny Proctor ile
birlikte)** Eloise ve Komşusu Grump
Merritt ve Çocukluk Aşkı

Aşk Klişeleri

En İyi Arkadaşının İkizine Aşık Olmak

Patronuna Aşık Olmak

Sahte Nişanlığınıza Aşık Olmak

On İki Tatil Günü En İyi

Arkadaşınıza Aşık Olmak

Düşmanınıza Aşık Olmak

Haftalık e-postalar ve kitap haberleri için kaydolun —

<http://emmastclair.com/romcomemail>

YAZAR HAKKINDA

Emma St. Clair, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir ve yirmiden fazla kitabı bulunmaktadır. Houston yakınlarında kocası, beş çocuğu ve pek iyi bir bebek bakıcısı olmayan bir Great Dane köpeği ile yaşamaktadır. Romantik komedi kitapları mizah ve duygu dolu olup, Kindle'inızı çocuklarınızdan saklamanıza gerek kalmayacak türden kitaplardır. ;) Daha fazla bilgi için EmmaStClair.com adresini ziyaret edebilirsiniz. Veya şu adresten onun okur grubuna katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/emmastclair.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

